XXVIII. évfolyam, 9. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1972. március 2.

Ludas Matyi

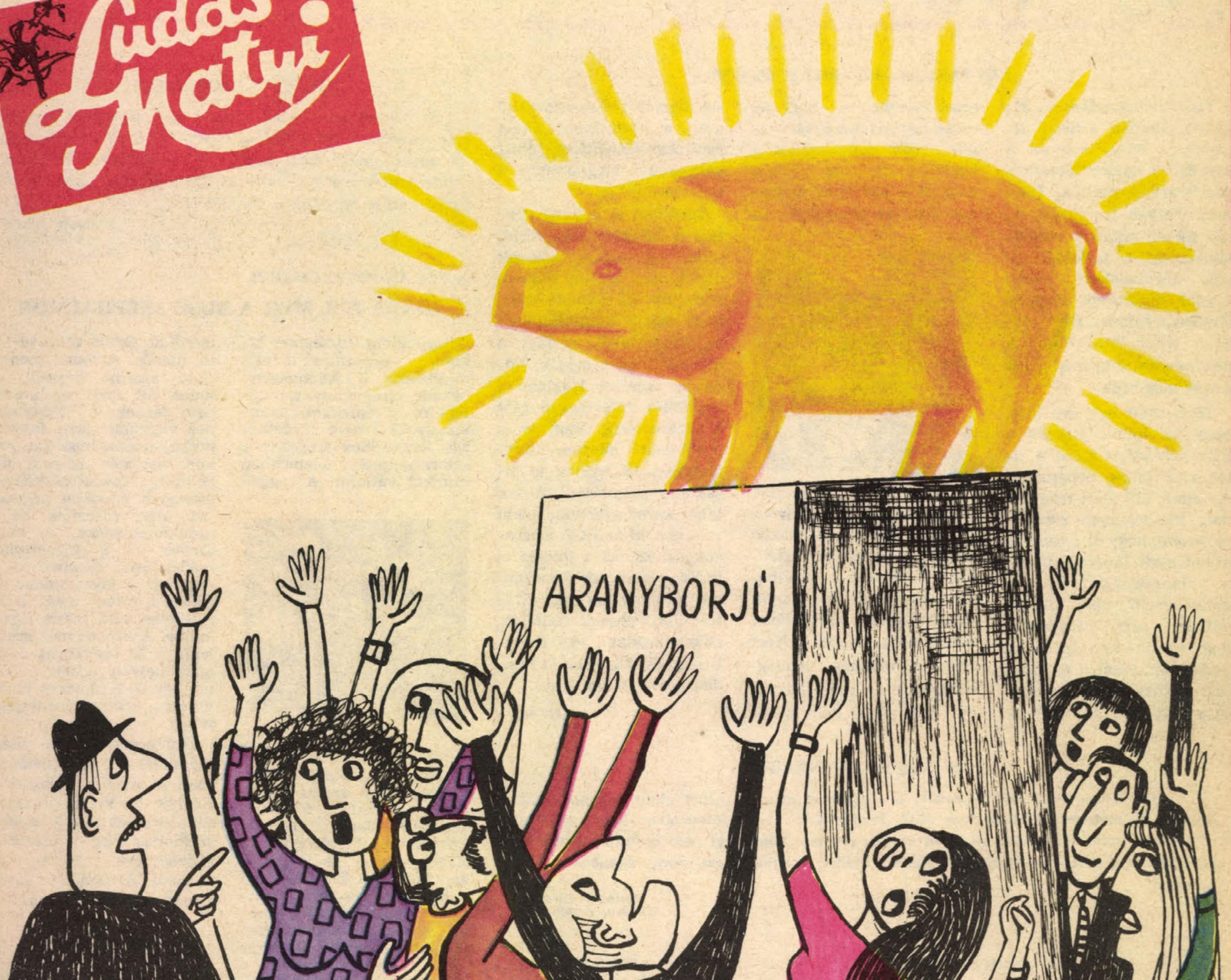
ARANYBORJÚ
Várnai

Várnai György rajza

— Ez maguknál borjú?
— Nálunk igen.

KEDVES LUDAS!

NÉVTÁBLÁK AZ ÁRKÁD ALATT

Tízemeletes szalagház kígyózik Óbudán, a Szőlő utcában, a 66-os számtól a 94-esig. A házsor földszinti részét árkádosították. Több mint hatvan neont szereltek fel az árkádok megvilágítására. A tejfehér, lapos, négyszögletes burák nagyon mutatósak. Nappal. Éjszaka, sajnos, nem nagyon lehet látni őket. A neoncsövek ugyanis nem égnek mögöttük.

Több mint egy éve már, hogy az építők átadták a kész házakat, s mind a kilencszáz lakás benépesült. Az eltelt idő alatt azonban még mindig nem sikerült eldönteni, hogy ki fizesse az árkád alatt levő neonokért a villanyszámlát? Az Ingatlankezelő nem akarja vállalni, arra hivatkozik, hogy az már lényegében az utcán van, tehát a fogyasztást a közvilágítás számlájára kell írni. Az ellenérv ezzel szemben az, hogy az utcán ostornyeles égők vannak, azok szolgáltatják a közvilágítást, az árkád neonjai a házakhoz tartoznak, fizessen tehát értük az IKV.

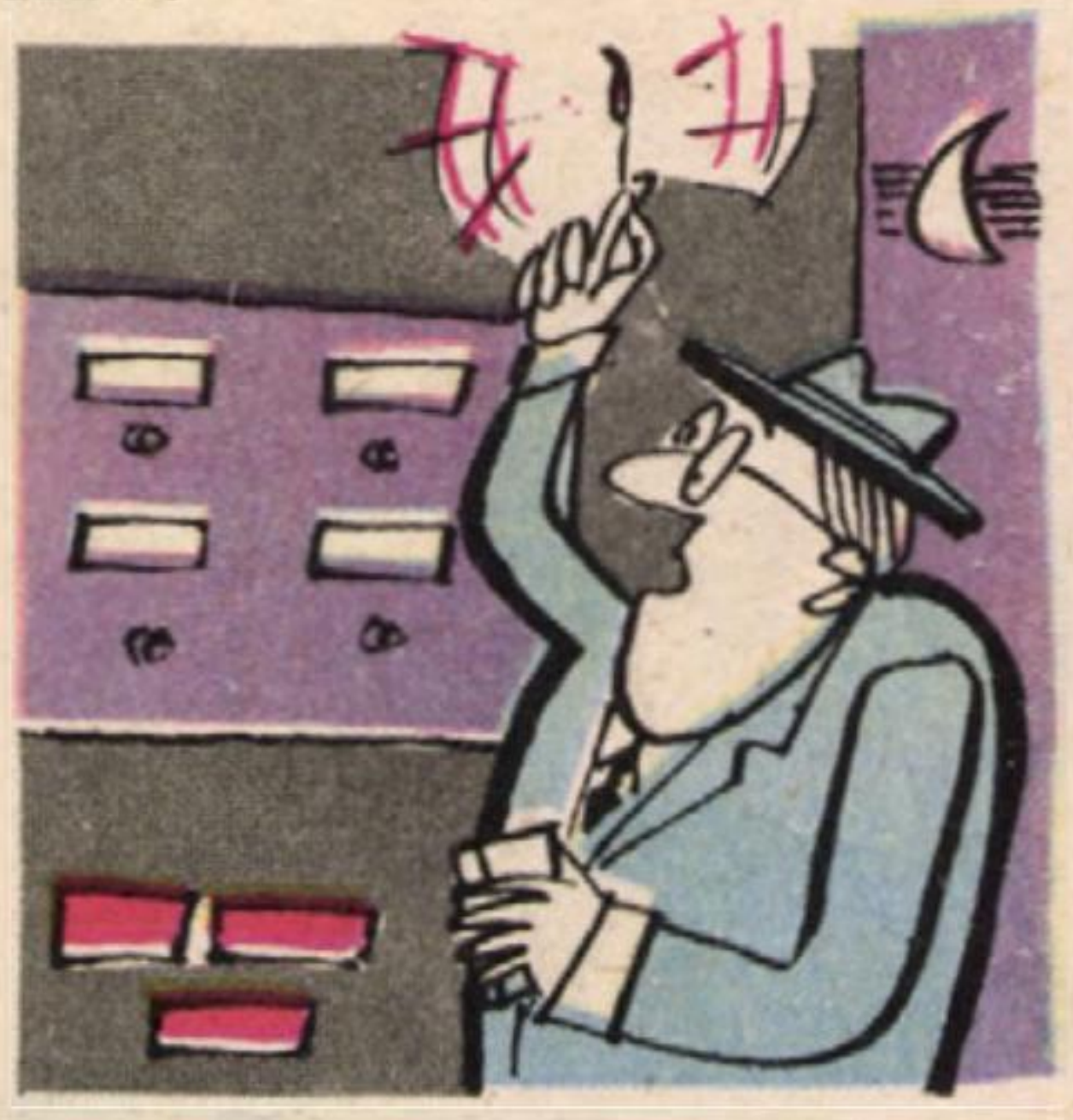

Míg a vita el nem dől, addig nem gyullad fény az árkádok alatt. A lakásokba szolgáló csengők így esténként jószerivel használhatatlanok, mert a föléjük rakott apró névtáblákat képtelenség elolvasni. Nem szívesen mennék vendégségbe este ezekbe a házakba, vagy pláne nem szívesen lennék táviratkézbesítő azon a környéken! Tövig égne az öngyújtóm, amíg vakoskodva megtalálnám a keresett nevet.

Sürgősen el kellene dönteni a villanyszámla körüli vitát, ha azt a sok-sok neont nem csupán dísznek szerelték fel, hanem azért, hogy este is hazataláljanak az ottani lakók, s őket is megtalálhassák mások. Addig is azonban legalább a névtáblák fölé tegyen égőt a házkezelőség. Vagy az is problémát okozna, hogy annak a 15 égőnek ki fizesse a számláját? Akkor talán karos gyertyatartókat rakasson ki az IKV, a csengők dobozának a tetején el is férne, s nagyon impozánsan mutatna. Ha még ezt is túl költségesnek találják, akkor legalább egy skatulya gyufát tegyenek ki minden névtábla tetejére...

(r. b.)

LEVELEK, VÁLASZ NÉLKUL

Augusztusban írtam először Pestre, a Nagymező utca 37. szám alatti Pannonia szaküzletbe. Kilométerórát kértem, utánvéttel, Pannonia P 10-es motoromhoz. Azóta még három levelet írtam, de egyikre sem jött válasz. Ha már kérésemet nem is tudják teljesíteni, legalább egy párszavas levelet küldjenek, amiből megtudhatom, hogy érdemes-e várakoznom?

Springel Ferenc
Szarvas, Zrinyi u. 10.

VÁLASZ HEVESBŐL

A Ludas Matyi 1972. január 20-i számában „Hevesben nem heveskednek” címmel bíráló cikk jelent meg. Ezzel kapcsolatosan az alábbi tájékoztatást adom:

Az egri áruház új létesítmény, melynek beruházója a Centrum Áruházak Központja, kivitelezője pedig a Heves megyei Állami Építőipari Vállalat.

Az eredetileg jóváhagyott beruházási program szerinti 1968. évi kezdés 1971-re, a befejezés pedig 1973-ra tolódott ki azért, mert a megvalósítás teljes költségeit csak 1971-ben tudta a beruházó biztosítani. Anyagi források hiányában a kivitelező csak az alapozási munkákra kötött szerződést, amit tavaly augusztusban befejezett. Annak ellenére, hogy akkor még nem volt a teljes beruházásra kiviteli szerződés, mégsem állt le az építőipari vállalat, csökkentett létszámmal ugyan, de folytatta a munkát. (A jelenlegi állapotot figyelembevéve a vállalással szemben nincsen lemaradás és a rendelkezésre álló idő elegendő a létesítmény szerződés szerinti befejezéséhez.)

A helyi lakosság körében is felháborodást kiváltó késedelemért nem a kivitelező, hanem a Centrum Áruházak Központja marasztalható el.

A gyöngyösi Mátra Szálló átalakítási és felújítási munkáival a Hungária Szálló és Étterem Vállalat bízta meg a Heves megyei Állami Építőipari Vállalatot. A kivitelező 1972 áprilisra vállalta a munka befejezését, de az eddigi munkaütem csak augusztusi—szeptemberi átadást tenne lehetővé. Ez rontaná az amúgy is szűkös szállodai ellátást, éppen a főidényben. A befejezést meggyorsító feltételek biztosításának összehangolására koordinációs tárgyalást kezdeményeztünk az összes érdekeltek bevonásával.

Dr. Hortobágyi István
oszt. vez.
Heves megyei Tanács VB

VILLANY KELLENE — DE LÁMPA SINCS

A főváros határától néhány kilométerre levő Gyál község Dankó Pista utcájának lakói hosszú évek óta kérik a villany bevezetését. Problémájukkal már fordultak fűhöz-fához, de még mindig sötétben élnek.

Otthonaikban nem világít izzólámpa fénye, a mennyezetről nem csüng le hatágú csillár, televíziókészülékek, háztartási gépek, ábrándképek csupán.

A moziig három kilométert is gyalogolhatnak az utca lakói. Autóbusz nem kanyarodik a környékre és az el sem kezdett útépítési munkálatok nem zavarják a környék lakóinak nyugalmát.

A gyerekek és a tanulni vágyó felnőttek a hosszú falusi estéken nem művelődhetnek, de énekelhetik kedvük és hangulatuk szerint: „Petróleumlámpa, milyen szép a lángja...”

De még ezt sem mindig, mert Gyál környékén a petróleumlámpa is hiánycikk.

(—i—e)

MELEG VÁRÓTERMET!

Az albertirsai vasútállomáson két váróterem is van, de mind a kettő fűtetlen. Ezért, ha késik a vonat — s ugyan mikor nem késik? —, kénytelenek vagyunk dideregni a várótermekben. Szívélyesebb, „melegebb” fogadtatást várnánk a MÁV-tól!

Talata Mihály
Albertirsa

A VOLÁN FIGYELMÉBE!

HIÁBA ÁLL MEG A BUSZ SZÉPHALMON

Széphalom községben lakom, Sátoraljaújhelytől mindössze 5 kilométerre. Miután Széphalom kis település, üzemekkel, munkahelyekkel nem rendelkezik, kénytelnek vagyunk a sátoraljaújhelyi üzemekben munkát vállalni. A reggeli autóbusz különösen hétfőn, kedden és pénteken olyan zsúfolt, hogy az már minden képzeletet felülmúl. Egyetlen közlekedési eszközünk a Felsőregmecről Alsóregmecen és Mikóházán keresztül közlekedő, és a községünkbe reggel 5.15-kor érkező autóbusz, mely az említett községekben megtelik és a 30 személyes buszban akkor már 40—45 fő utazik. A busz menetrend szerint megáll, de hiába áll meg, az utasok nem férnek fel. Kénytelenek vagyunk várni, fagyoskodni, amíg a busz hat órakor visszatér Sátoraljaújhelyről. Következésképpen ezeken a napokon negyedhét után érkezünk be a munkahelyünkre. A helyi tanács — a menetrendmódosítások alkalmával — összeírja a javaslatokat, de ezeket a javaslatokat az illetékesek nem veszik figyelembe. A tanács már kérte, hogy a 30 személyes autóbusz helyett adjon a Volán egy 60 férőhelyes buszt, de ezt a kérést nem teljesítették.

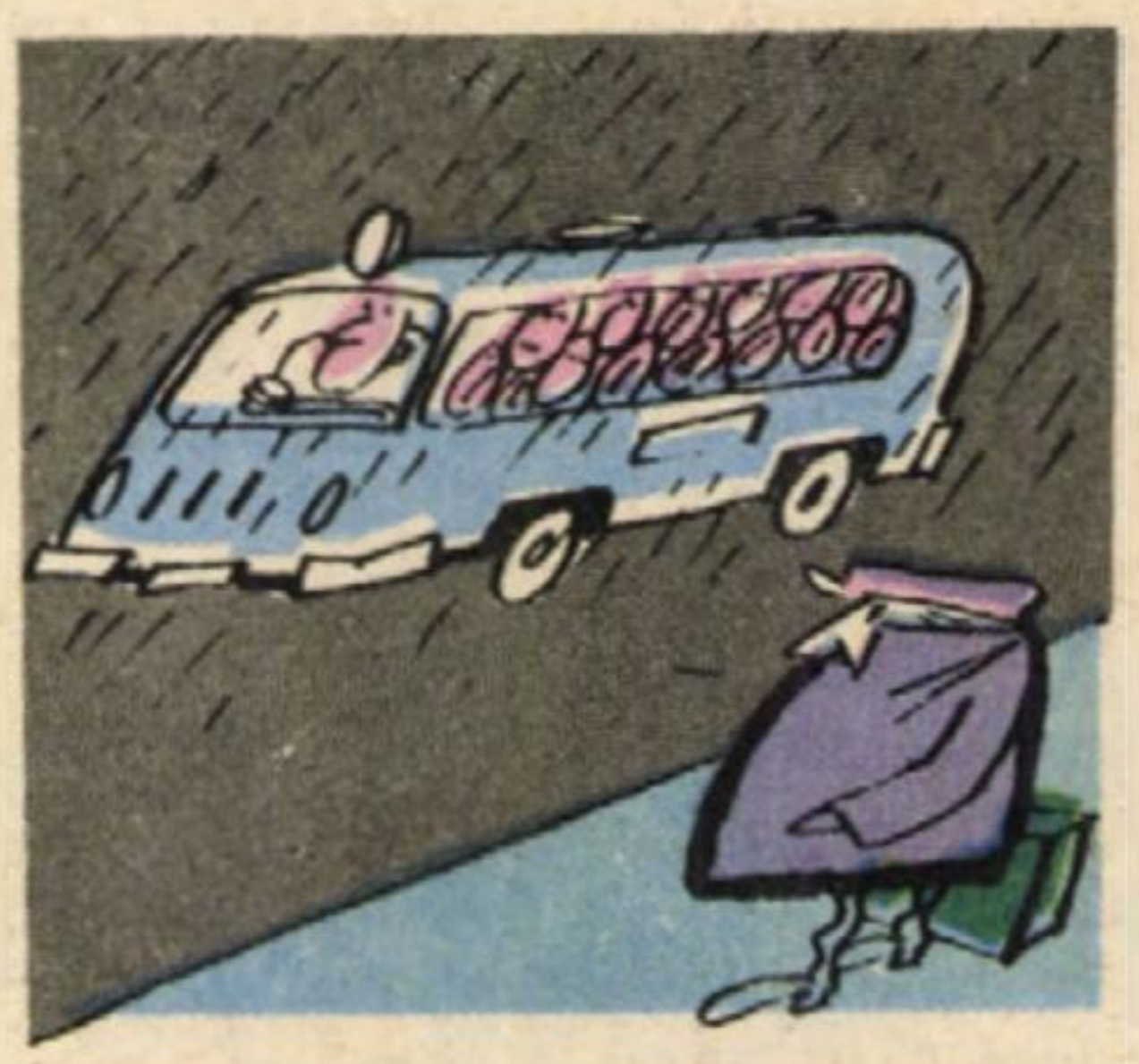

Emlékezetem óta utasszámlálás, jegyellenőrzés ezen a vonalon nem volt. Kérjük a Volán illetékeseit, jöjjenek ki a községbe, számolják meg az utasokat, győződjenek meg az igazunkról. És sürgősen javítsanak a helyzetünkön!

Magyar Géza
Széphalom, Kossuth u. 18.

LIFT A PINCÉBEN

A Váci utca 42. számú hatemeletes bérház liftje 1970 novemberében — egy pillanattal azután, hogy a második emeleten kiléptünk belőle — lezuhant a pincébe. A mai napig, tehát majdnem másfél év óta, még a lift leszerelését sem kezdték meg.

A ház lakói között idős emberek, terhes anyák, és betegek is vannak, akik kínlódva róják a magas emeletek lépcsőit, és aki egyáltalán nem bírja, az szobafogságra kényszerül!

Kérjük és várjuk az IKV sürgős intézkedését.

Dr. Zs. G. Budapest

NAGYMOSÁS AZ ÉJSZAKÁBAN

Budapesten a XIV. kerület, Egressy út 18/b. számú ház *első* és *második* emeletének lakói vízhiányról panaszkodnak.

Kisgyerekek vannak a családban, naponta többször kellene mosni rájuk, de a csapokból csak hébe-hóba csurran-cseppen valami. A víznyomás semmiképpen sem elegendő a boyler működtetéséhez, de ahhoz igen, hogy tulajdonosának sok-sok bosszúságot okozzon.

Fürdésre, ruhamosásra csak akkor van mód, ha az éjszakai pihenőből lopnak el néhány órát: éjféltől hajnali öt óráig ugyanis kielégítően csurdogál a víz.

A Duna jelenlegi vízállása, mely közismerten alacsony, nem magyarázza meg a régóta fennálló tarthatatlan helyzetet. Hiszen ugyanabban a házban, a magasabb emeleteken, amelyeket az idők folyamán ráépítéssel alakítottak ki, szinte ismeretlen fogalom a vízhiány!

Megoldaná a ház első és második emeleti vízhiányát, ha a XIV. kerületi Ingatlankezelő Vállalat gondot fordítana az elavult nyomócsőrendszer mielőbbi felújítására.

(f. i.)

SIKERES ZÁRSZÁMADÁS UTÁN

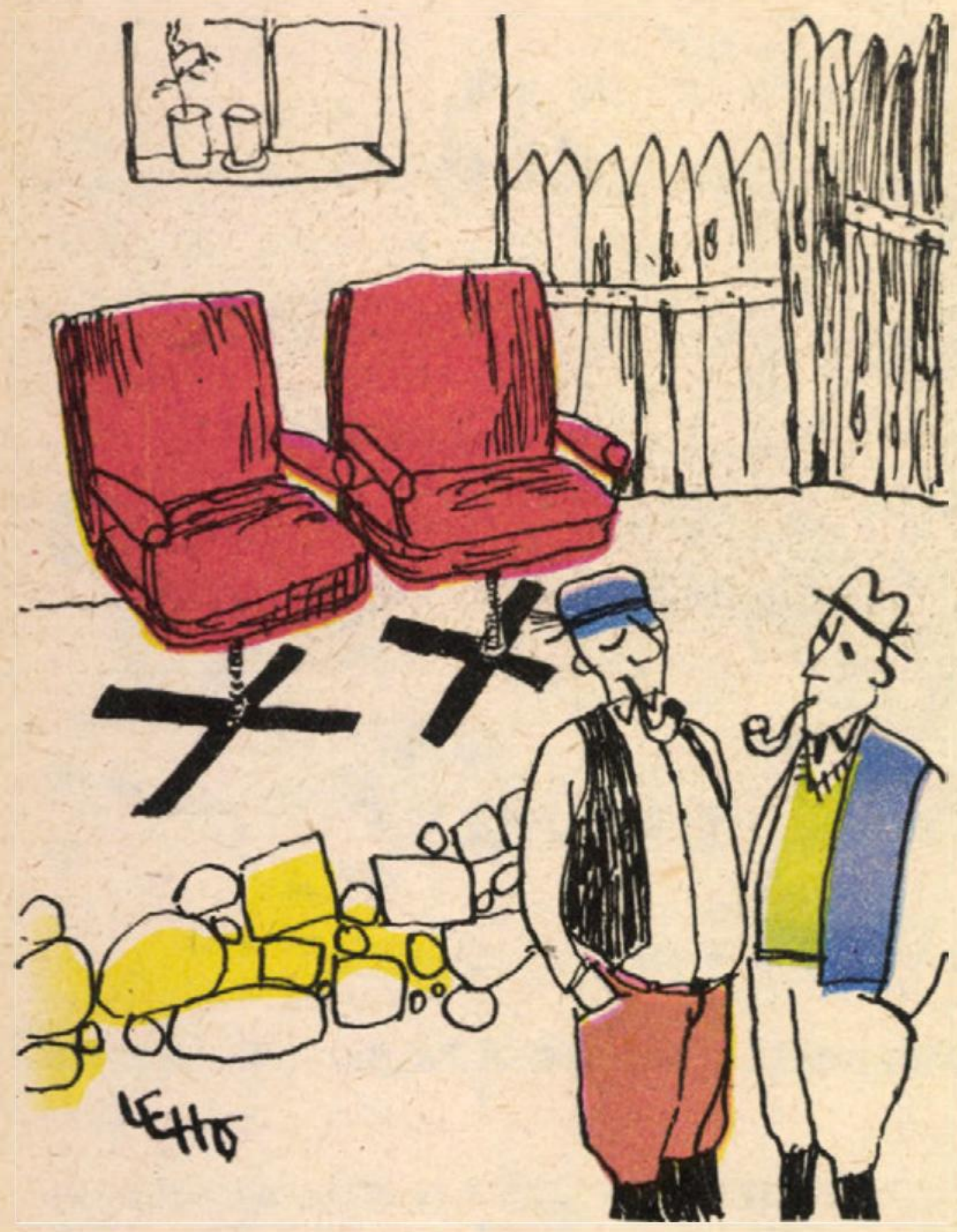

– Kicseréltük a kispadot is . . .

RHODESIÁBAN

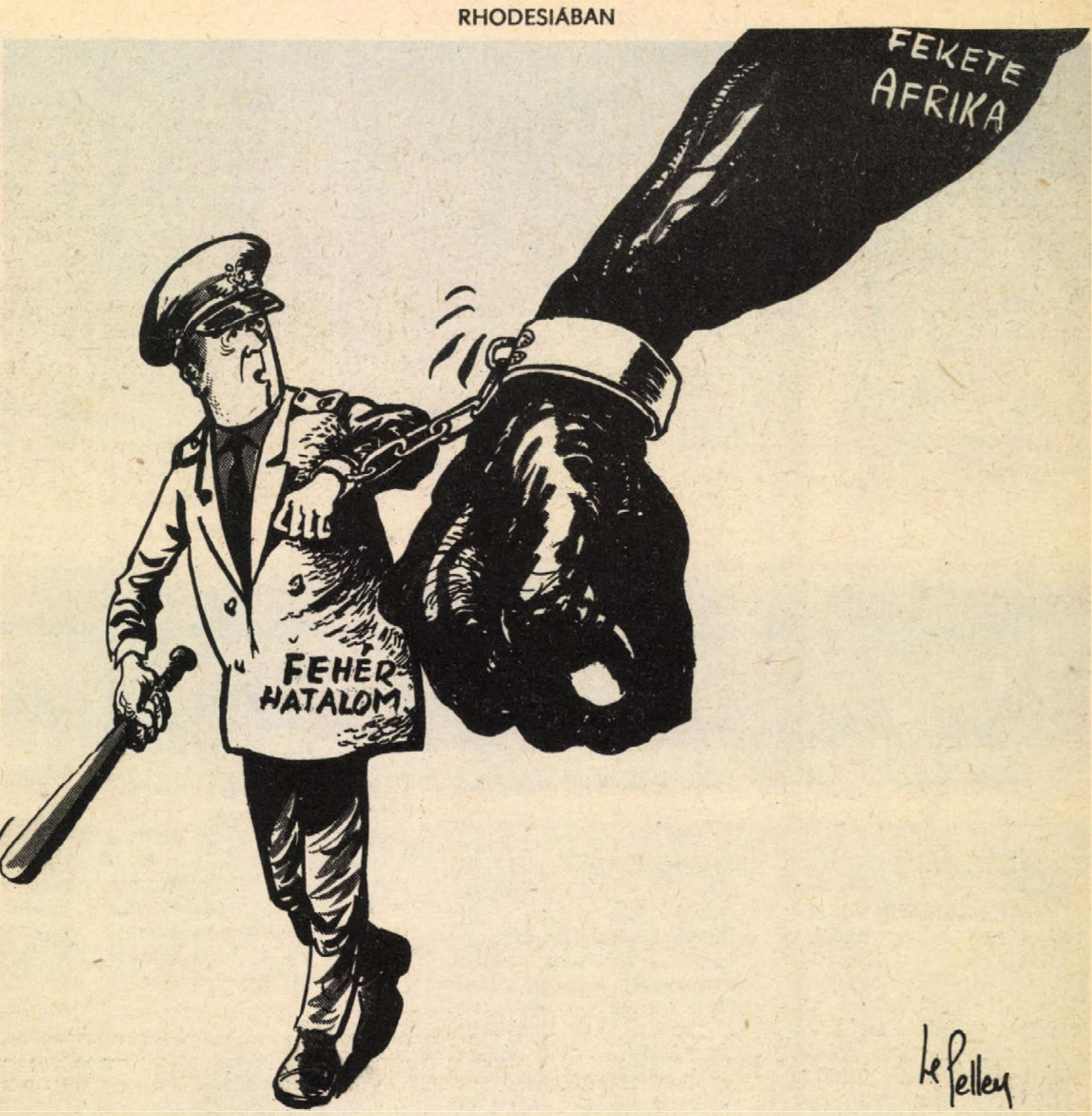

(„The Christian Science Monitor")

VÁROSI HEGYMÁSZÓK

Az AP-hírügynökség jelentése szerint öt ifjú hegymászó elhatározta, hogy útiköltség és más előfeltételek hiányában nem a Mount Everestet másszák meg, hanem az Eiffel-tornyot, méghozzá úgy, hogy sem a lépcsőt, sem a felvonót nem veszik igénybe, elvégre Hillary és Tenzing sem lépcsőn, vagy páternoszteren jutott fel a Himalája legmagasabb csúcsára. Hárman eljutottak az Eiffel-torony „csúcsára", kettőt azonban elcsíptek félúton a toronyőrök.

Sajnos, mindenütt találhatók sportellenes elemek.

REGGEL

Fél hétkor csörög a vekker. Anyuka felugrik, Apuka a másik oldalára fordul, Tomika meg se moccan.

— Kelj fel Tomika — turbékol anyuka —, mert elkésel az iskolából. Szívem — fordul apuka felé, — neked is fel kell kelni . . .

— Törödj csak a kölyköddel — morog apuka, de azért felül az ágyban és így szundikál még egy sort.

— Tomikám, Tomi! kicsinyem . . . Nyisd ki szépen a szemecskédet — gőgicsél anyuka.

— Nem tudnád ezt kissé csendesebben csinálni? — riad fel apuka és leteszi az egyik lábát az ágyról, természetesen a balt. — Mit kell könyörögni annak a kölyöknek? Rántsd le róla a takarót — mondja és újra szundít egy sort.

— Tomi! Most már elég legyen . . . Tegnap is elkéstél . . . — csattan fel anyuka hangja. — Szívem, te is készülhetnél . . .

— Látod, hogy készülök — morog apuka, de nem nyitja ki a szemét, hátha egy pillanatra láthatja még azt a tündért, akivel az előbb álmodott . . .

— Jézusmáriaszentjózsef! Háromnegyedhét! — sikít anyuka. — Én csak titeket keltegetlek, közben én is elkések. Tamás, a mindenit a lusta fejednek! Kelj fel, mert kapsz egy akkora pofont . . .

— Miért kell neked mindig kiabálni? — nyűgösködik Tomika.

— Hogy beszélsz anyáddal? — ordít apuka és kinyitja az egyik szemét. — Azonnal ugrás ki az ágyból, mert olyat teszek, hogy magam is megbánom — mondja apuka és olyat tesz, mert kinyitja a másik szemét is, így meglátja, hogy öt perc múlva hét óra. Hirtelen felugrik és az asztal sarkánál beleszalad a jobbról szabályosan közeledő anyukába. Szerencsére személyi sérülés nem történik, csak Tomika kakaója ömlik ki a szőnyegre, pontosan oda, ahová tegnap is kiborult.

— Nem tudsz vigyázni? — kiabál anyuka.

— Nem tudok! Mert nekem sietnem kell, én nem engedhetem meg magamnak, hogy elkéssek. Belém nem szerelmes a főnököm, hogy mindent elnézzen . . . — mondja apuka.

— Szégyelld magad — sirdogál anyuka, közben elindul a második kakaóért.

Amíg a veszekedés tart, Tomika édesdeden alszik. Hét óra után öt perccel veszik észre, egyszerre ugranak neki:

— Mi lesz belőled, te lusta kölyök? Bezzeg nekem ötkor kellett kelnem, hogy beérjek a gyárba, ahol inas voltam . . . — kiabál apuka, közben az egyik cipőjét keresi . . .

Végre Tomika is kihengerkődzik az ágyból. Ő is a cipőjét keresi, amíg anyuka a harisnyatartóját keresi. Természetesen mindenki a másikon keresi. Tomika ezalatt bezárkózik a mellékhelyiségbe, ahol a fürdőszobát is elhelyezték. Apuka és anyuka veri az ajtót. Apuka borotválkozni, anyuka mosakodni szeretne. Közben anyuka megtalálta a harisnyakötőjét: apuka cipőjében volt.

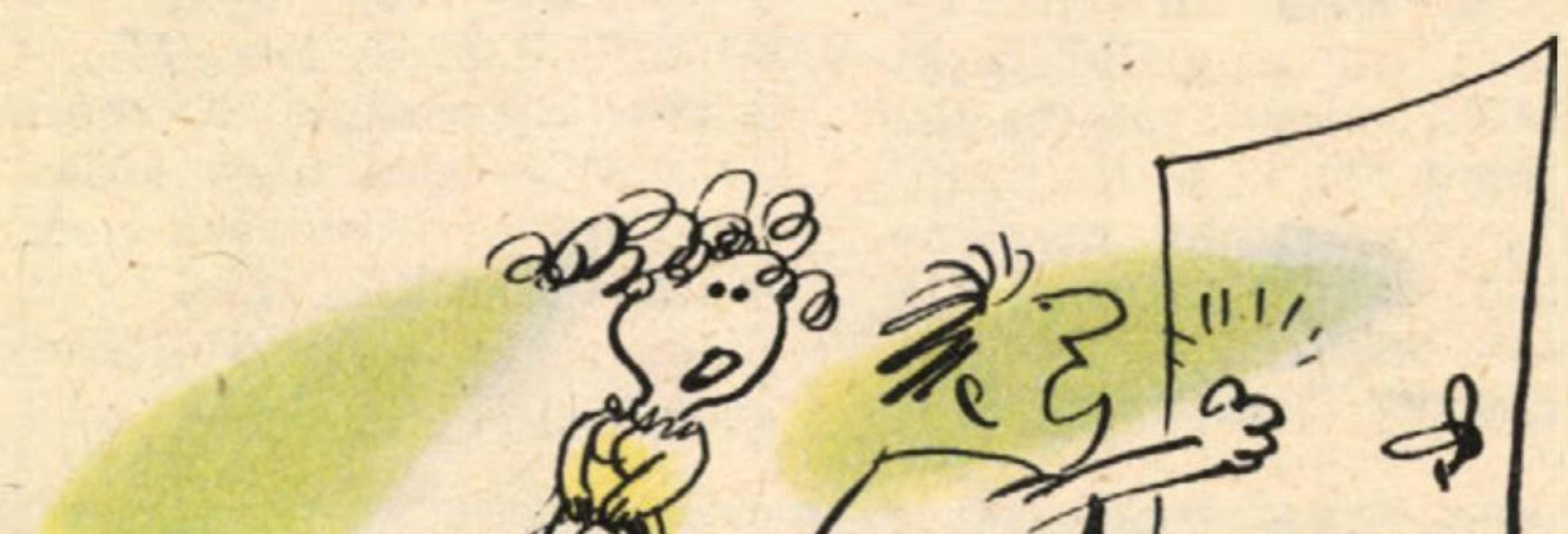

Végre Tomika is előkerül a mellékhelyiségből. Amíg apuka és anyuka azon veszekednek, hogy ki menjen be előbb, Tomika gyorsan felöltözik, ezzel megúszta a mosakodást és már pontosan tudja, hogy ezt anyuka csak a lépcsőházban veszi majd észre és megígéri, hogy holnap reggel sajátkezűleg csutakolja le a hideg víz alatt.

— Jézusmáriaszentjózsef! Mindjárt fél nyolc! — sikít anyuka, miközben félelmetes mennyiségű kenyeret ken meg, félelmetes mennyiségű vajjal. — Legalább ezt vállalhatnád — sziszegi a férje felé, aki a teáját issza, közben az újság sportrovatát böngészi.

— Nekem nem kell, hogy tízóraít csomagolj — vicsorog apuka és elindul a szokásos nyakkendő-keresésre. Anyuka nylon zacskókba rakja a kenyereket és otthogyja a konyhaasztalon. A többiek is otthagyják, de ez csak a villamosmegállónál szokott kiderülni.

Apuka megtalálja a nyakkendőjét és gondosan megkötve a zsebébe teszi, Tomika harmadszori kísérletre végre a jobb lábas cipőjét a jobb lábára húzza, a két férfi hamarosan elkészül, csak anyuka toporzékol pongyolában az előszoba közepén:

— Ezt én tovább nem csinálom! Egy ütődött férj, és egy lusta kölyök szolgája vagyok, közben nem találom a szoknyámat . . .

— Ja kisfiam, rendesebbnek kellene lenned — mondja apuka és otthagyja a zokogó anyukát, valamint az aktatáskáját. — Gyere Tomika, legalább te ne késs el!

A két férfi elindul, anyuka megtörli a könnyeit, előkeres egy másik szoknyát és amikor fel akarja húzni, kiderül, hogy már van rajta egy. Apuka visszajön az aktatáskájáért, Tomika a tornafelszereléséért, de addigra anyuka is elkészül és hárman együtt lépnek ki az ajtón. Már anyuka sem sír, apuka sem üvöltözik, Tomika is vigyorogva lépdel köztük. Fél nyolc múlt tíz perccel, még kényelmesen beérnek mind a hárman. A szomszédasszony irigykedve nézi őket:

— Nézd! A Kovácsék már mennek. Mert azok rendes népek, nem olyan trehány disznók, mint te — üvölt a férjére és keresni kezdi a műkontyát . . .

Ősz Ferenc

ISMERT TRÜKK

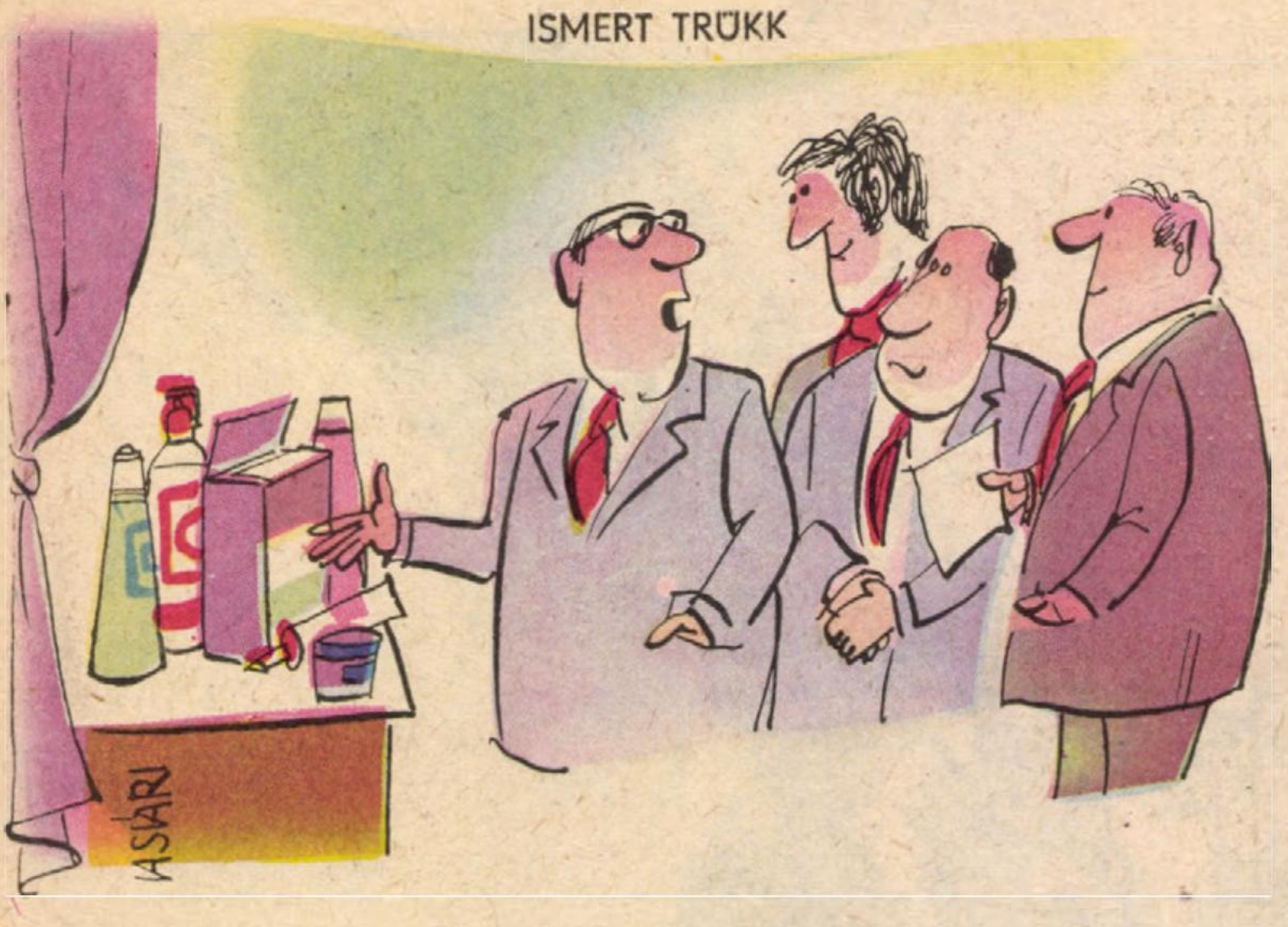

– Ez már bevált. Kezdhetjük rontani...

ÉRDEKLŐDÉS

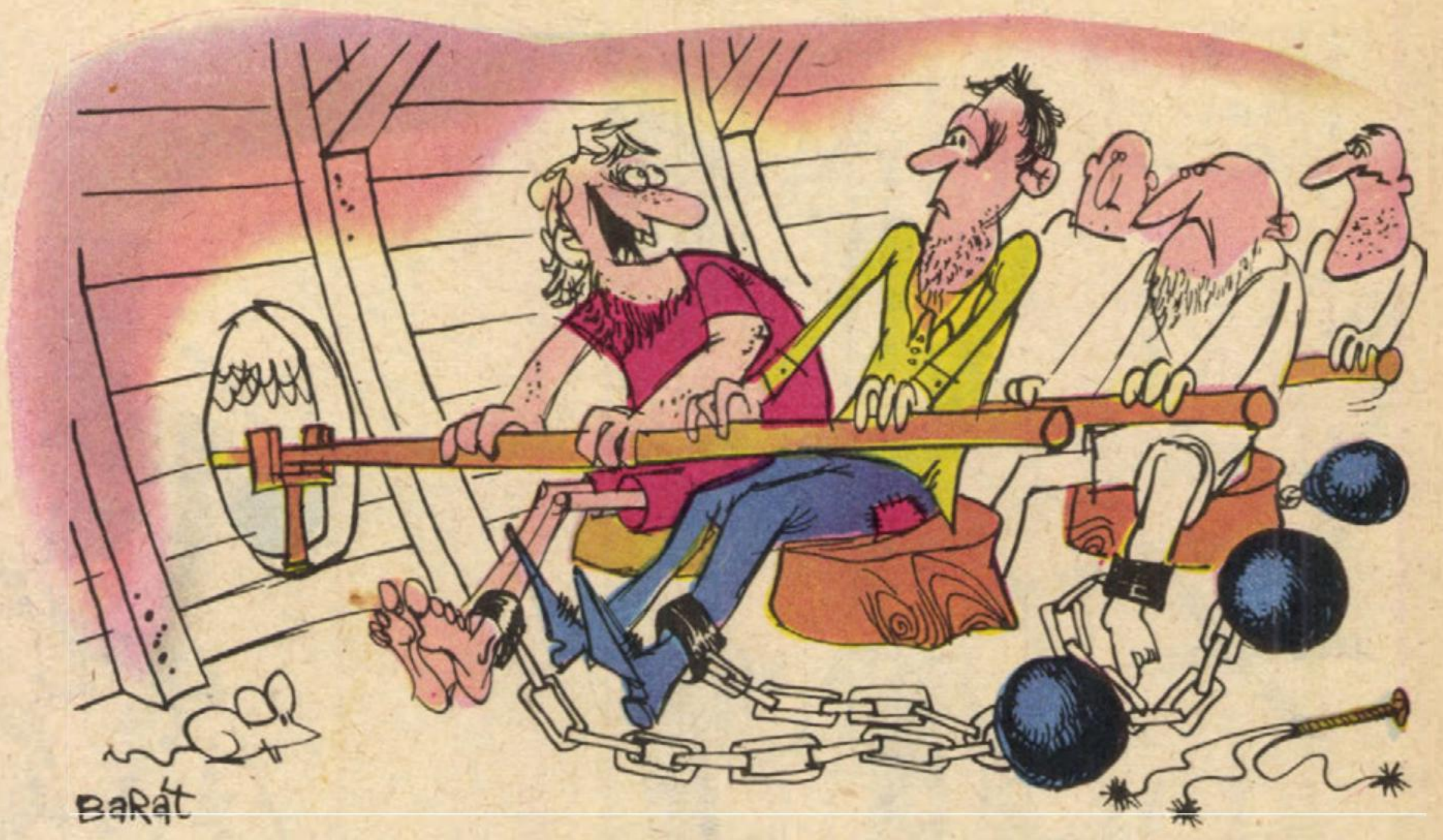

– Mondja, hogyan végződött a fegyelmi tárgyalása?

TÉESZ-BANK

Akár hiszik, akár nem, a kaposszekcsői Kossuth Tsz egy merőben új és egyedülálló melléküzemágat létesített. Egyszerűen és nagyvonalúan félreértelmezte a vonatkozó szabályokat s takarékbetétkönyvet bocsátott ki — maszek alapon. Joga lett volna ugyan a saját tagjaitól a téesz céljaira kölcsönt felvenni, de csak *meghatározott célra, meghatározott időre* és a törvényes kamatnál — jelenleg évi *öt százaléknál* — nem magasabb kamatra. Ám az ügyes kaposszekcsői Kossuth téesz nem meghatározott célra vette fel a kölcsönt a tagoktól, hanem *általában kölcsönt* vett fel tőlük és — bár a revizori jelentés szerint a tagoknak kölcsönöket nem adott — a *havi jövedelmükre előleget* adott nekik, ami gyakorlatilag, banknyelven szólva, *rövidlejáratú* kölcsönnek számít. A termelőszövetkezet tehát szabályos (illetve teljesen szabálytalan!) banktevékenységet folytatott.

A tizenkét oldalas, szürke kartonborítóba kötött kaposszekcsői bank „BETÉTKÖNYV" tájékoztatójából kitűnik, hogy a téesz a nála elhelyezett kölcsön után évi 7%-os kamatot fizet, amennyiben a tagok a befizetett összeget a következő év január 15-ig benthagyják. Ennél későbbi visszafizetés esetén változatlanul 7%-os a kamat. Ha azonban a kivét (visszafizetés) ennél korábban (tehát január 15-ike előtt) történik, a kamatláb évi 5%-os.

Fogalmam sincs arról, mi a véleménye az OTP-nek erről a frissen jött konkurrenciáról, nyit-e viszonzásképpen Kaposszekcsőn egy konkurrens termelőszövetkezetet, állattartással és mezőgazdasági termeléssel, hogy neki is legyen olyan melléküzemága a mezőgazdaságban, mint amilyen a derék kaposszekcsőieknek van pénzügyekben? Mindenesetre jól kifundálták a kaposszekcsői Kossuth téesz okosai ezt a melléküzemágat és ha csak valami közbe nem jön, ki tudja menynyi mindenféle meglepetéssel szolgálhat még Kaposszekcső.

Esetleg megalapítja az önálló **Kaposszekcsői Téesz** Népköztársaságot. Államhatárait megvonják Kaposszekcső körül és ha ez jól sikerül, akkor azt is elhatározhatják, hogy Kaposszekcső legyen az ENSZ 133-ik tagállama. Ez esetben Kaposszekcső államnak nemcsak takarékpénztára is lesz, hanem pénzügyminisztériuma és még két tucat minisztériuma, Parlamentje, Elnöki Tanácsa, nagy államapparátusa, közigazgatása, külön bírósága, rendőrsége, sőt akár egy önálló Központi Népi Ellenőrzési Bizottsága is, mert arra különösen nagy szüksége volna. Bizonyára nem feledkeznének meg az SZTK és a Nyugdíjintézet létrehozásáról sem, mert vajon milyen lenne Kaposszekcső önálló államisága ilyen fontos szociális intézmények nélkül?

Persze sok minden, trösztök, vállalatok, egészségügyi és kulturális intézmények kellenek még ahhoz, hogy Kaposszekcső valóban önálló állammá váljék. Esetleg még monopóliumok is, aminek nyilván nem lenne akadálya, ha már a maszek-bank alapítását ilyen sikeresen megoldották. Az említett nélkülözhetetlen intézményeket csak úgy kapásból soroltam fel, s mivel az államalapításban nincs még kellő gyakorlatom, nem törekedhettem a teljességre. Ezzel is csupán az a tiszteletteljes szándékom, hogy felhívjam a figyelmet arra: ha netán valahol az országban egyik-másik téesznek eszébe jutna a kaposszekcsőiek példáján hasonló bank-melléküzemágat, esetleg államot alapítani az államban, akkor az bizony tetemes költséggel, és talán olyan következményekkel járna, amivel feltétlenül számolniuk kell. Az államalapítás nem olcsó mulatság. Le is beszélek én erről minden téeszt. Még a kaposszekcsőit is, pedig annak 1972. februárjáig több mint kétmillió forint volt „pénzügyi melléküzemében" a betétállománya.

A várható nagy előnyt azonban nem szabad figyelmen kívül hagyni: ha teszem fel a betevők pénze bármilyen formában is veszélyeztetve volna (de hát erről szó sincs!), és ha bármi okból netán nehézségek támadnának a visszafizetések körül (hangsúlyozom: erről sincs szó!), akkor sem lenne ok a kétségbeesésre. Ha már ugyanis olyan nagy hatalma van a kaposszekcsői Kossuth-nak, hogy maszek OTP-t alapíthatott, akkor nyugodtan átveheti a Magyar Nemzeti Bank szerepét, és bankjegyet is nyomathat — melléküzemágban. S akkor bizton meg lenne mentve a haza...

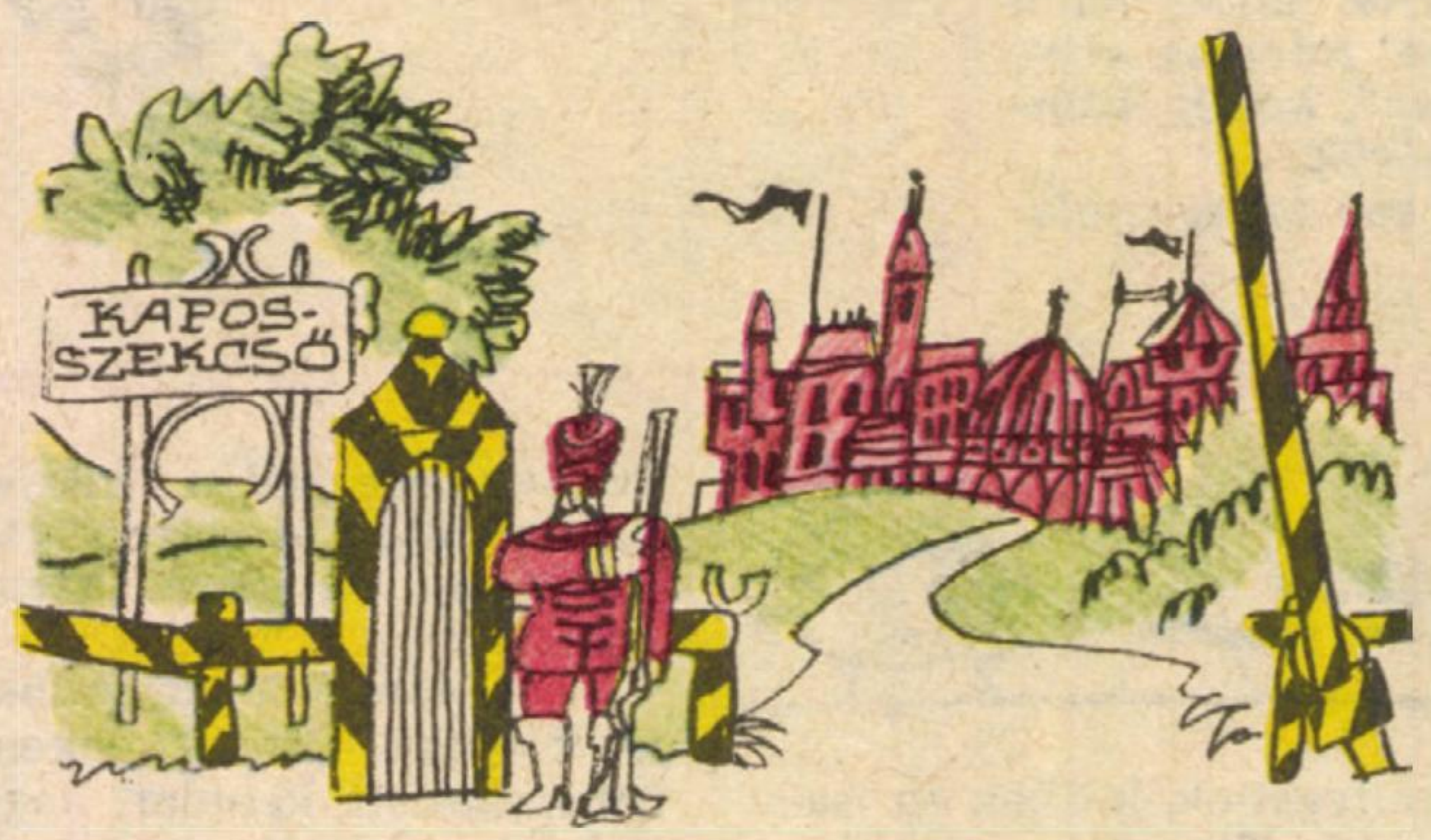

Földes György

HAGYOMÁNYOSAN SEMLEGES ORSZÁG

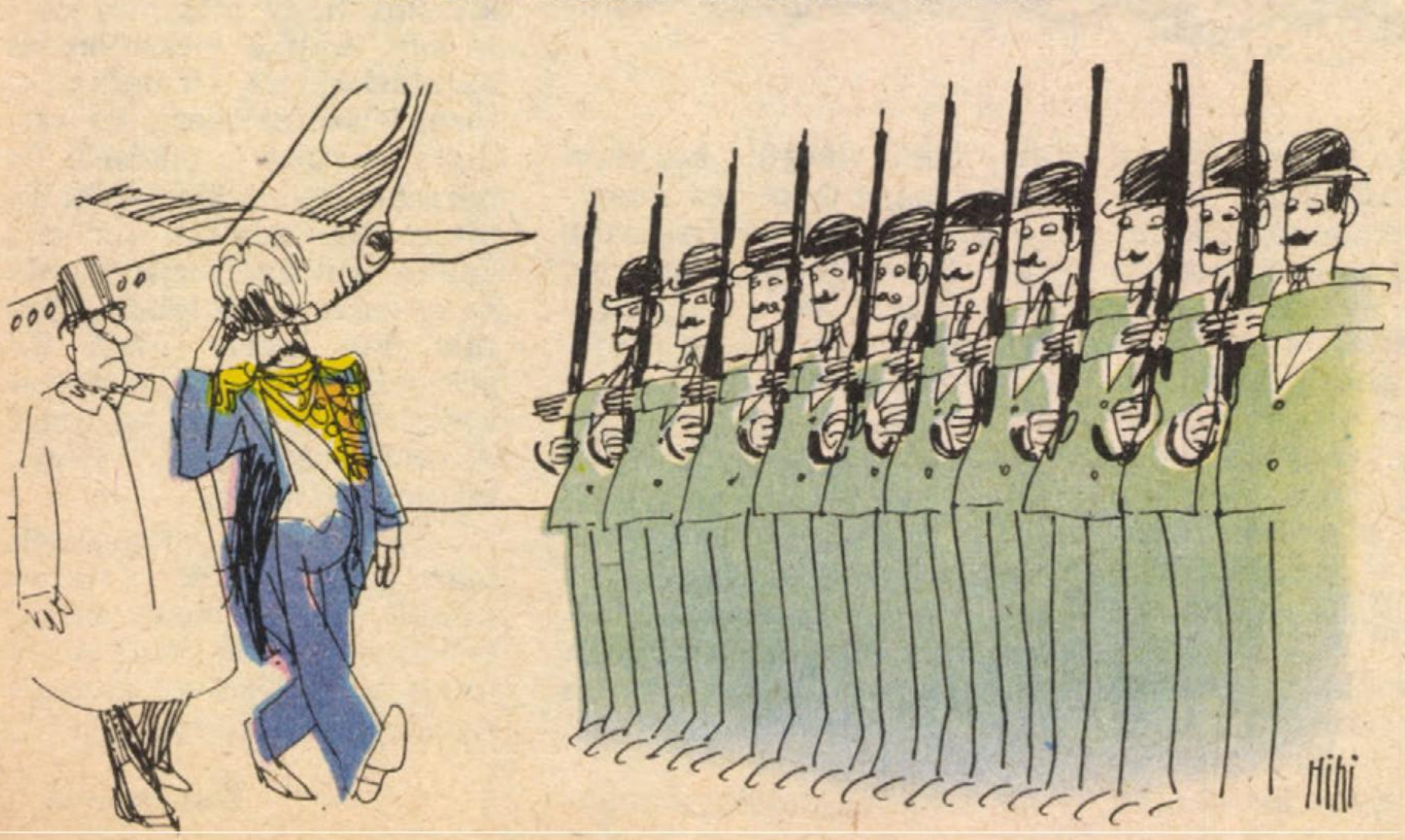

TAKARÍTÓNŐHIÁNY

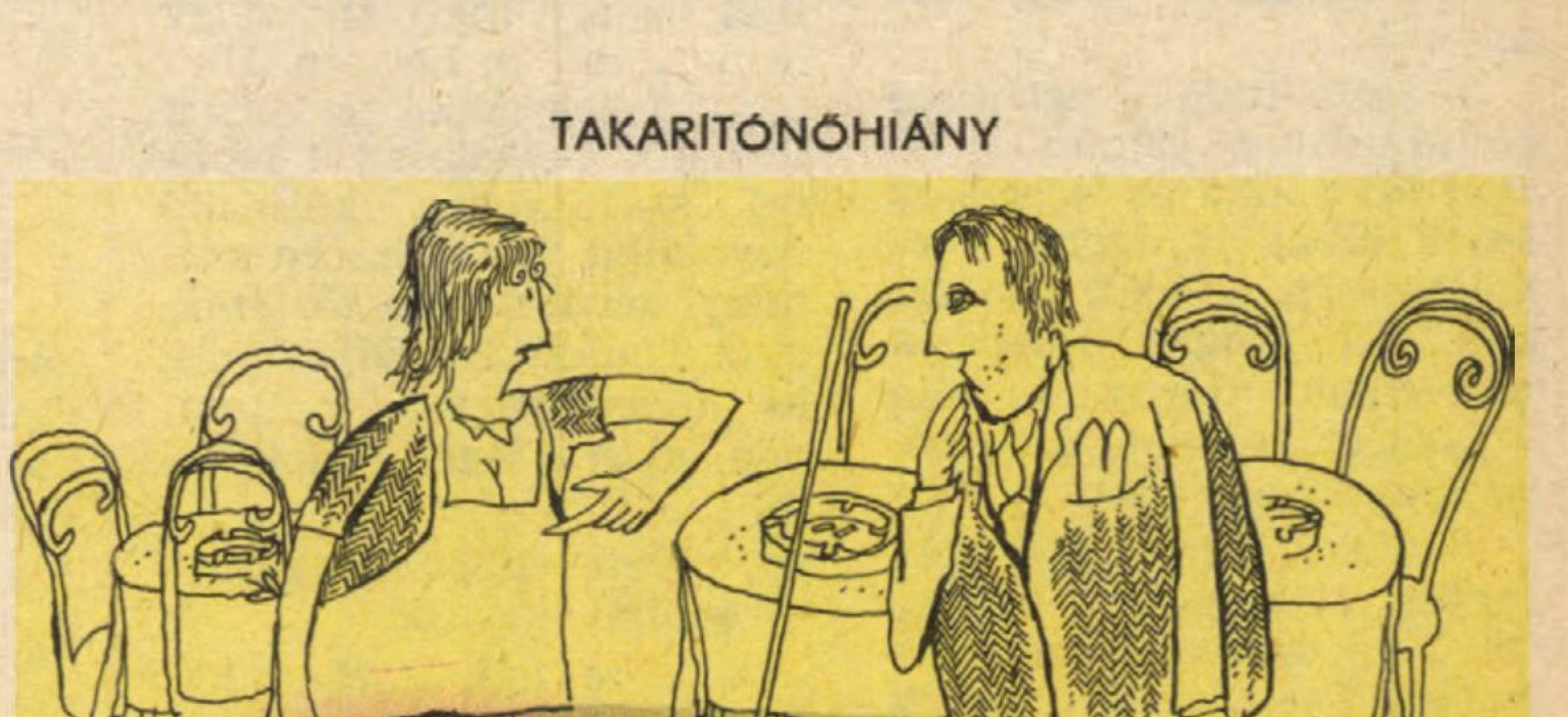

– Én mossak fel? Inkább felmondok...

ALACSONY A DUNA

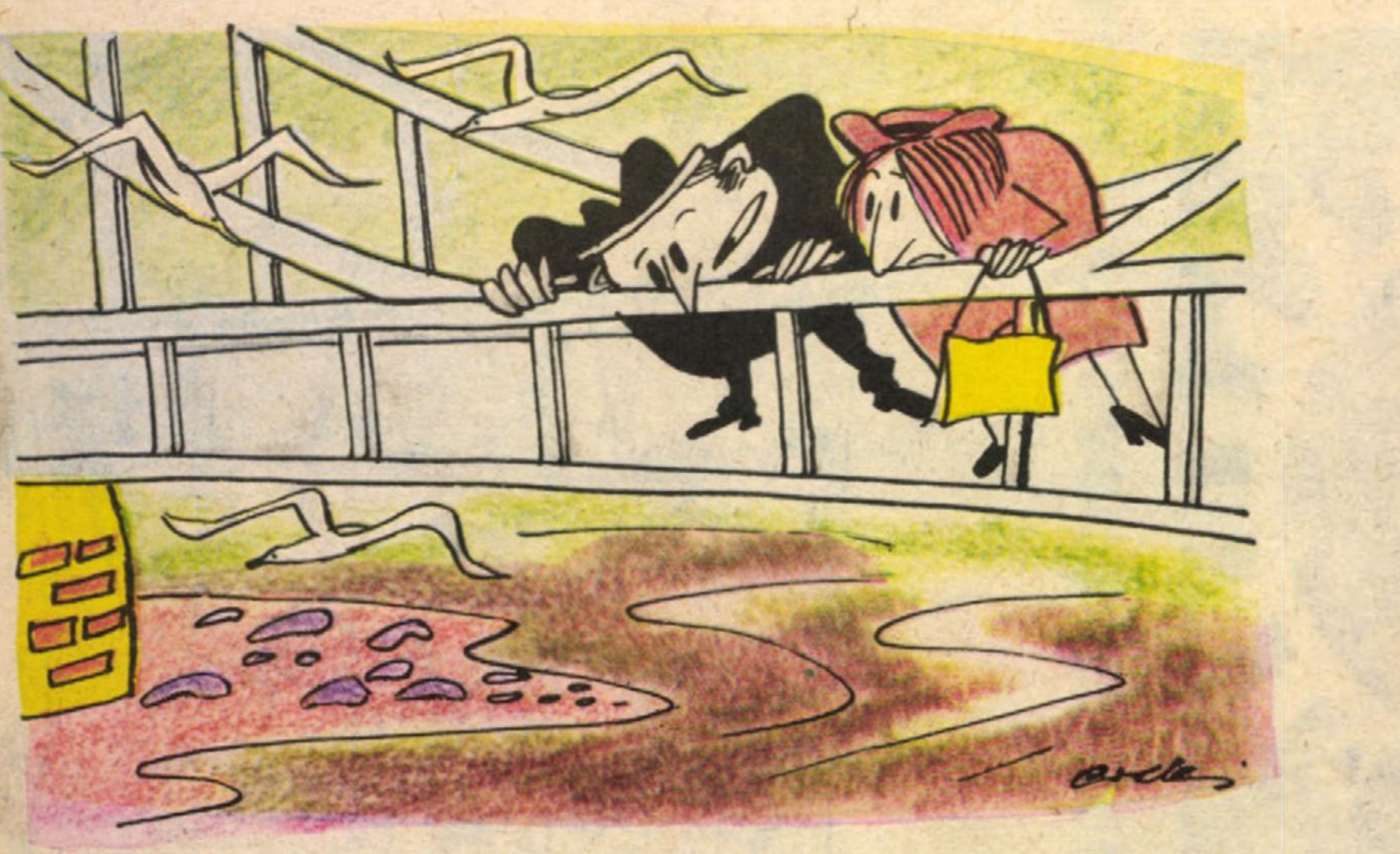

– Bezzeg itt alig van áremelkedés.

A BORGIÁK KORA

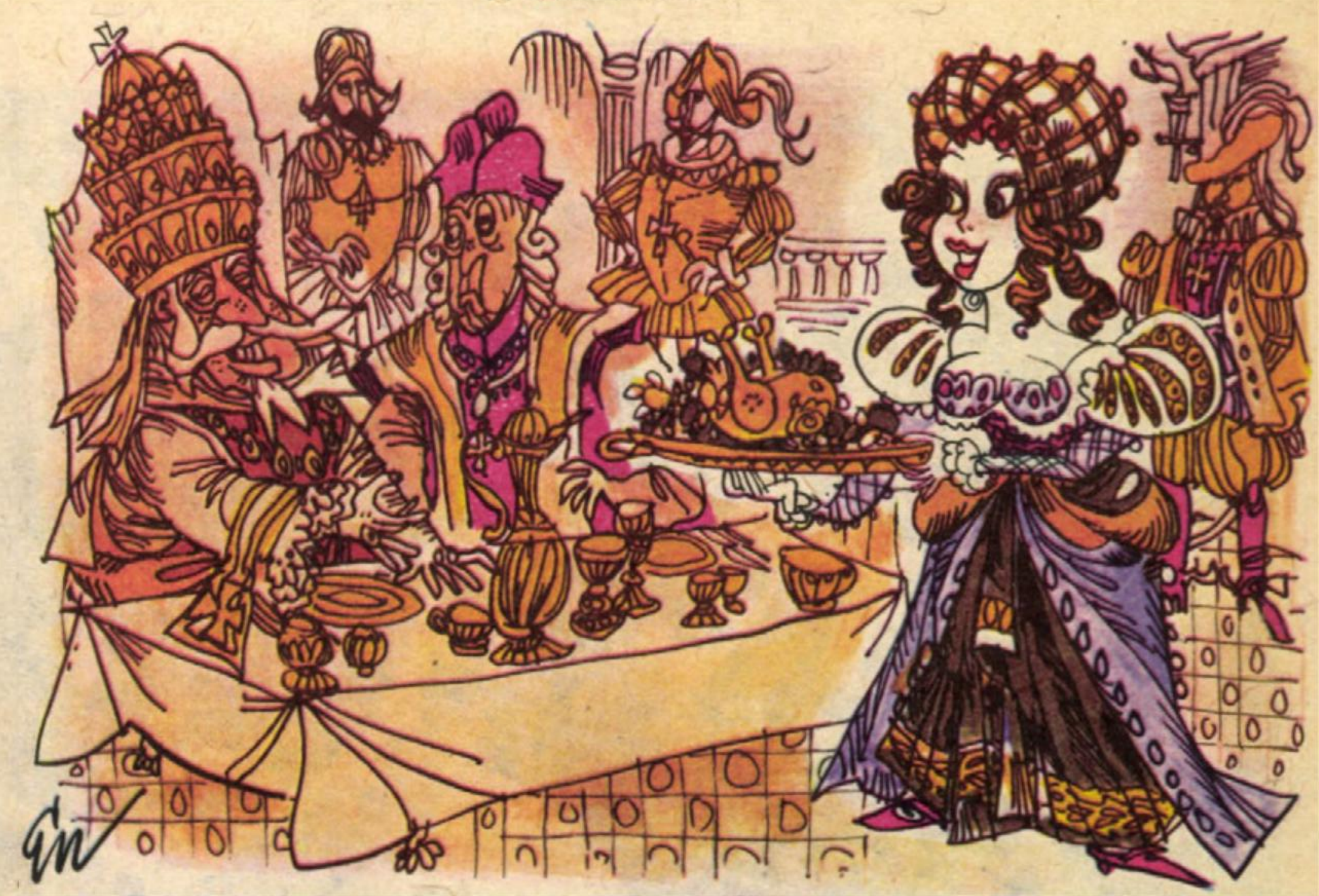

– Büszke vagyok a lányom főztjére. A mérges gombát senki sem tudja olyan ízletesen elkészíteni mint ő...

ALPESI SÍZŐ „BRUNDAGE-MÓDRA"

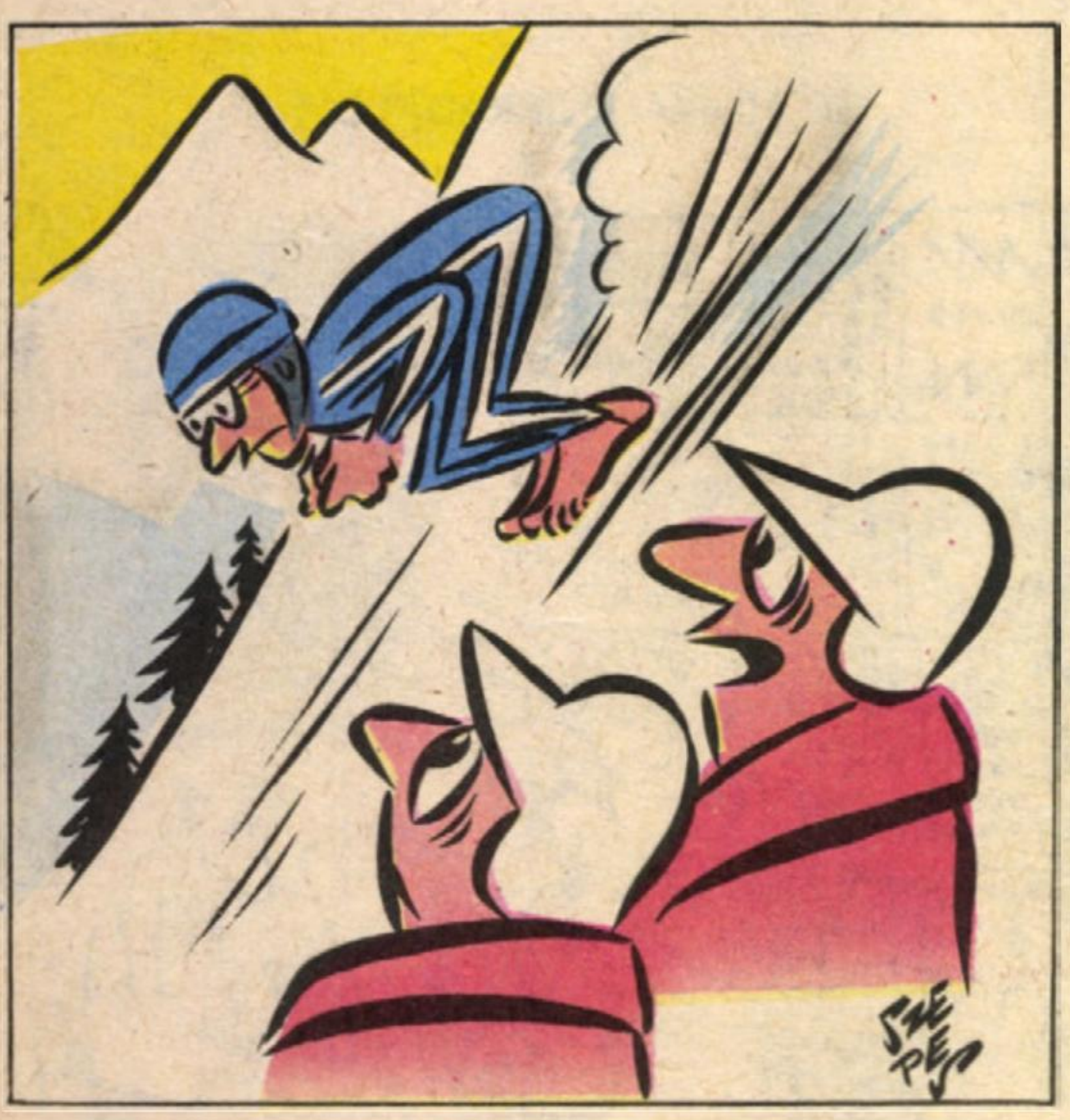

– Sí, bot, sícipő nélkül – igazi amatőr síző!

* * *

MINŐSÉGROMLÁS

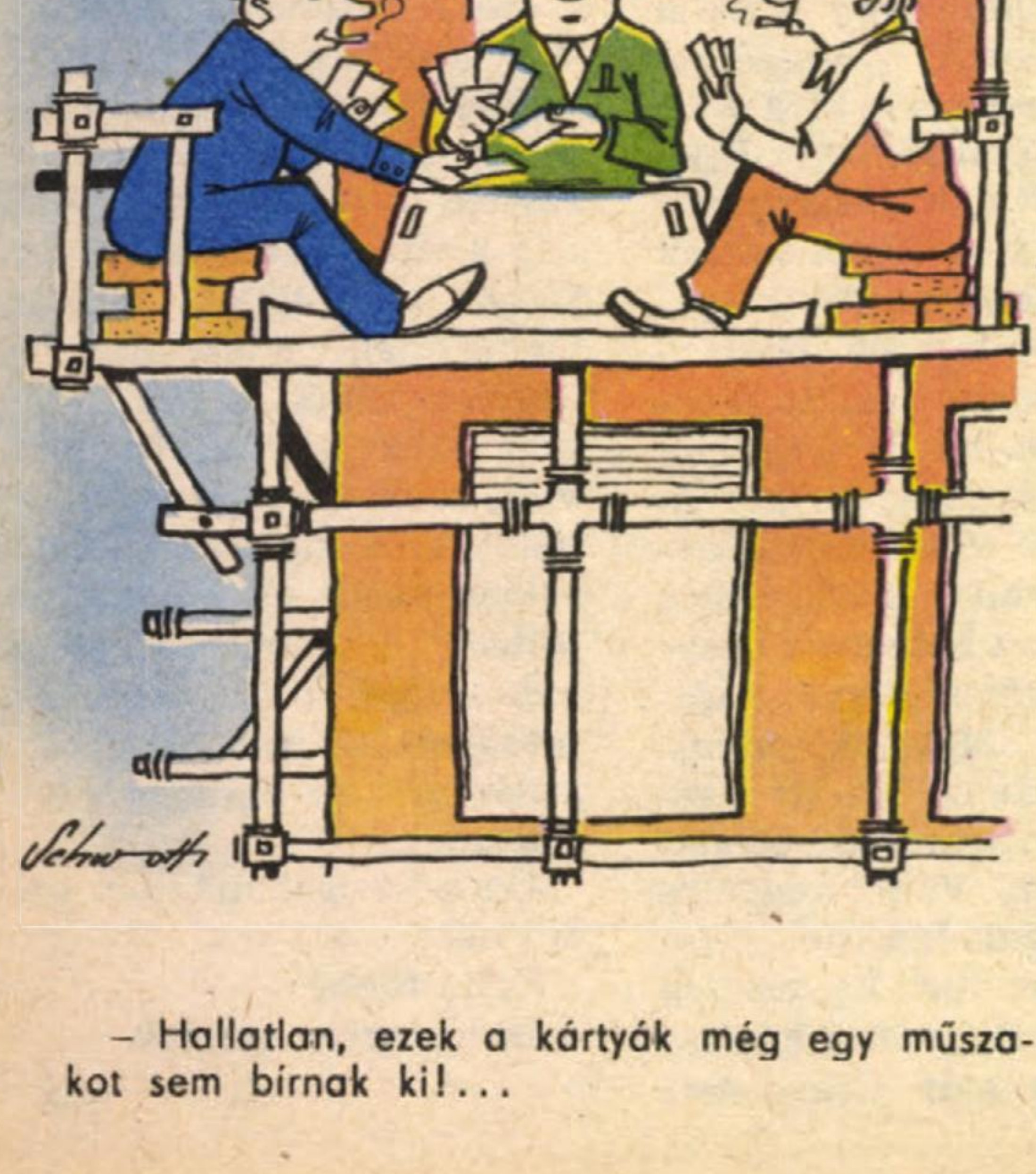

– Hallatlan, ezek a kártyák még egy műszakot sem bírnak ki!...

DUGÓ

Kis bogaram,

kérlek, ne várj délután az Indiánerban, mert nem leszek ott. És ne várj este a Beefsteakben, mert ott sem leszek. És egyáltalán ne várj többé bármikor, vagy akárhol, mert én már soha sehol nem lehetek. Csak meggyötört és vágyódó szívemet hajítom ki a kocsi ablakán ezzel a levéllel együtt a járdára, hátha valami könyörületes lélek eljuttatja Hozzád, minden címek címzettjéhez, Shiráz rózsájához, a fehér elefánt szemfogához, aki voltál nekem, hát most már kimondtam, jobb ha tőlem tudod.

Ebből is láthatod kis kutyam, hogy nem saját jószántomból szakítok Veled, inkább fogcsikorgatva és ádáz berzenkedések közepette, mert Tőled engem hat lóval sem lehetne elcibálni és múltkor Szeplő Macával is csak ugrattalak. Most már ezt is elmondtam, na, mert a nagy pillanatok küszöbén a Szeplő Macák amúgyis jelentéktelenné törpülnek, légypettyé a tavalyi naptáron és én már érzem az idők zúgását.

Itt stokkolok a Kossuth Lajos utcában. A belső sávon felbontották az úttestet, előttem pedig egy tíztonnás kamion áll. Rakodnak. Luxuskivitelű vencsellőkkel töltik fel a Bóvlibolt Vállalat raktárait. Hogy pontosan értsed: ebben a rakodásban nyoma sincs a modern világunkra oly jellemző kapkodásnak. Egy klasszikus ködbe hanyatlott aranykor csendes derűjét sugározza ez a művelet, amikor az embernek még volt lelke felnézni az égre, elcsodálkozni a felhők játékán, ámúlva észlelni a nappalok és éjszakák fényjelenségeinek változását.

Egy vencsellő súlya két deka. A tíztonnás kamion tehát félmillió vencsellőt fogad magába. Ezeket a vencsellőket valami okból csakis egyesével lehet a raktárba szállítani. A raktár a kamiontól ötven méternyire esik. Egy forduló tehát — vencsellővel oda, vencsellő nélkül vissza — száz méter. Vedd ezt félmilliószor, kis pofám és akkor rájössz, hogy a vencsellők mozgatójának pontosan ötvenezer kilométert kell megtennie, amíg a teljes készletet rendeltetési helyére juttatja. Ha kilométerenként negyedórát számítasz, kiderül, hogy a teljes rakodás 125 000 órát vesz igénybe. Vagyis ötezer napot, csaknem

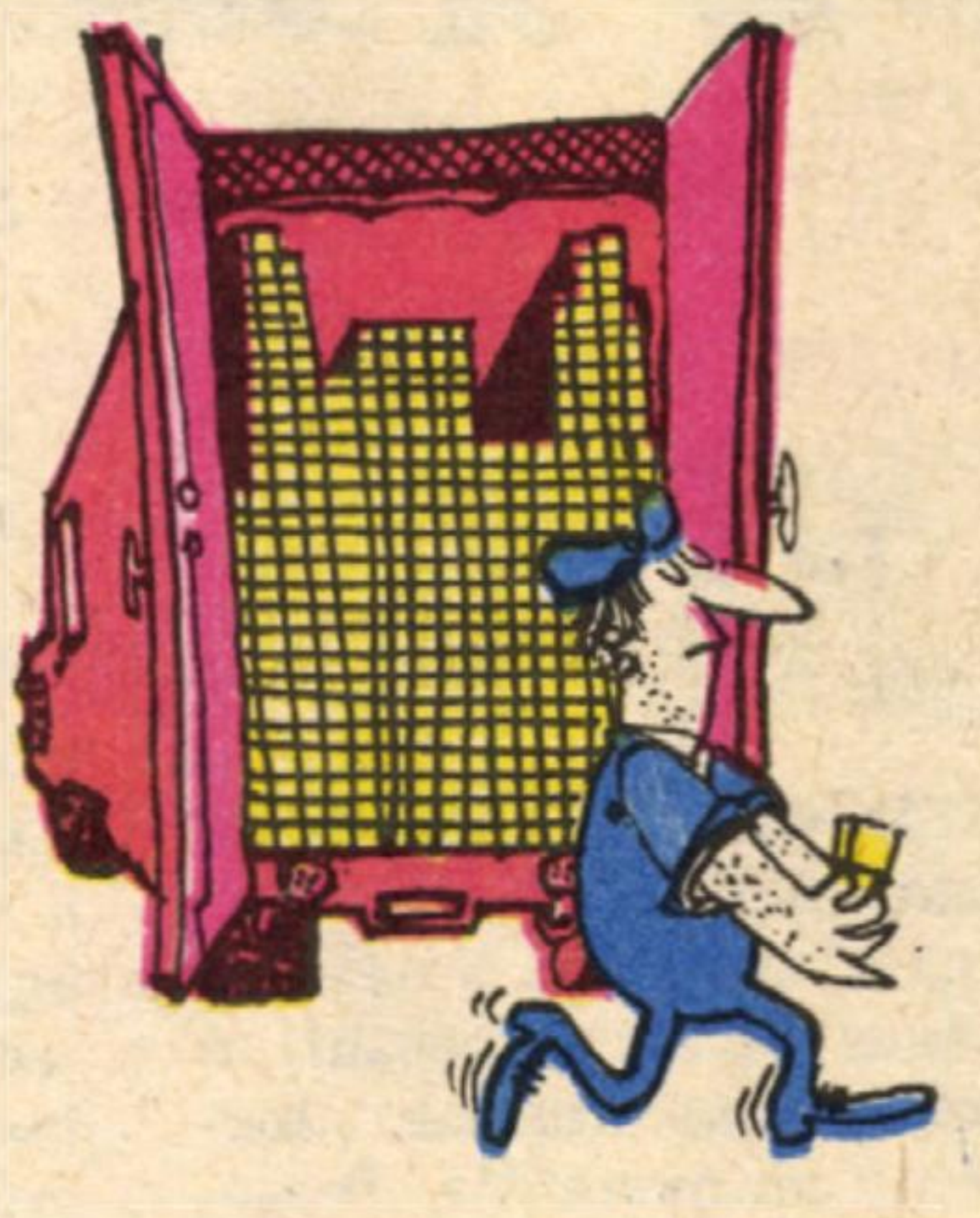

tizennégy évet és addigra minden bizonnyal újabb kamion érkezik, újabb vencsellőkkel.

Mindezeket magától az anyagmozgatótól tudom. Bemutogatta az ablakon. Szorgos és vézna lényének megfontolt mozdulatait az első órákban vad átkokkal kísértem, majd sírdogáltam egy kicsit. Azóta rá kellett jönnöm, hogy a maga módján ő is ember és csak parancsra cselekszik. Most már minden fordulóban egymásra kacsintunk. Az előbb felhasalt a hűtőre és a szélvédőn át gyermekei képét mutogatta.

A kocsisor növekszik mögöttem. A vége most a Keletinél lehet s aztán folytatódik majd a Thököly úton, ki Palota felé, át a Nagy Kelet-európai Síkságon, be az Altáj, a Szaján és a Jablonoj bércei közé. Kemény sors, de férfimódra viseljük valamennyien. Tébolyult tekintettel meredünk ki az ablakon, mint megannyi őrült és agg uralkodó, a Jedikulum rácsai mögül. Fülünk lassan pergamen lesz, szemünk savó, s a szakállunk moha. Úgy hallottam, hogy jobb képességű fakírok akár ötven napig is kibírják táplálék nélkül s ha az ember egyszer rájön arra, hogyan lehet leállítania légzőszerveinek működését, akkor már csak az első öt perc nehéz. Pernye hull ránk és korom. Egy bölcsebb kor régészei majd kiásnak bennünket és meghatottan szemlélik a kőtekintetű férfiak acélkaravánját, amely a Kossuth Lajos utcai Bóvlibolt elől kiindulva az egész földgolyót körülövezi.

És ők sem fogják megérteni, hogy a huszadik század hetvenes éveiben miért kellett a főútvonalak vencsellőellátását mindig a csúcsforgalom óráiban intézni.

Ülök a volán mellett, Robinson a Csüggedés Tengerén, pompeji strázsa a hamuesőben. Szeretnék kis pillangóvá válni, hogy az ablak résén át kiszökve Hozzád röppenhessek. De ez is csak álom, mert a KRESZ most már szigorúan bünteti ha valaki közlekedési dugóban elhagyja a kocsiját. És sokra mennél Te egy lepkével, kis nyulacskám...

Hűvösödik, közel az éj.

A rakottkrumplit a sütőbe tettem. A bélyeggyűjteményt add oda Döncinek.

Ezt az x-szel jelölt helyet itt a papír alján tizenkétszer megcsókoltam.

Peterdi Pál

MODERN IDŐK

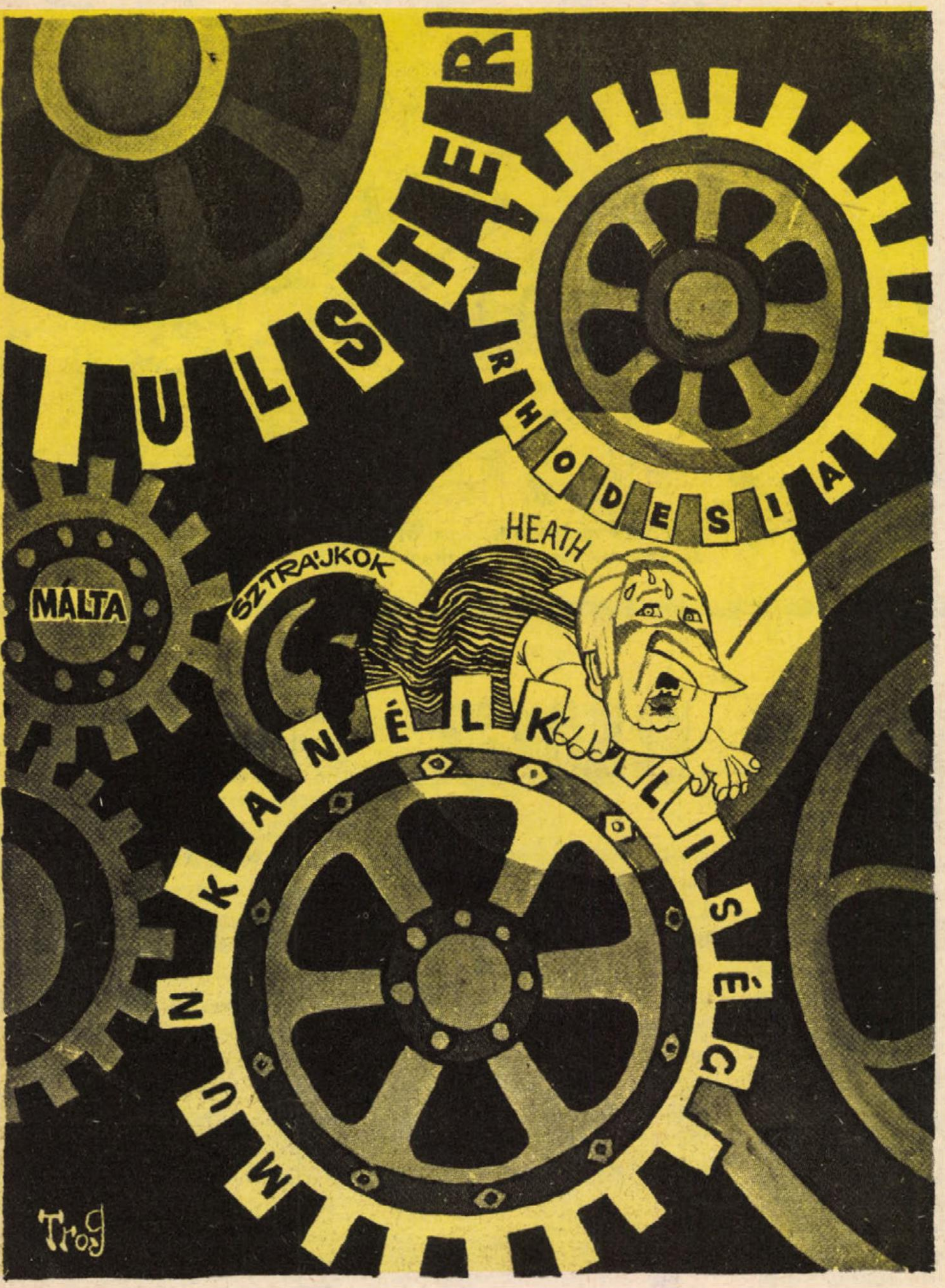

(„Punch", London)

MEGLEPŐ SZÓHASZNÁLAT

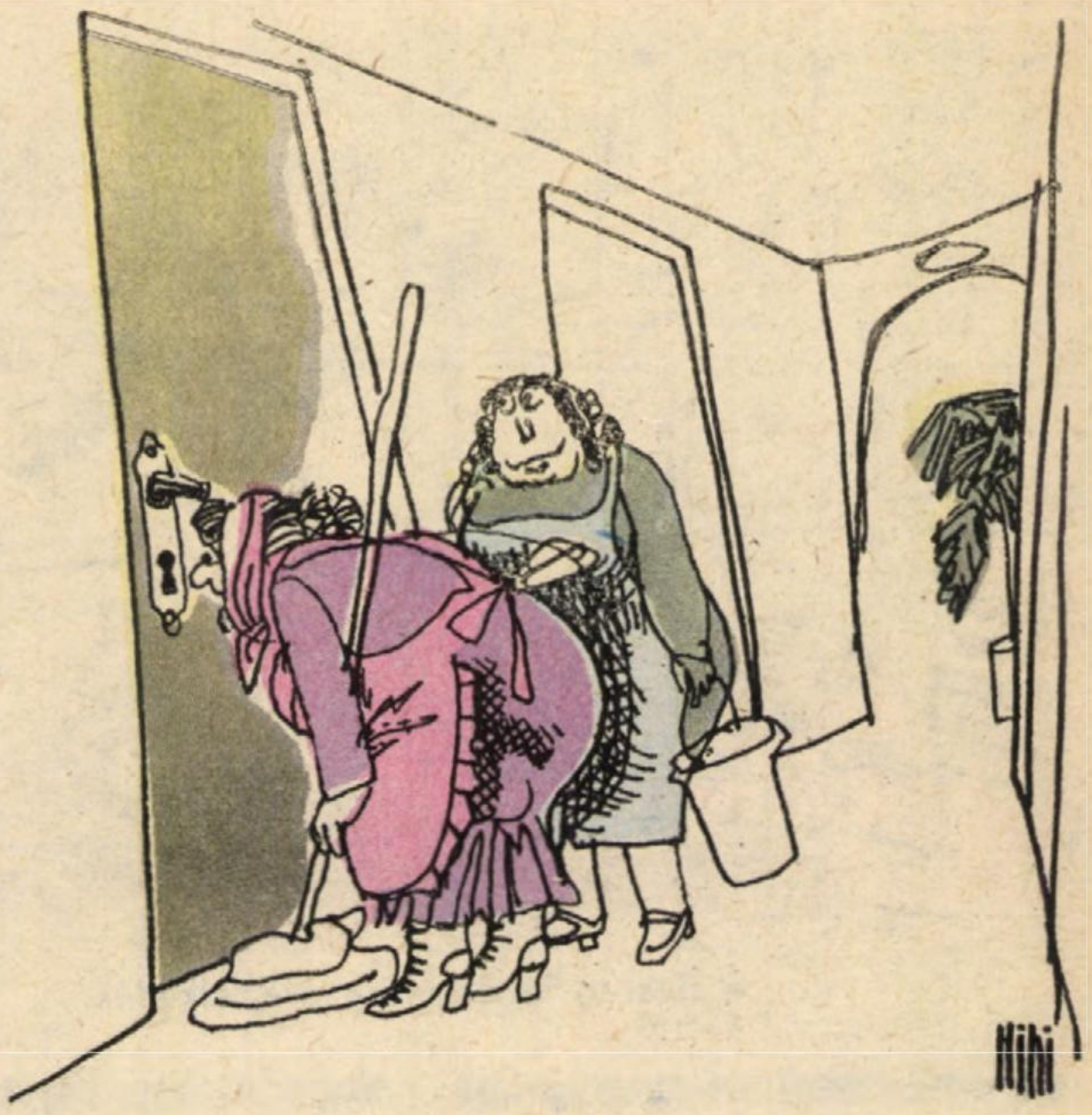

– De hiszen ez munkaerőcsábítás!...

TECHNIKAI FORRADALOM

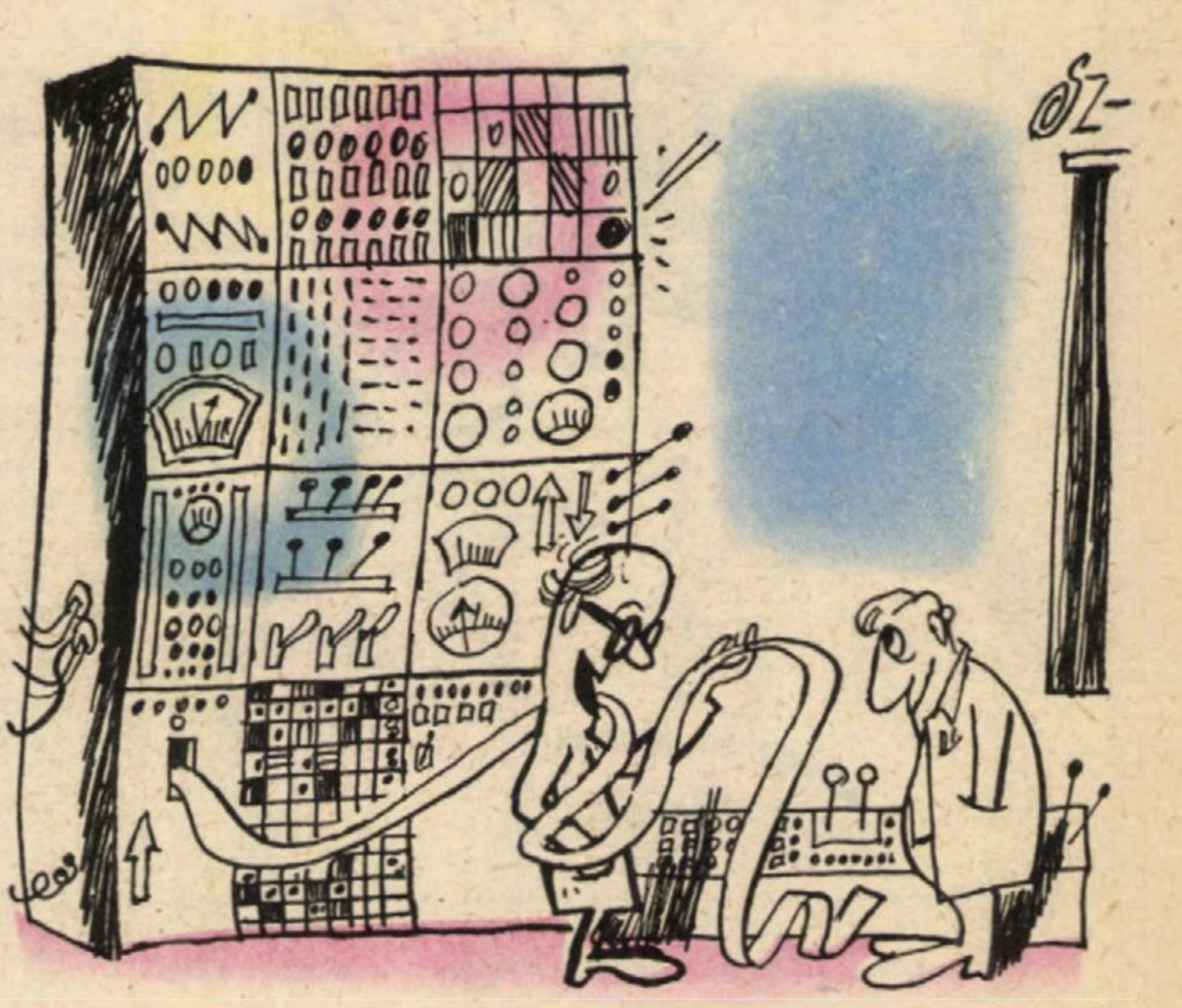

– Ha nem szerezzük be ezt a kompútert, akkor csak évek múlva tudjuk meg, hogy deficites a vállalat...

Egy és más

Olvastam a minap egy apróhirdetést, melytől a hátamon fel és alá kezdett futkosni a hideg. A hirdetésben valaki nagy jutalmat ígért ama becsületes megtalálónak, aki az egyik belvárosi telefonfülkében felejtett színdarab-kéziratot visszaadja. Vagyis: egy (titkos vagy nyilvános) drámaíró elvesztette darabjának egyetlen példányát. Évtizedek óta rettegek egy ilyenféle katasztrófától.

Színdarabot mindig a szigligeti szép Alkotóházban szoktam írni. Ragyogó hely az ilyesféle munkára, kivált télen. Szép szobák, jó ellátás, elragadó csend — aki itt se tud színdarabot írni, az magára vessen. Már jónéhány vígjátékot írtam Szigligeten, akadt köztük egy-két sikerült is, ne vegyék szerénytelenségnek. Munkamódszerem egyszerű. Fejemben a történettel és a vázlatos jelenetsorral leutazom két hétre s aztán napi 5—6 órai írásmunka, valamint 3—4 órai tűnődés árán elkészül a darab, vagy annak legalábbis alapverziója. Írógépen, mindössze *egyetlen* példányban, részben azért, mert nem szeretek pepecselni az indigópapírral, részben meg azért, mert minek két példány ott a kastélyban?; ha elvész az egyik, elvész a másik is. De elveszhet vajon?

Természetesen nem. Hogyan is veszhetne el? Hiszen a szobámból ki sem kerül. Hála megviselt idegrendszeremnek, ennek ellenére is két hétig ettől rettegek. Hogy az egyetlen példány elvész, megsemmisül, lába kél, s aztán főbelőhetem magamat; még egyszer belefogni nem volnék képes. Istenem, mi mindent is el tud képzelni az ember aggodalmában! Úgymint:

1. A TŰZVÉSZ ESETE

Éjjel, legmélyebb álmomban kigyullad a kastély. Az utolsó pillanatban riaszt a gondnok, kiugrom az ágyból, magamra kapom a legszükségesebb ruhadarabokat s hónom alá a dossziét, benne a darabom kéziratával. Pitymallatkor felnyitom a dossziét, kiderül, hogy nem a kéziratot mentettem ki a tűzvészből, hanem az üres írópapirost.

2. ÁRVÍZ VAN

Soha ki nem deríthető geológiai okok következtében a Balaton kiönt, természetesen szintén éjjel. Arra ébredek, hogy szobám ablakán bezúdul a jéghideg áradat. Rémülten ugrom fel a nyoszolyámról, már a köldökömig ér a víz. Tetején úszkálnak a bútordarabok, szőnyegek, s persze ott ring a darabom nyolcvan flekkje is, szétszóródva. Össze akarom szedni őket, de a vízirendőrség megtiltja: ilyen marhaságra most nincs idő.

3. MÓKAMESTER VAN A HÁZBAN

Az Alkotóházban időnkint egy-egy mókamester is akad az írók között. (Ez így igaz, ez nem a képzeletem szüleménye.) Ezek a mókamesterek kegyetlen tréfákat eszelnek ki a többiek bosszantására. Éjjel felzörgetik a szomszédjukat azzal, hogy táviratot hoztak neki. Máskor koholt ürügygyel felszalajtják őket a postára, hogy azalatt mézzel kenjék be az írógépük billentyűit. Nos — teszem azt — egy ilyen mókamester besurran a szobámba s a kéziratom helyére a dossziéba egészségügyi papirost tesz. Másnap, mivelhogy idétlen tréfáját restelli, a kéziratomat elégeti az erdőben. Vagy: reggelre kelve visszaadná, de éjszaka tűzvész tört ki, esetleg kiáradt a Balaton s kéziratom — a már ismertetett körülmények között — nem az én szobámban pusztul el, hanem az övében.

4. NINCS MAGYARÁZAT

Ez a legrettenetesebb vízió mind között. Ha erre gondolok, a hideg veríték is kiver.

Hogy tudniillik éjféltájban, ottlétem utolsó napján befejezem a munkát, a tetejére szépen — kézzel — ráírom a címét, beveszek két szem altatót és aludni térek, de reggel, amidőn elégedetten felébredek, a kézirat nincs sehol. Még csak tűzvész, árvíz sem volt, mókamester sincs a házban. A kézirat szőrénszálán mégis eltűnt. „Lehetetlen!" — mondják, akiknek reggel kétségbeesetten mesélem. „Persze, hogy lehetetlen!" — dadogom feldúltan.

De a kézirat mégsem kerül elő.

Soha többé.

Kolostorba vonulok.

(t.)

VÁLLALATI DÉMON

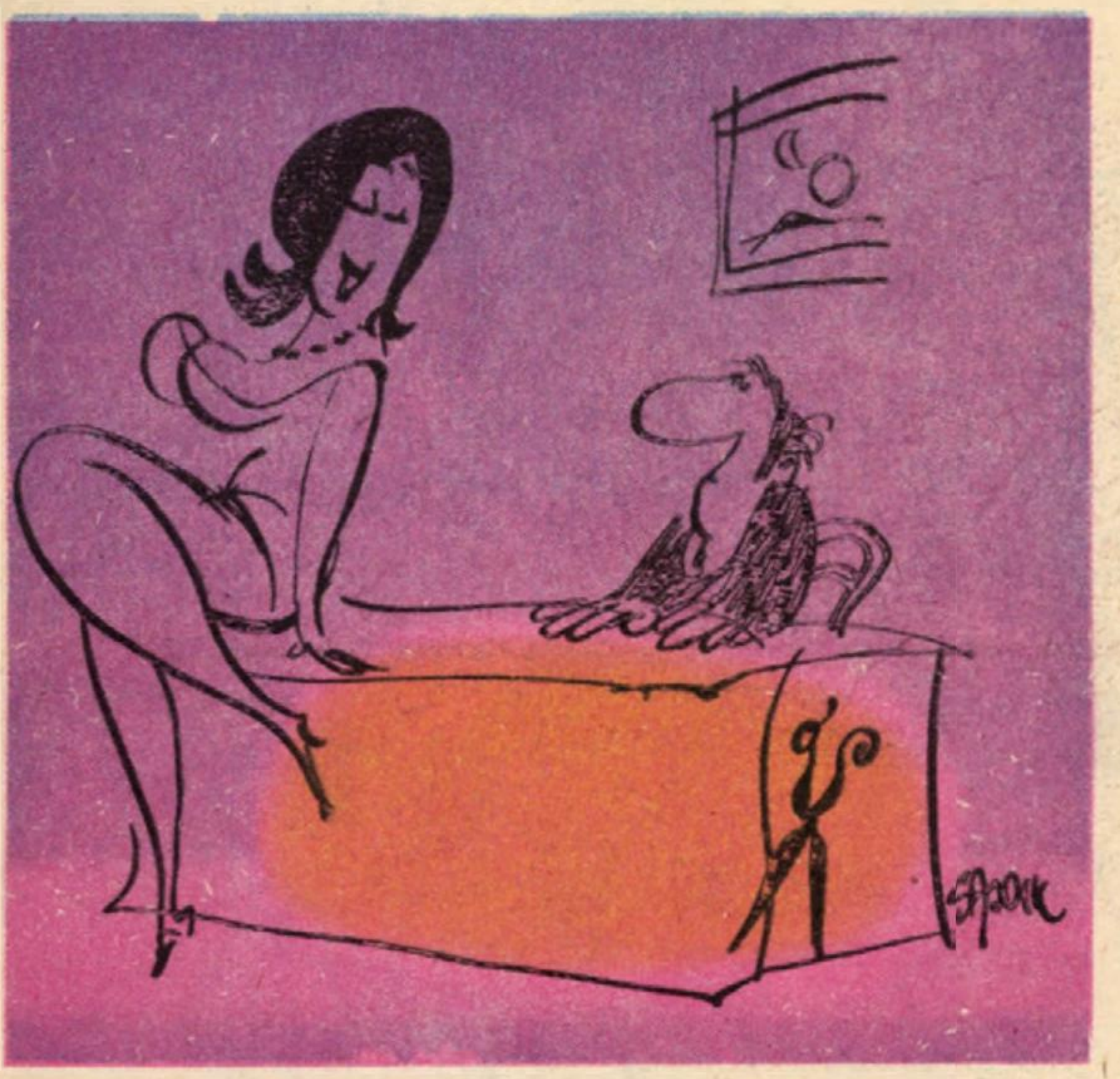

– A kezdő kollégáknak mindig nálam van először sikerélményük.

SOK A BANKRABLÁS NYUGATON

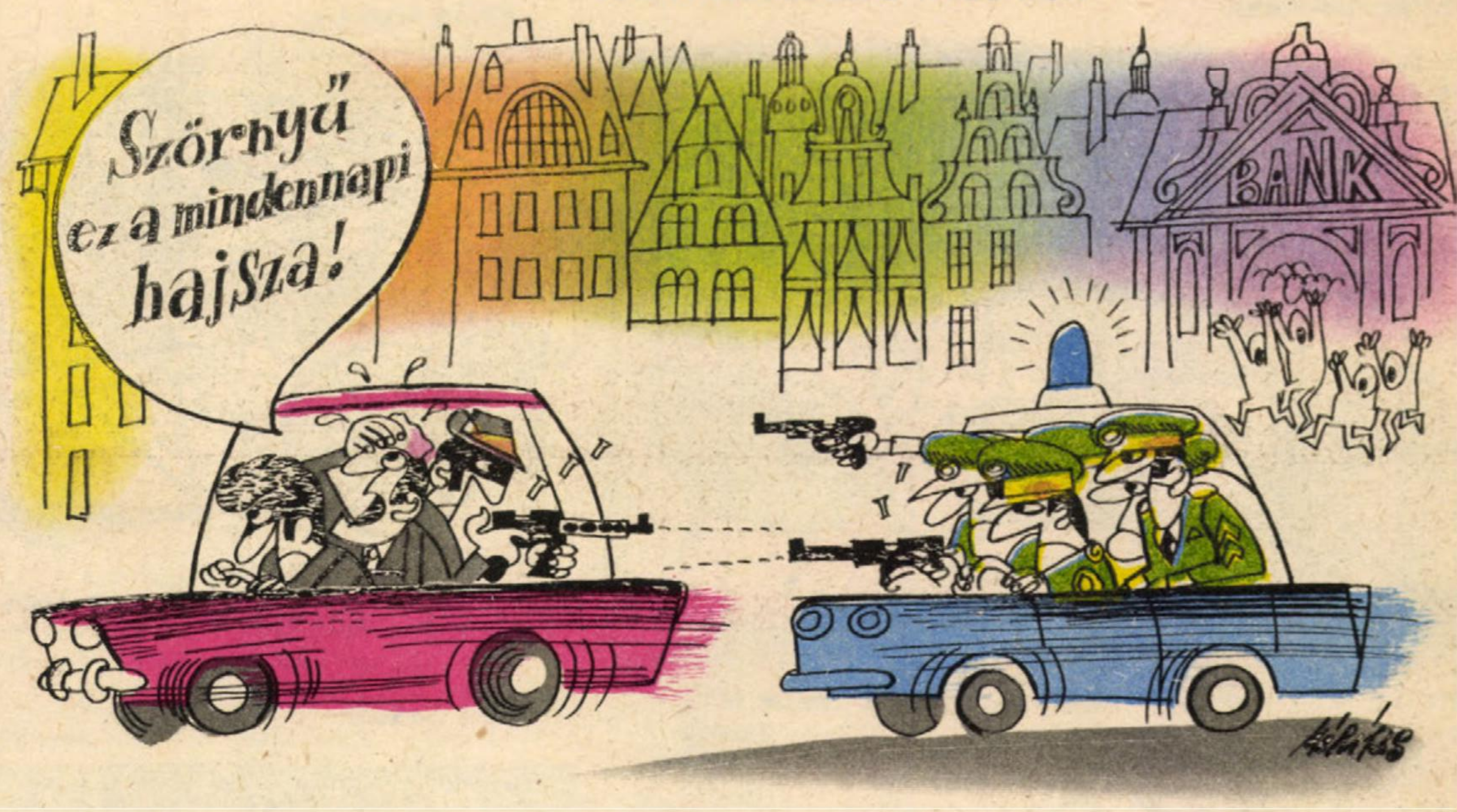
Szörnyű ez a mindennapi hajsza!
BANK

SZŐRME A DIVAT

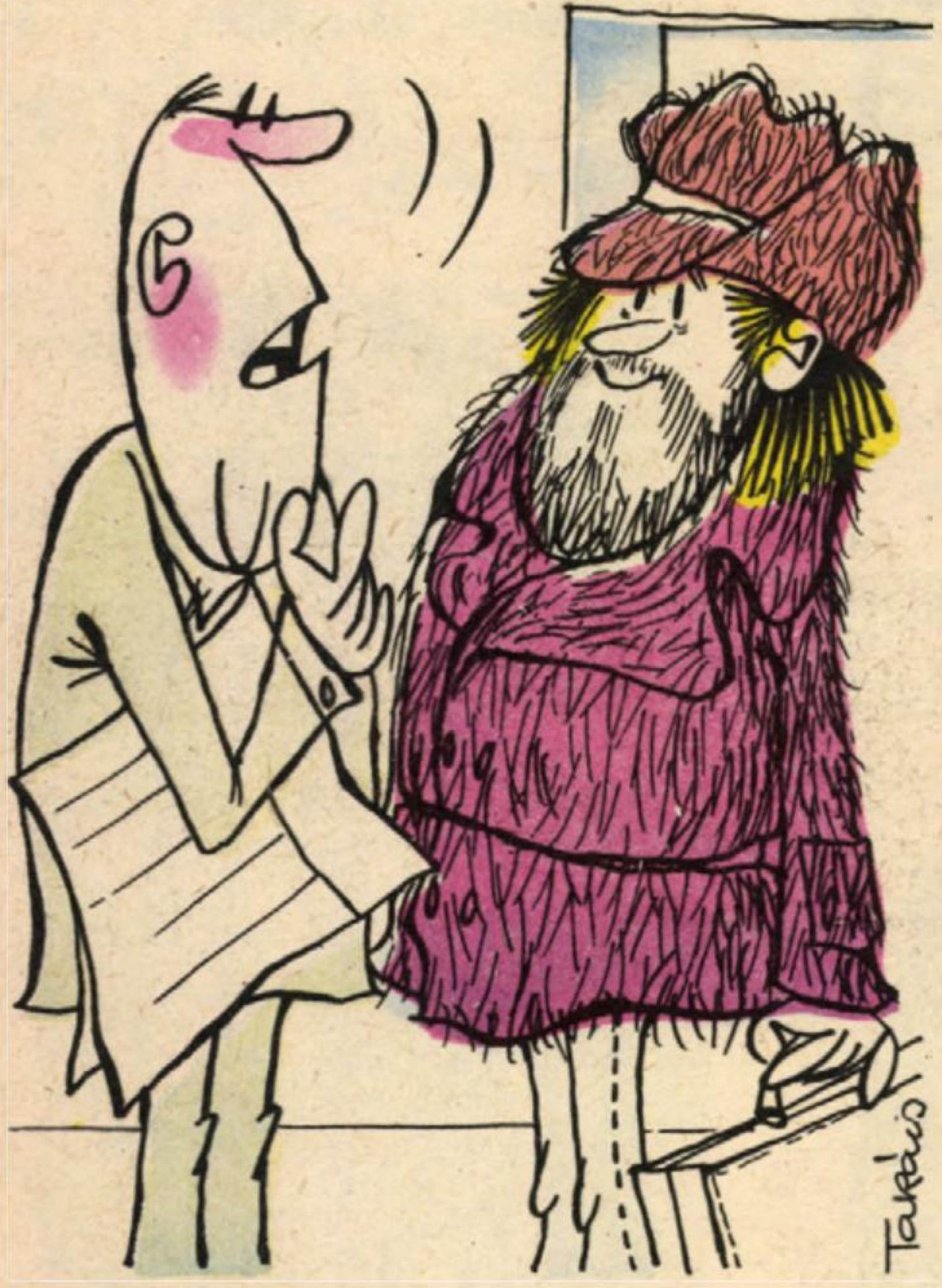

– Legalább a sapkádat borotváltasd meg, fiacskám!

VENDÉGKÖNYV

A zöld lódenkabátos férfi mélyen a szemembe nézett, aztán udvariasan megemelte a kalapját:

— Bocsánat a zavarásért. Lenne néhány perc ideje a számomra?

— Mit óhajt? — kérdeztem kissé hűvösen.

A lódenkabátos lépést váltott, hogy egy ritmusban haladjunk:

— Önnek olyan jóságos tekintete van. Egy baráti szívességre szeretném megkérni. Egyébként Stehola Lajos vagyok, egy szolgáltató szövetkezet vezetője. Jelszavunk: „Erőnket nem kímélve, a lakosság szolgálatában!”

— Örvendek. Mit tehetek önökért?

— Fáradjon be egy percre az irodánkba. Már itt is vagyunk! — tuszkolt előre a homályos folyosón. Szerény berendezésű irodahelyiségben találtam magam. Stehola helylyel kínált, aztán az egyik polcról leemelt egy reprezentatív kivitelű, szattyánbőrbe kötött albumot: — Méltóztassék megtekinteni. Ez a vendégkönyvünk, tisztelettel felkérem, szíveskedjék beírni egy-két dicsérő szót a munkánkról, szolgáltatásainkról. Ha önnek jobban megfelel, diktálok: „őszinte elismerésemet fejezem ki lelkiismeretes, precíz, gyors munkájukért. Rajongó hívük: aláírás, satöbbi.”

Kezemben a golyóstollal, megütközve bámultam Steholára:

— De hiszen önök nem is végeztek nálam semmiféle munkát.

Stehola egy kicsit zavartan mosolygott:

— Az a helyzet, ha ön a megrendelőnk lenne, nem mertem volna felkérni a bejegyzésre, hiszen igaz, ami igaz, elég sok a panasz a szolgáltatásainkra. Sajnos, három kötet már színültig tele van dühös, felháborodott, reklamáló bejegyzésekkel. Felettes szerveink időnként ellenőrzik a vendégkönyvünket. Mindent el kell követnünk az egyensúly fenntartására. Vagyis egy panasz, egy dicséret, egy panasz, egy dicséret... S ki dicsérhet minket? Az, akinél még semmiféle munkát nem végeztünk. Ezért kérem, szíveskedjék néhány jó szót beírni.

— Rendben van — bólintottam engedelmesen—, de viszonzásul ígérje meg, hogy még ma kijön egy szerelő és megjavítja nálam a boylert, meg a vízvezetéket.

Stehola udvariasan meghajolt:

— Nagyon szívesen. De önnek is meg kell ígérnie, hogy a munka elvégzése után már semmit sem kíván beírni a vendégkönyvünkbe...

Galambos Szilveszter

PROTEKCIÓ

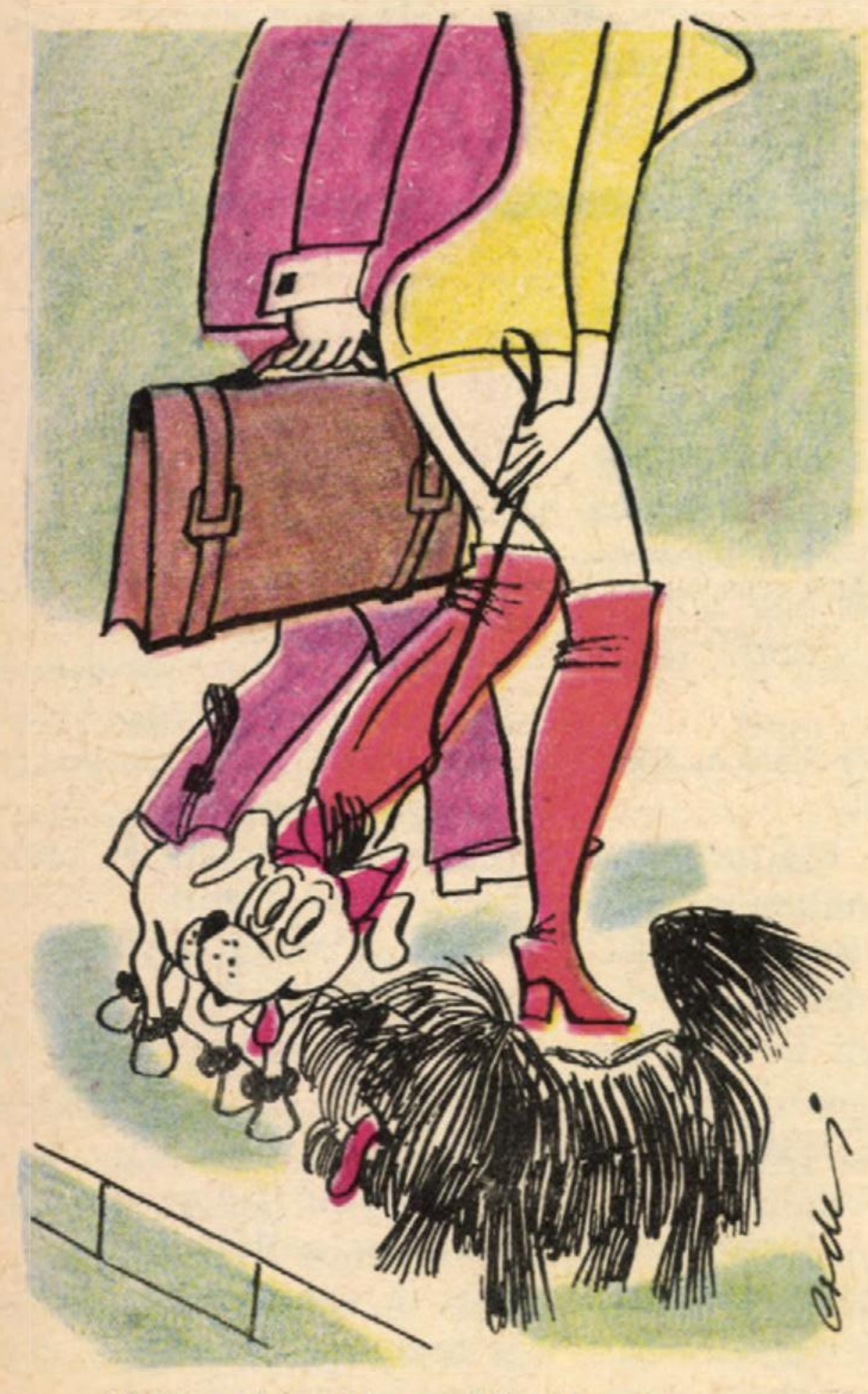

– Vakkanthatnál egy-két jó szót a gazdádnál a fiam érdekében, nagyon szeretne bejutni a kutyaiskolába...

AZ IGÉNYES

– Fiacskám, igazán gondosabban is takaríthatnál a sarokban.

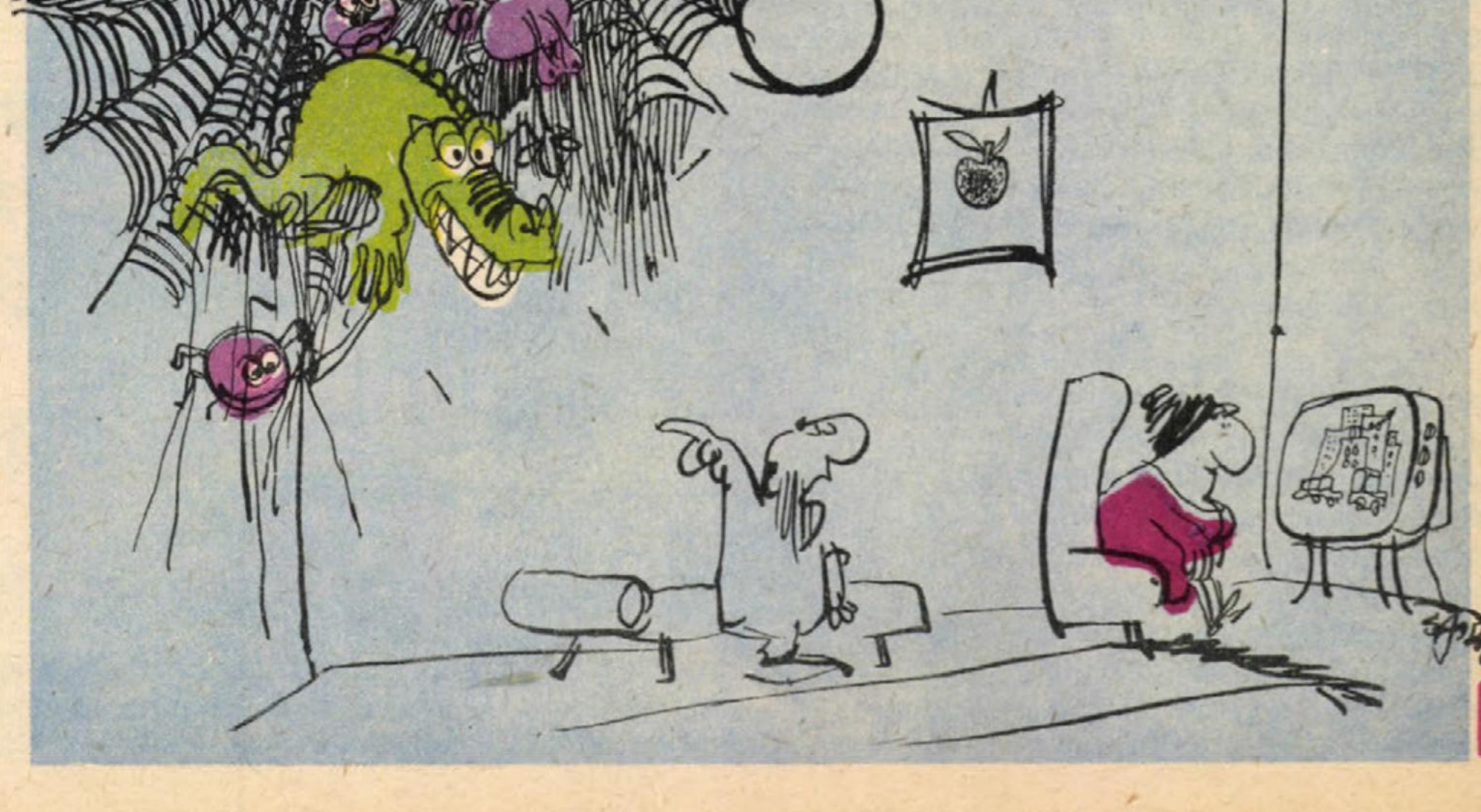

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MI AZ ABSZOLÚT IGÉNYTELENSÉG?

Vasvári Anna:

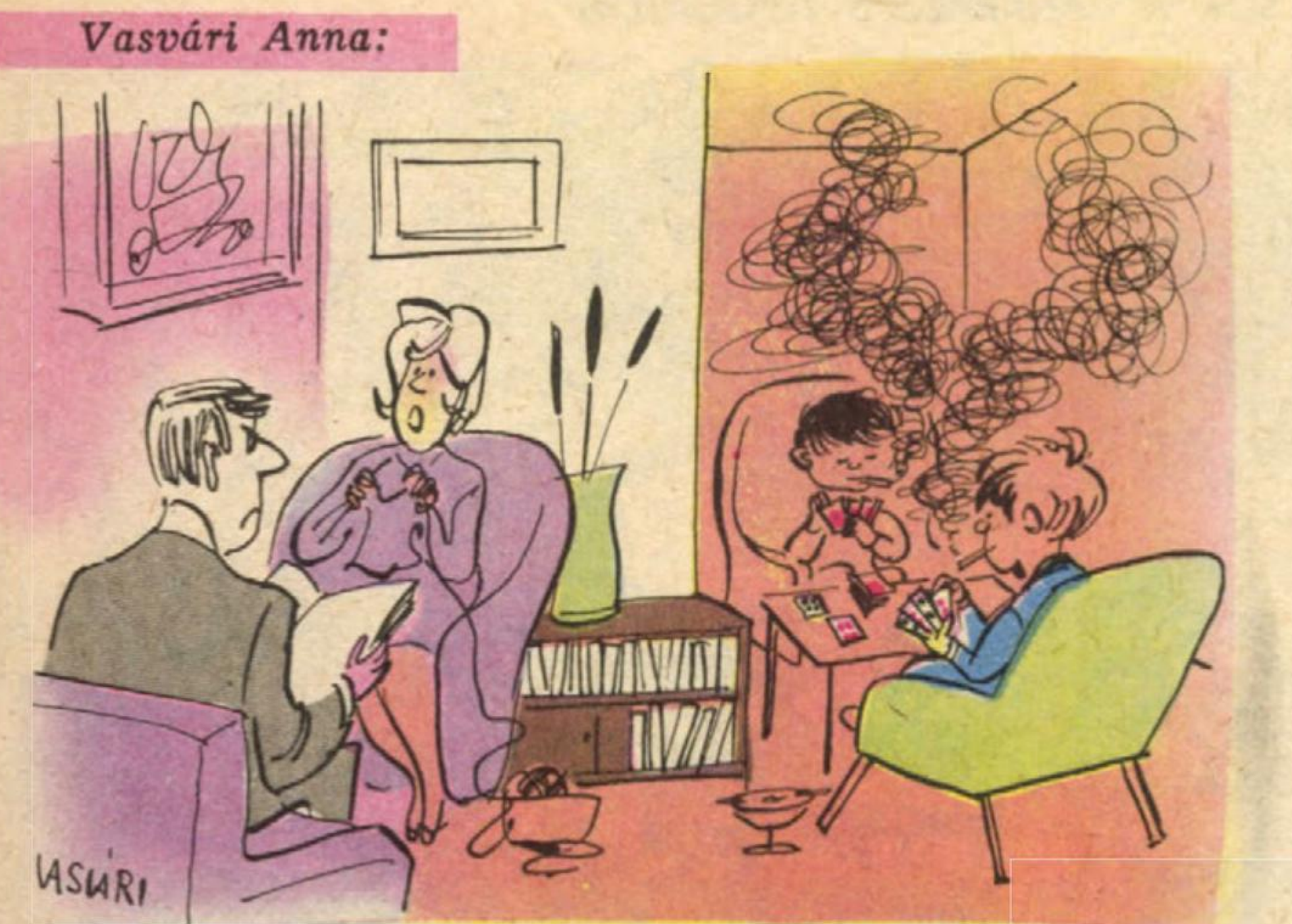

– Örülj neki, hogy nem iszik . . .

Fülöp György:

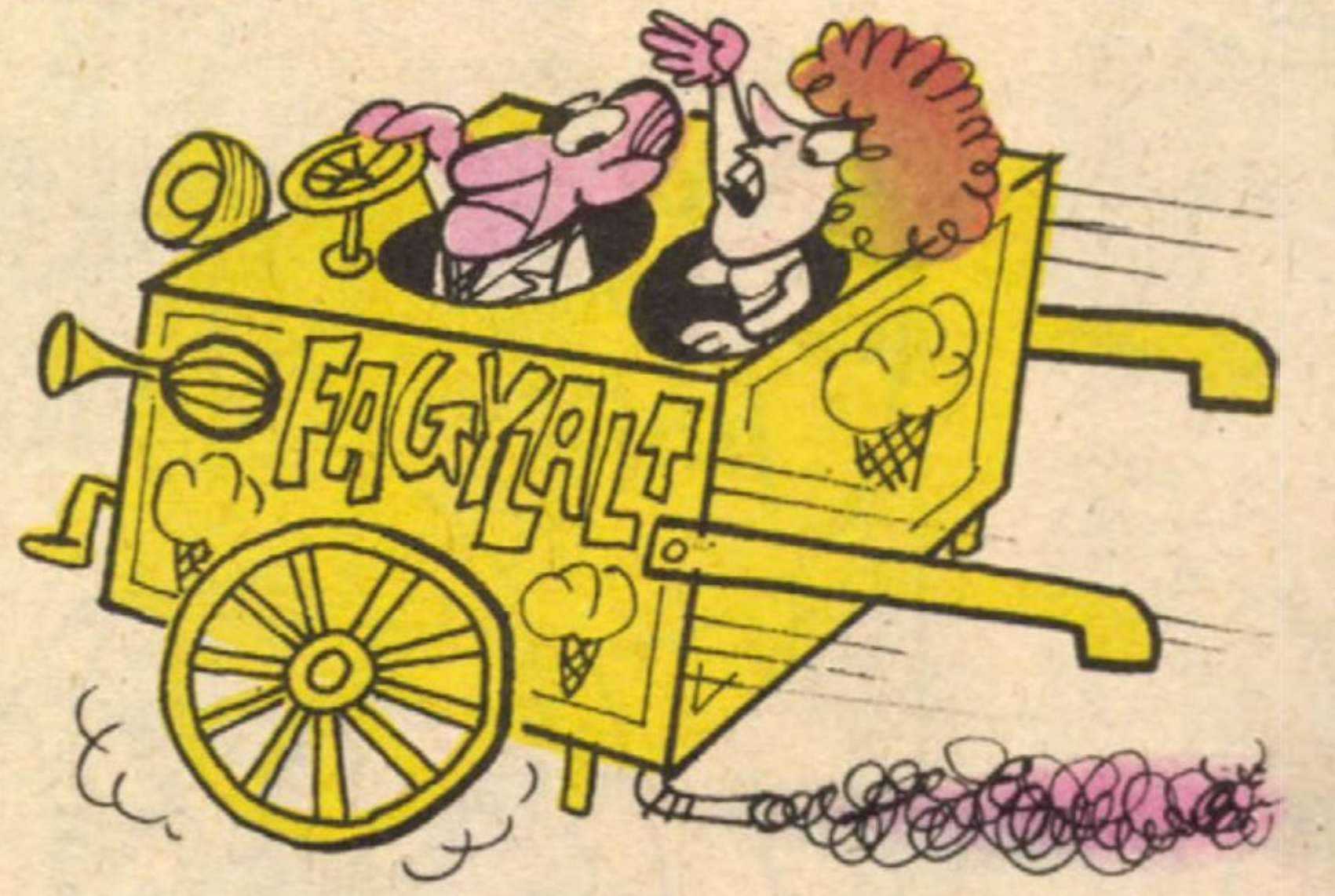

– Mert neked mindegy, csak kocsi legyen!

Brenner György:

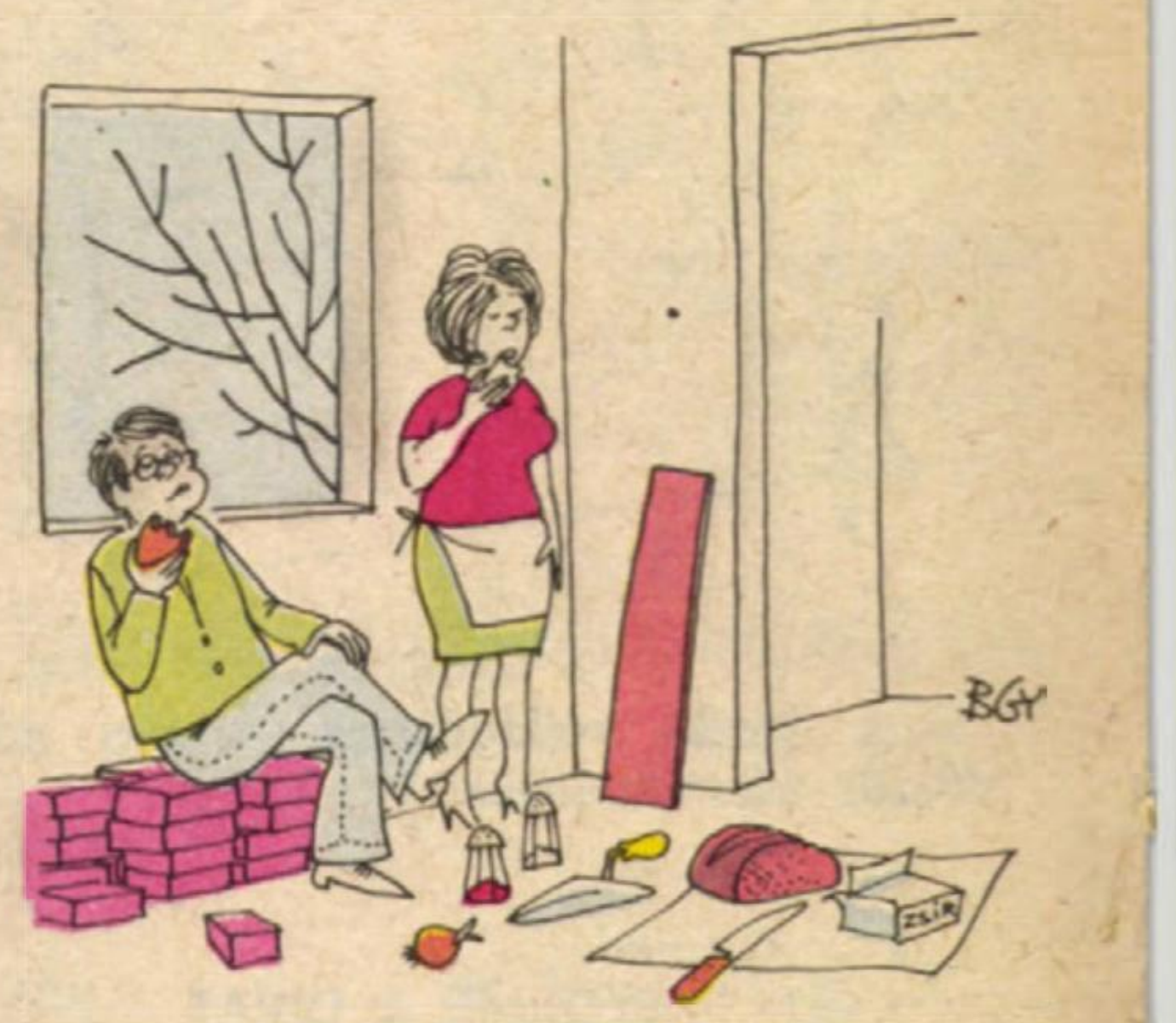

Ha valaki házat épít.

Balázs-Piri Balázs:

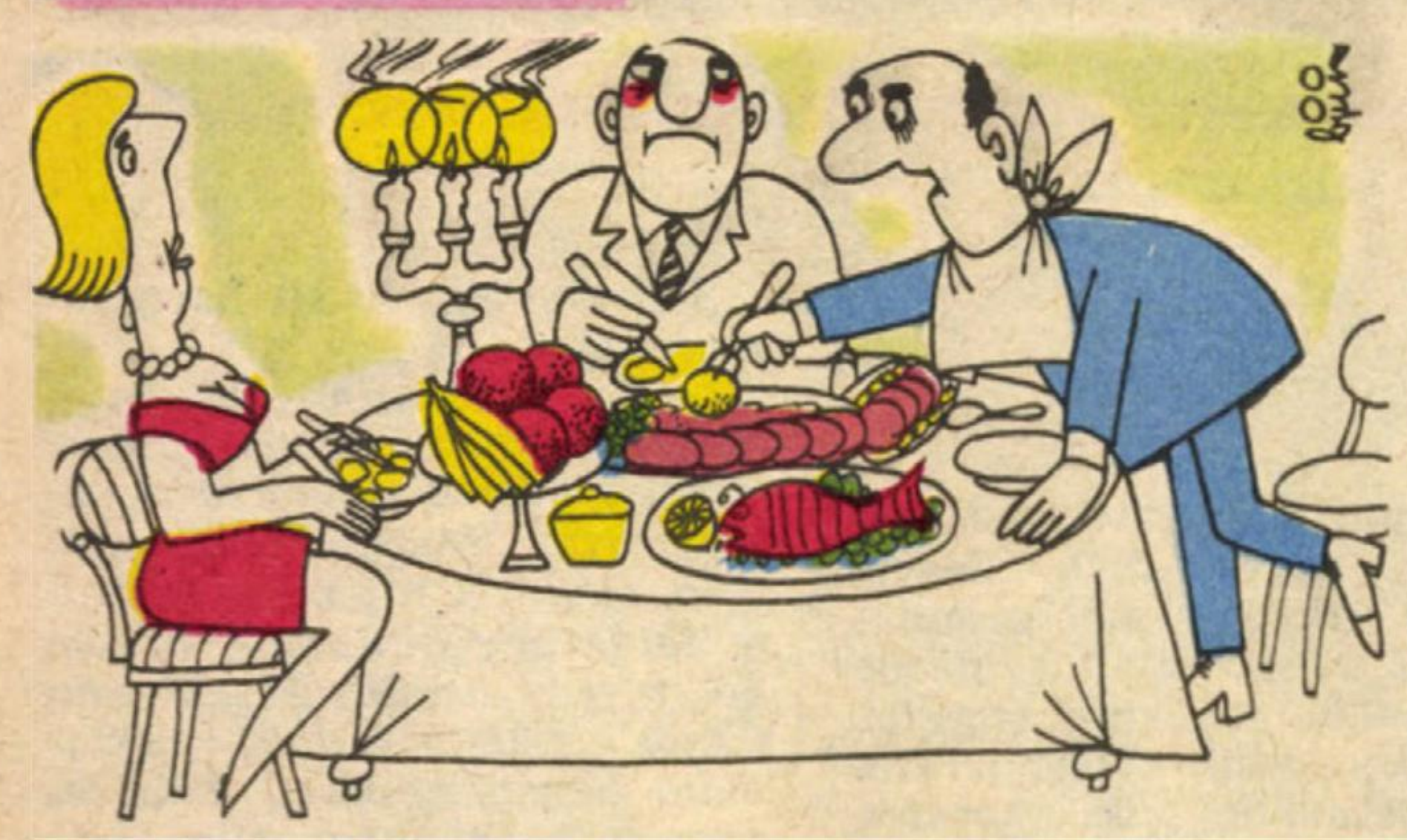

– Nem, köszönöm, nem kérek húst! Nekem tökéletesen elegendő, ha egy kicsit tunkolhatok a szaftból . . .

Erdei Sándor:

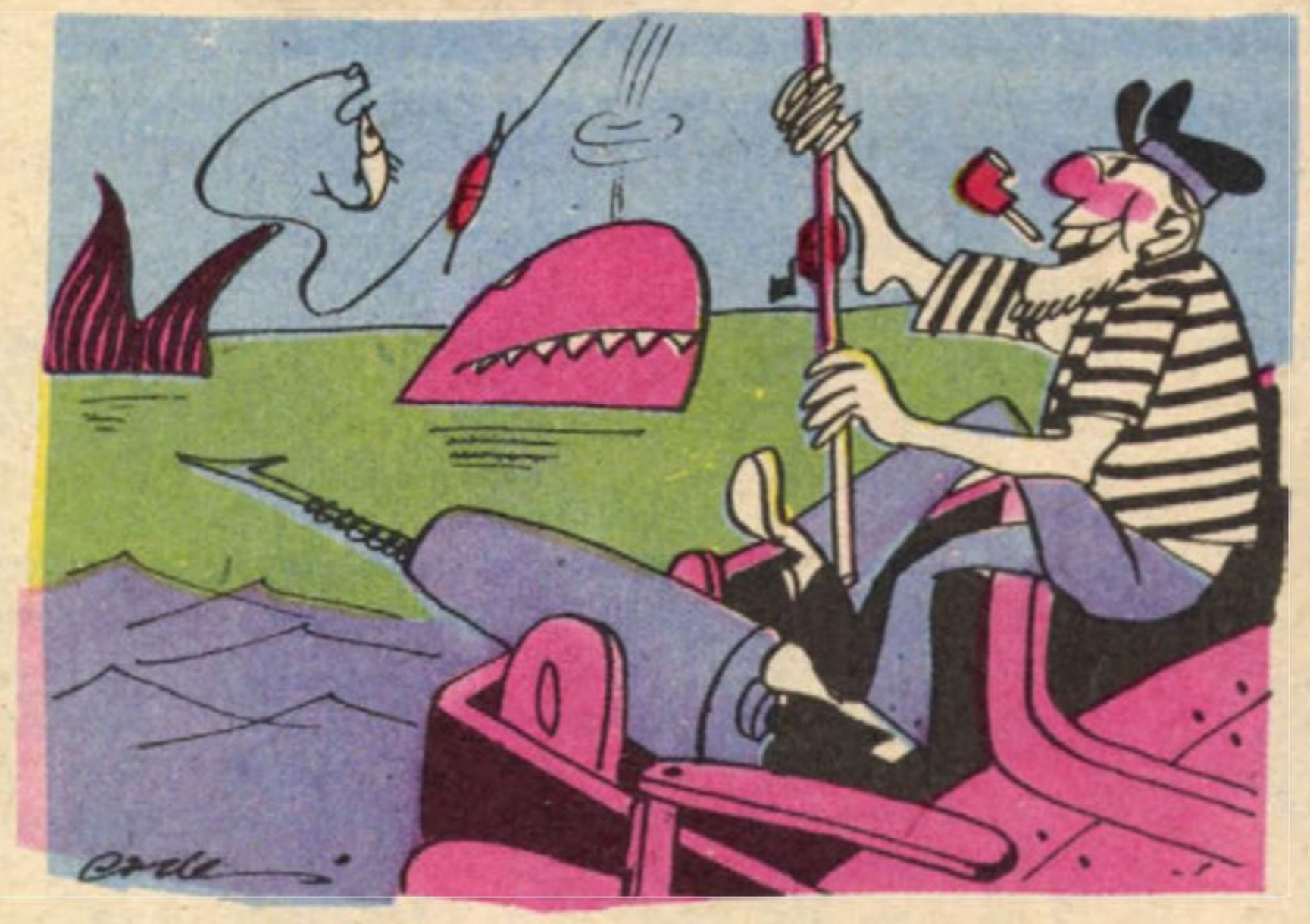

Ha a bálnavadász megörül a tízdekás heringnek!

Dallos Jenő:

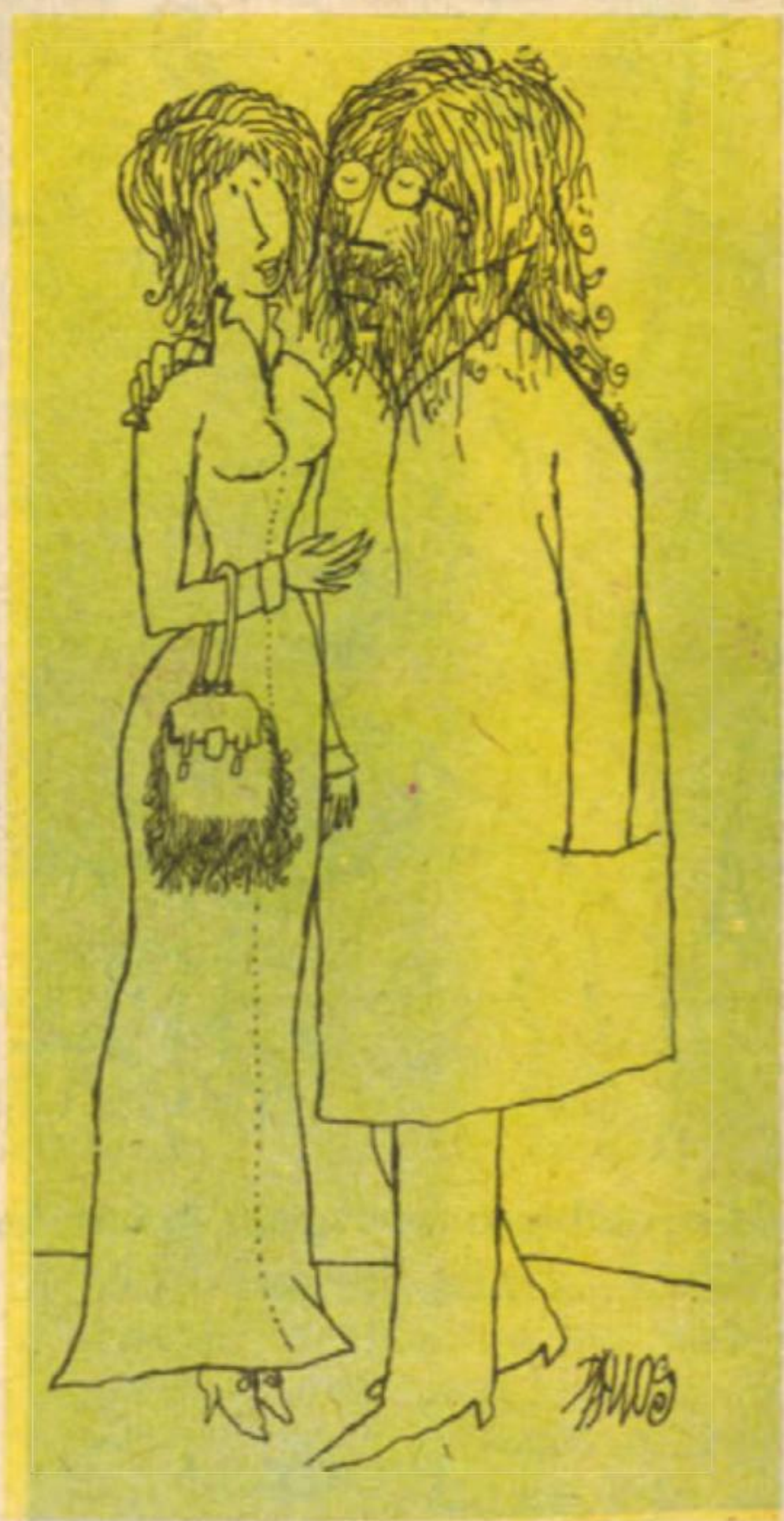

– Most már megmutathatnád az arcodat is! . . .

Barát József:

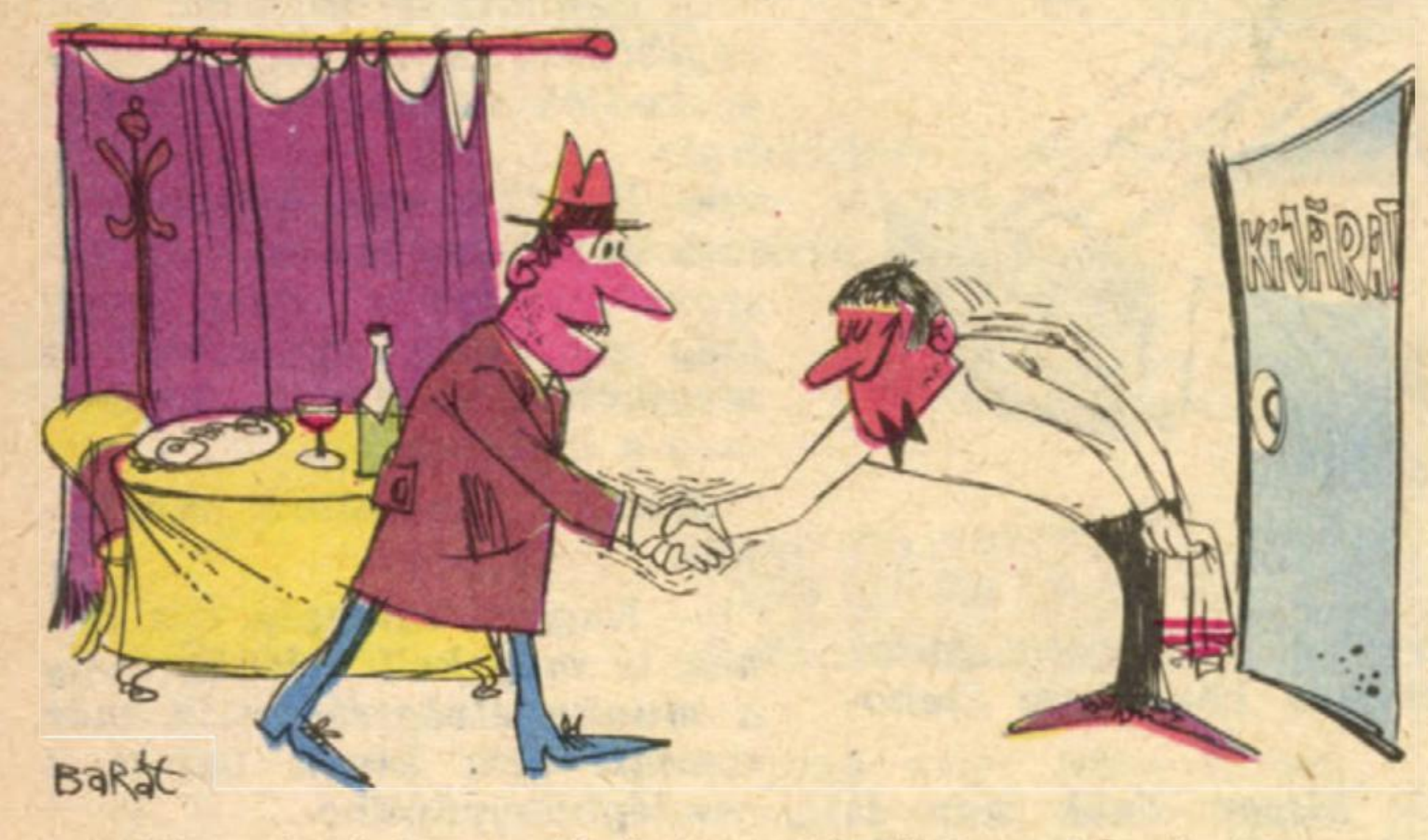

Ha valaki borravaló helyett köszönömmel is beéri.

Hegedűs István:

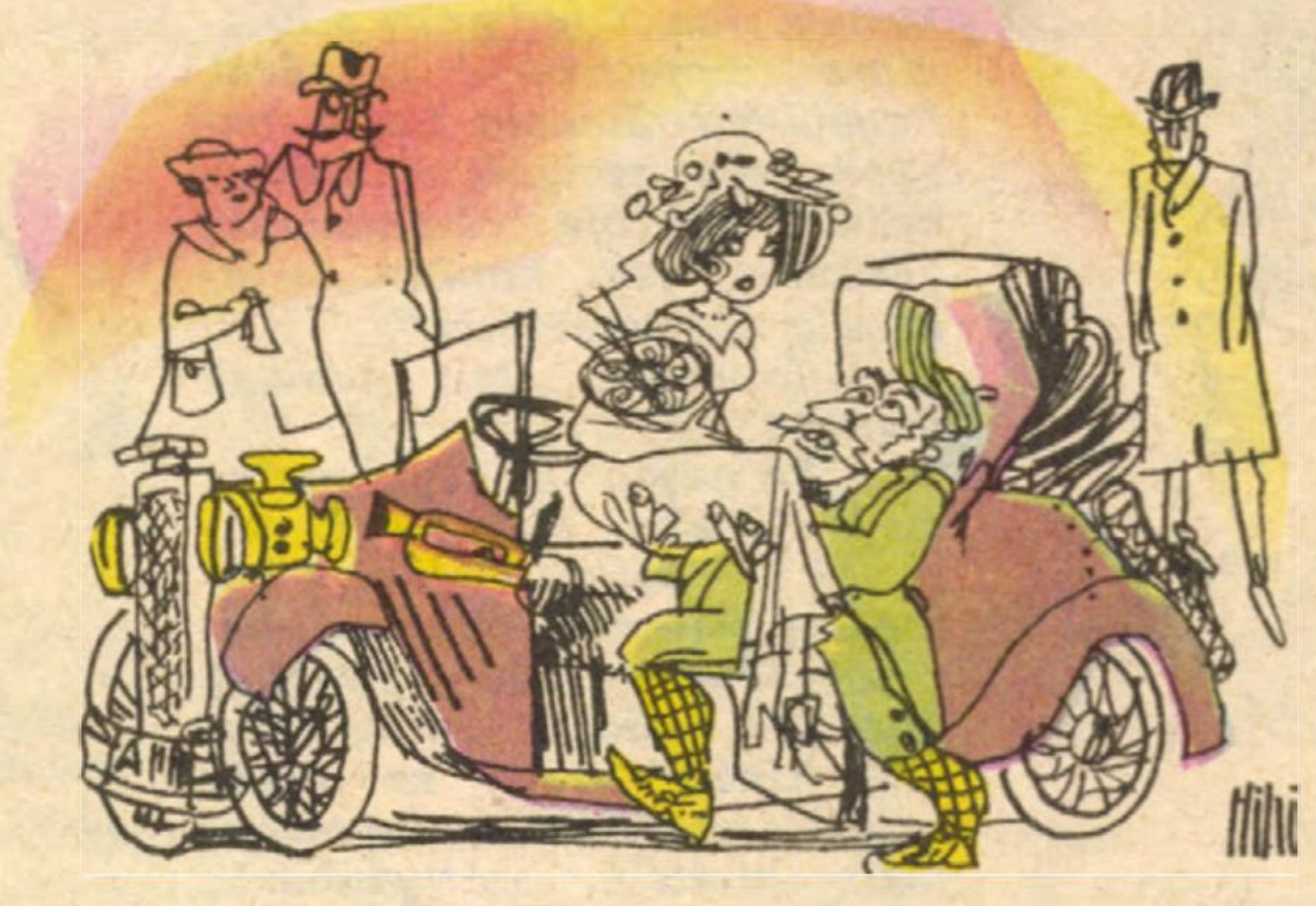

Az első külföldi kérőhöz hozzámenni . . .

Takács Imre:

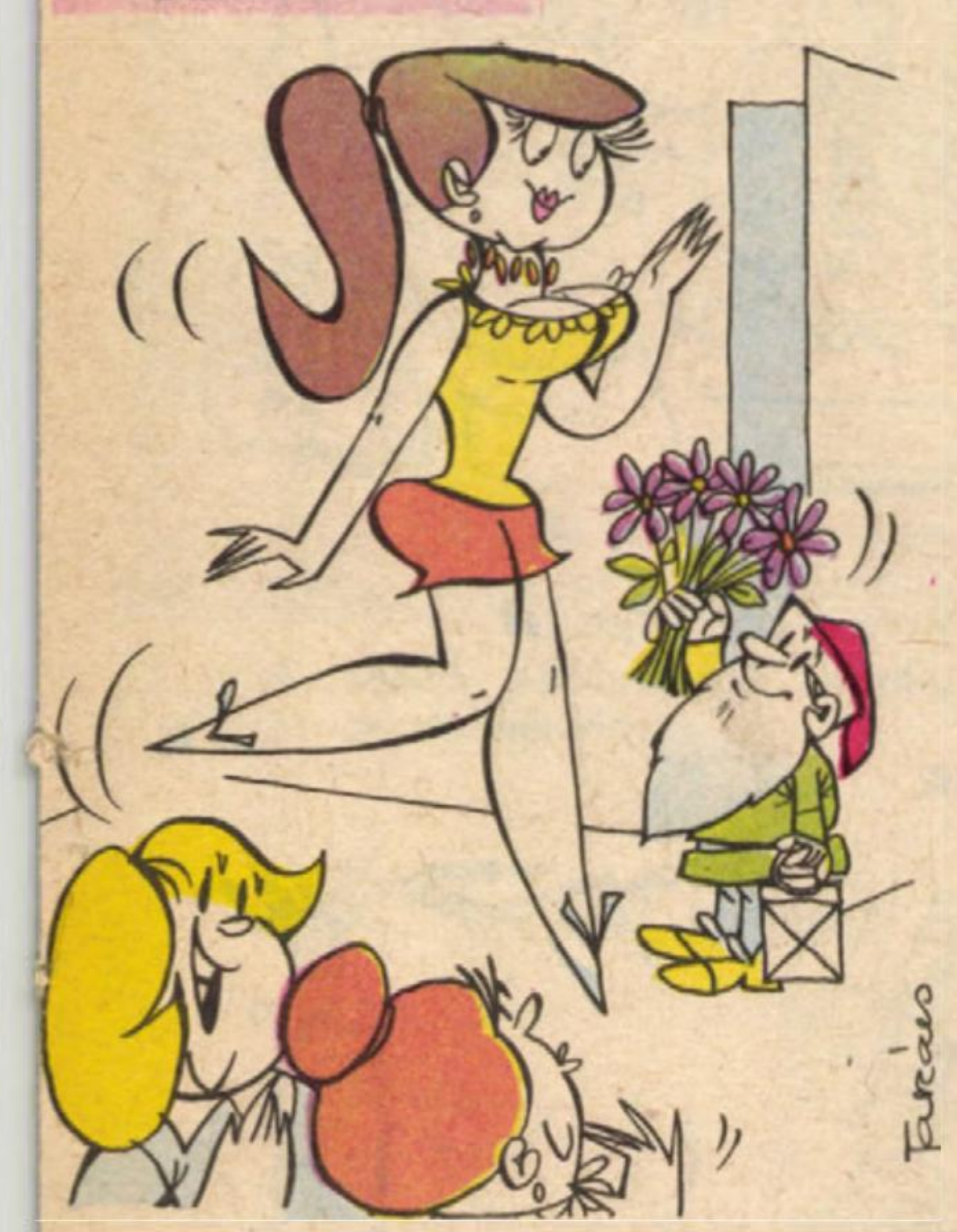

– Látja, szomszédasszony, az én Icukámnak valódi kerti törpe az udvarlója!

Lehoczky István:

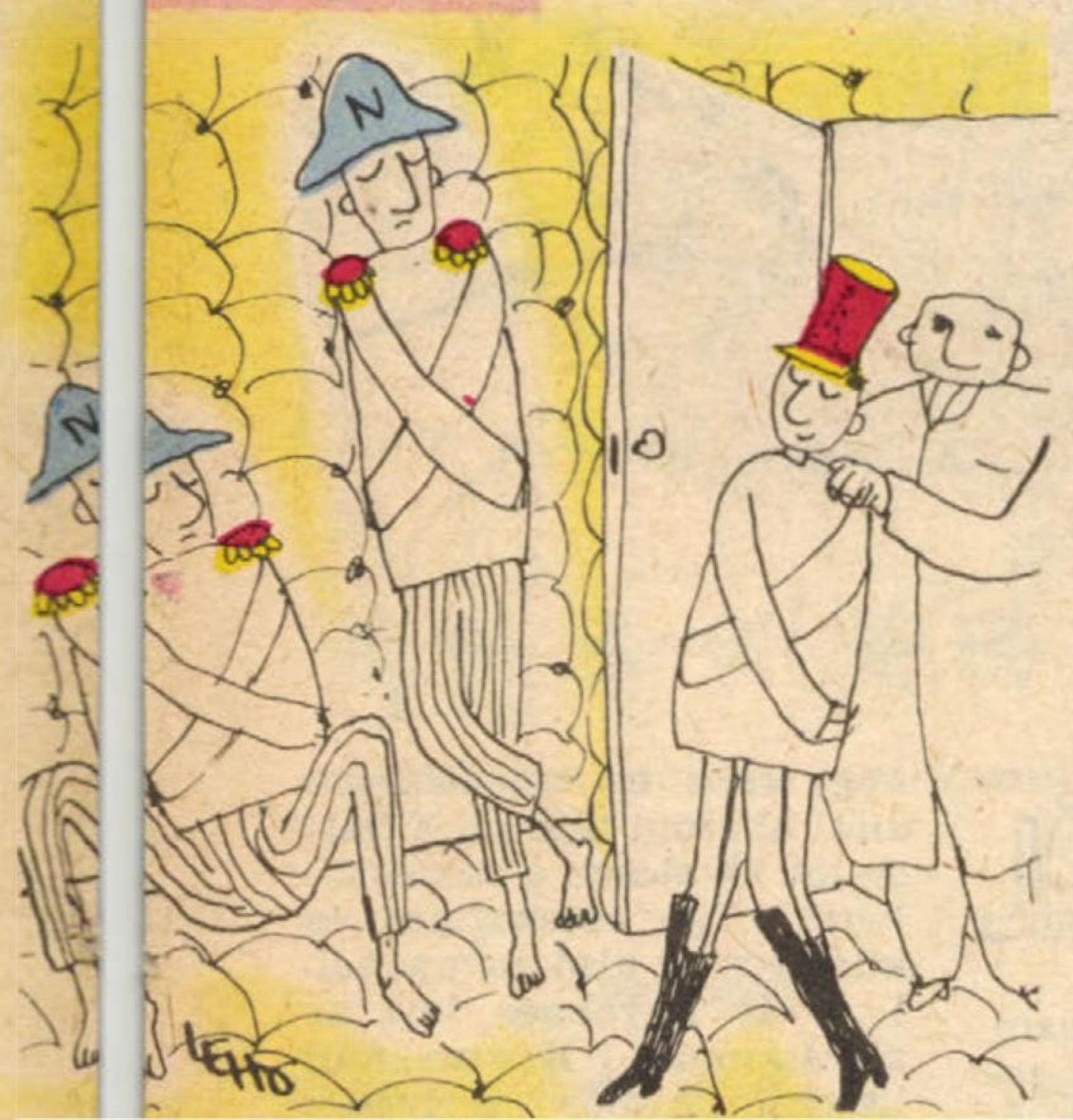

Aki csak egyszerű dragonyos akar lenni.

Tót Gyula:

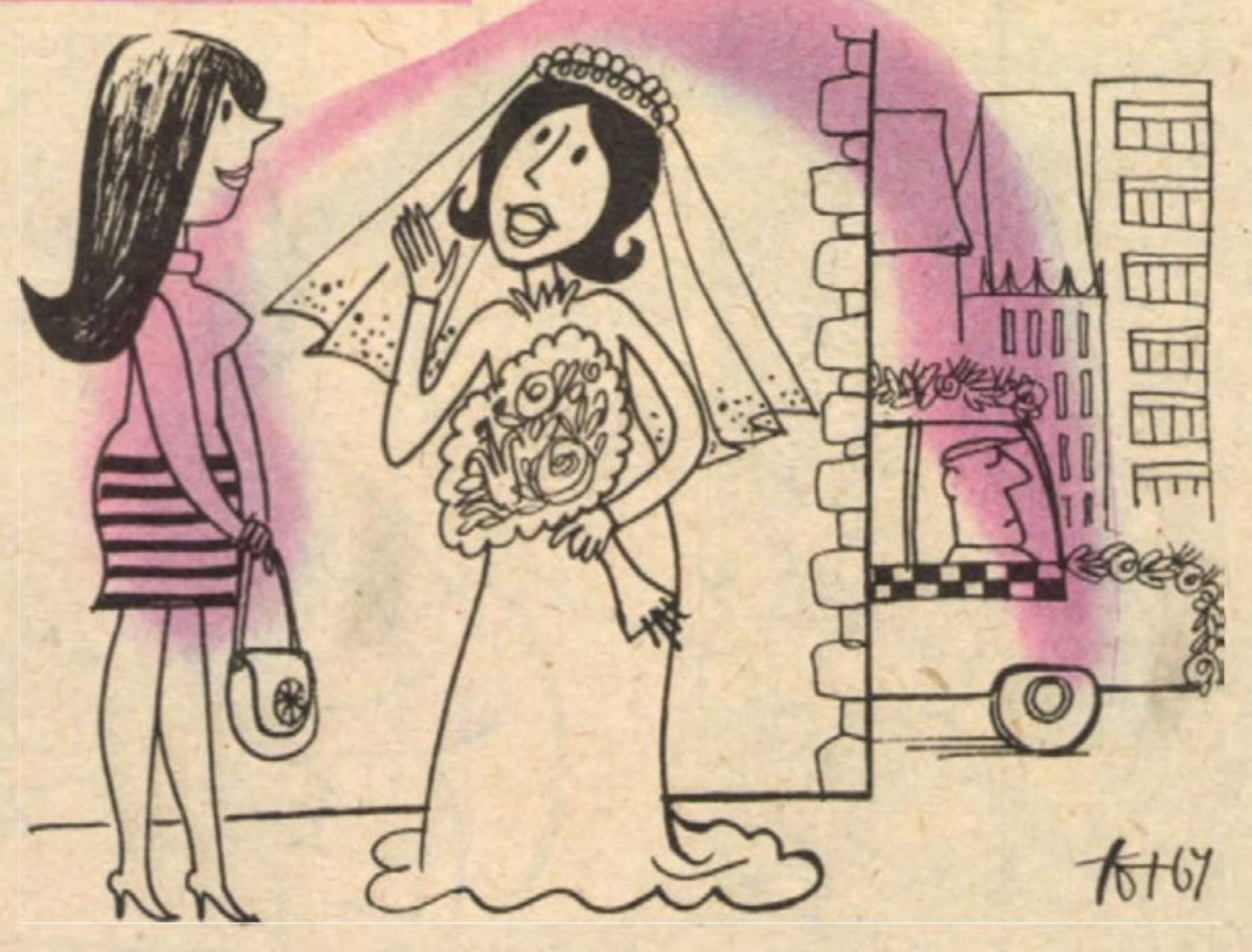

– Azért megyek feleségül a Dezsőhöz, mert nagyon szép lichthófra néző albérlete van . . .

Várnai György:

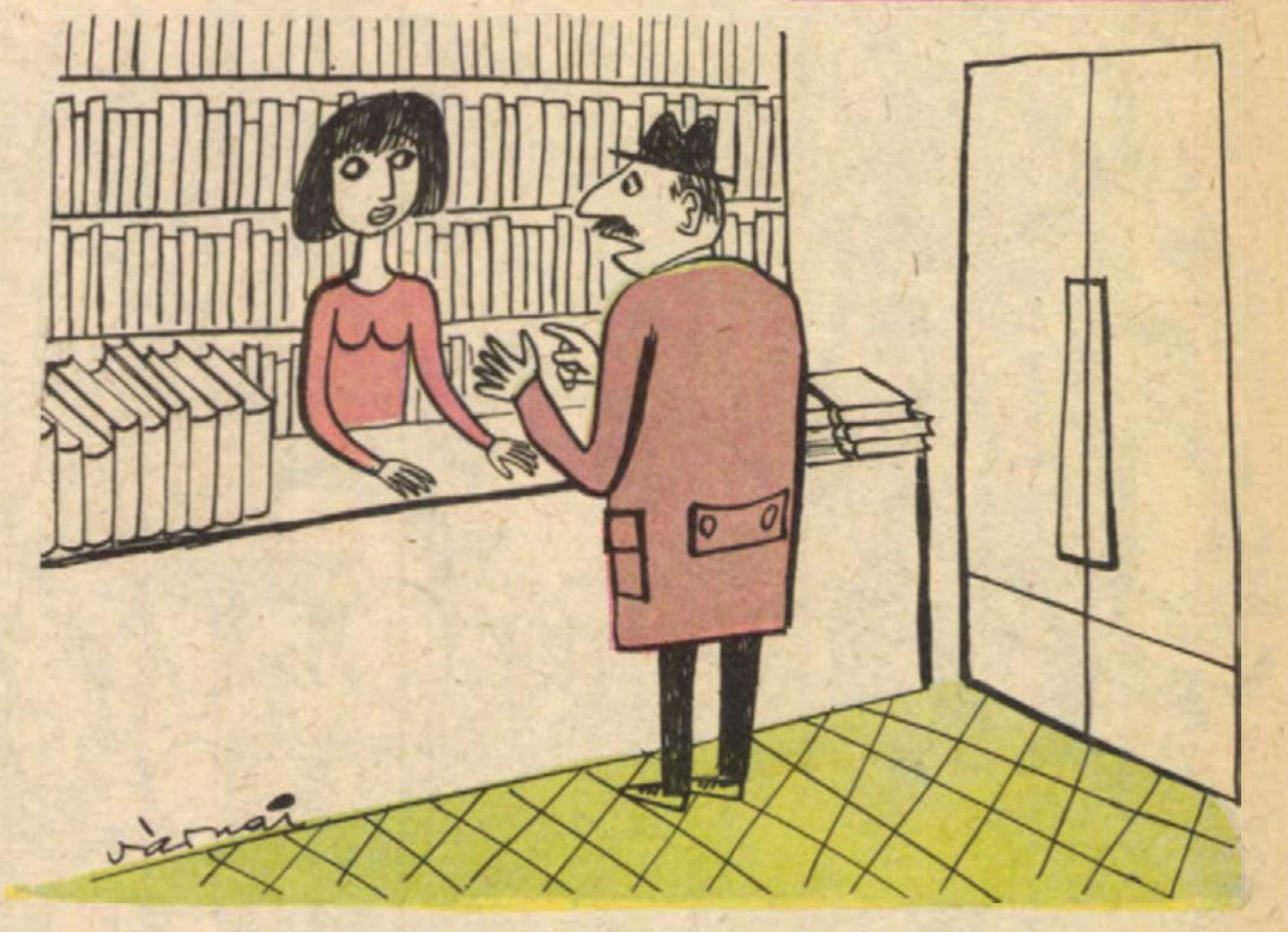

Ha valaki a Csárdáskirálynőt regényben is el szeretné olvasni.

Mészáros András:

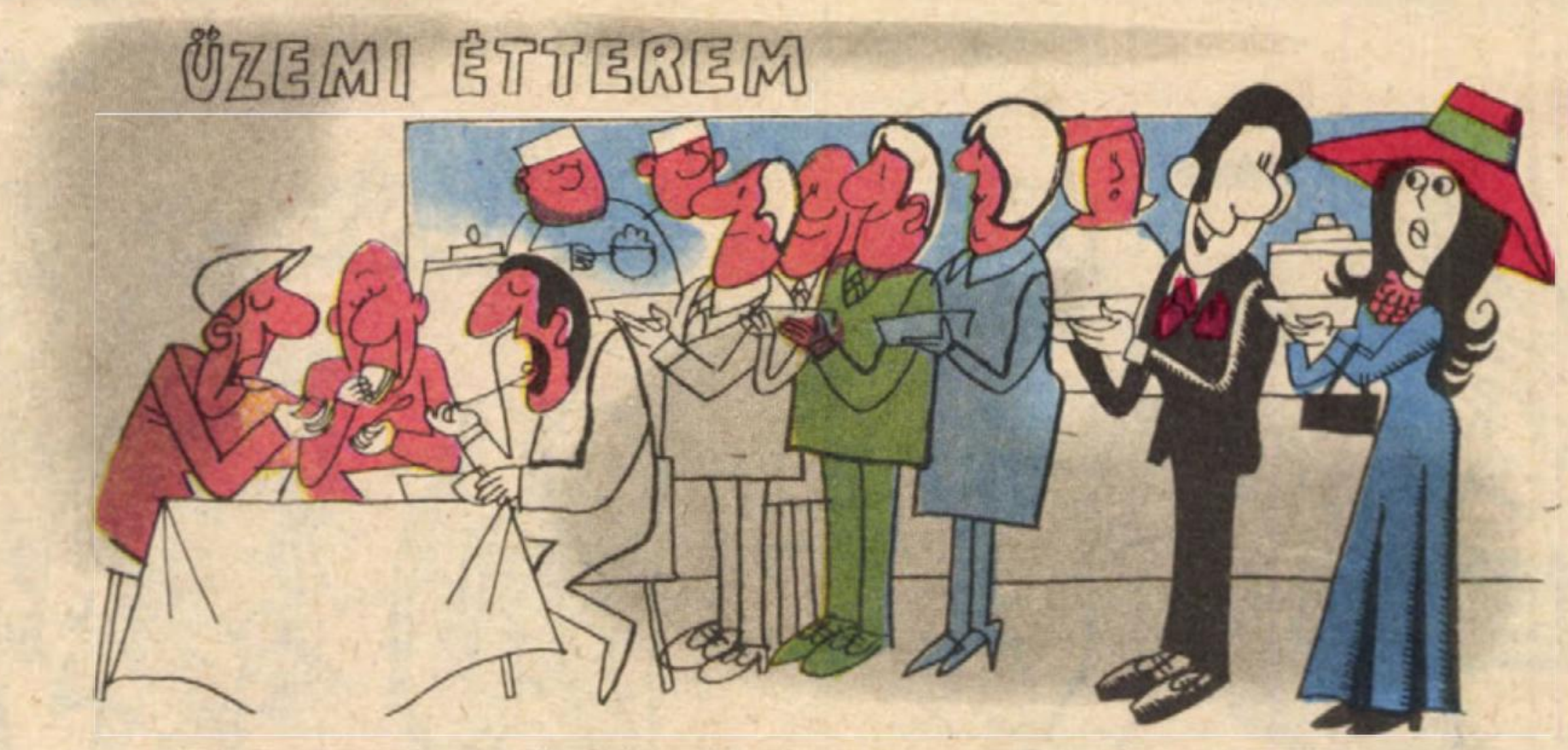

– Ne haragudjon, Mancika, hogy nem az Intercontinentálba hívtam ebédelni, de nekem ez a koszt ízlik a legjobban!

Endrődi István:

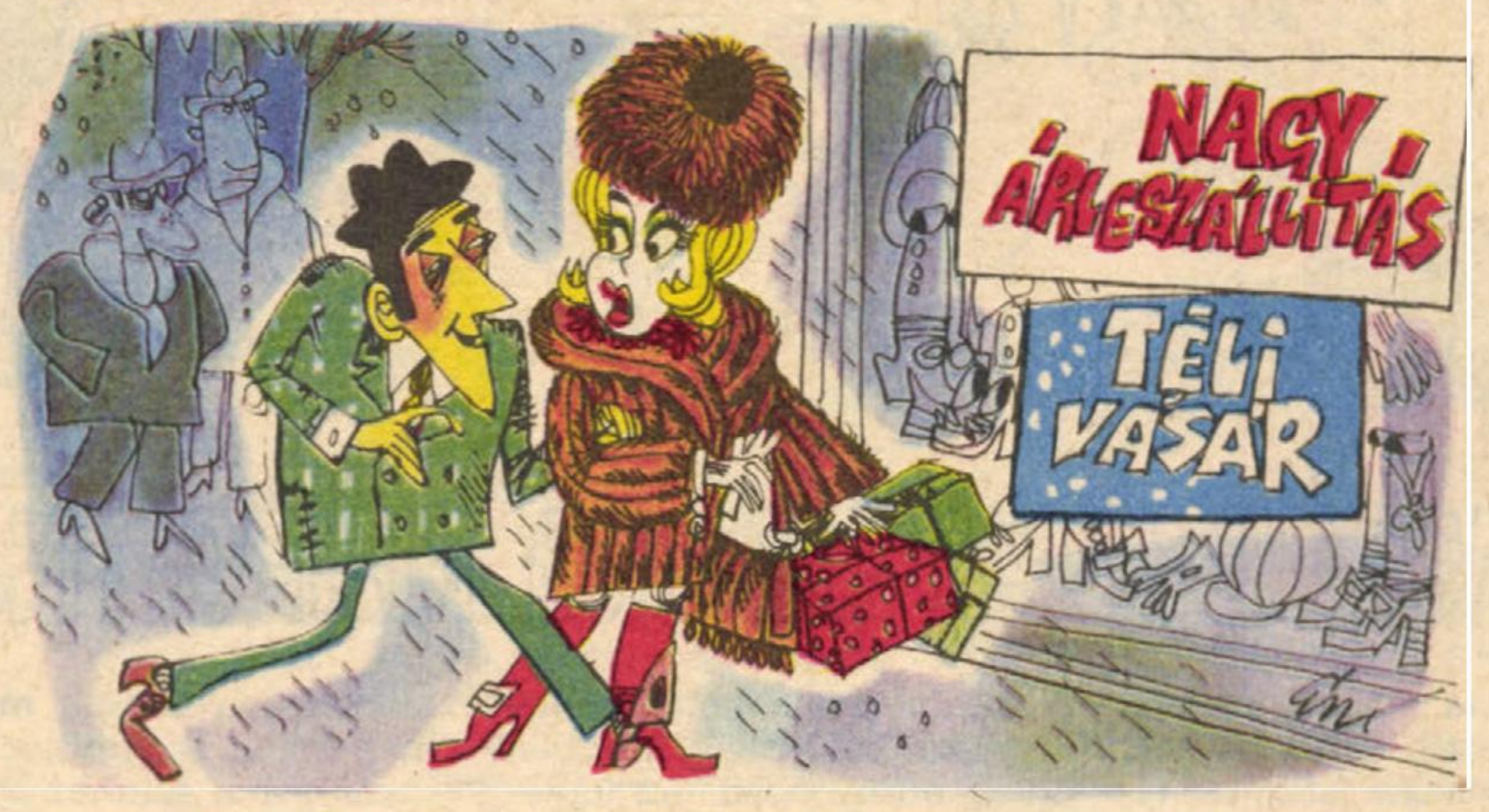

– Szívecském, jut nekem egy fülvédőre?

Szűr-Szabó József:

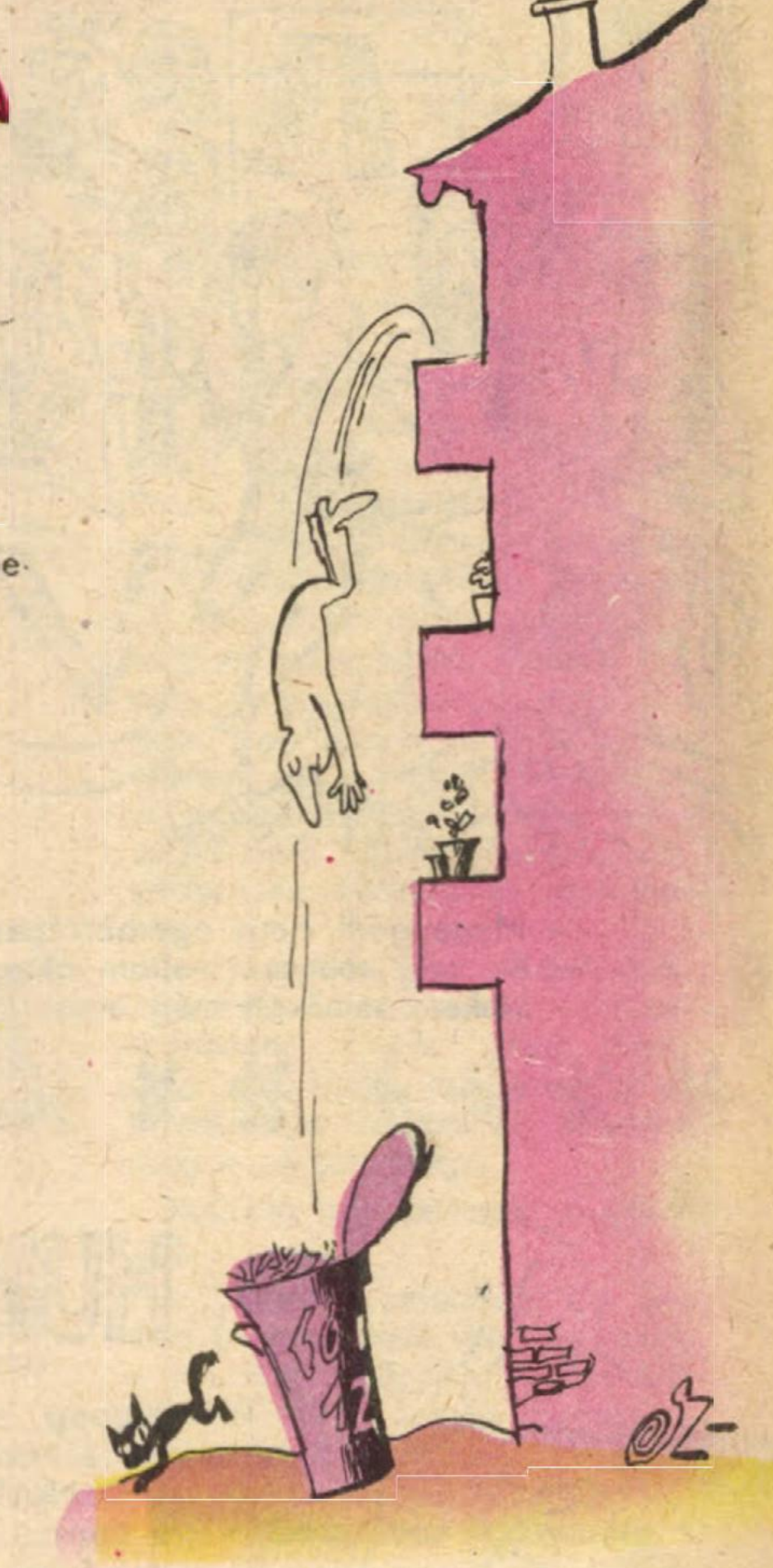

Füstbe ment puccs

Dél-Amerika egyik legnyugtalanabb államának, Elevátornak a fővárosa, Trankvilla Del Combustio, kétnapos karnevállal ünnepelte az elevátori televízió nemzeti hőssé lett rendezőjét: Don Alvarez Zamakó urat, miután a kormány a legmagasabb állami kitüntetést, az alveolusokkal díszített Papilla-rendet tűzte a bátor és leleményes tévérendező mellére.

A férfi, aki ma Elevátor legnépszerűbb embere, nem tett kevesebbet, minthogy egymaga hiúsította meg a régóta hatalomra törő Cortex Cortizon del Mikulitz dandártábornok és katonai csoportjának puccsát; s feltartóztatta az áruló klikket mindaddig, míg a kormány úrrá nem lett a helyzeten.

Íme a hőstett hiteles története:

*

Pénteken, délelőtt tíz óra harmincöt perckor egy lefüggönyözött mikrobusz érkezett az elevátori televízió épülete elé és abból kilenc egyenruhás, tábornoki tisztségeket viselő katona szállt ki, állig felfegyverezve. — Filmforgatás! Statisztéria! — kiáltással behatoltak a gyanútlan kapu-ellenőr szeme előtt az épületbe, s akadálytalanul jutottak el a stúdióba, amelyben az ügyeletes rendező, Don Alvarez Zamakó éppen előkészületeket tett a tíz óra negyvenöt perces híradó sugárzására.

A puccsista tábornokok a stúdióba lépve fegyvert rántottak elő, s a stúdió ajtaját bezárva a dandártábornok a rendezőhöz lépett:

— Én, Cortex Cortizon del Mikulitz és híveim megdöntöttük a kormányt! A hatalomátvételt televízión kívánom bejelenteni az országnak! Aki ellenállást tanúsít, azzal végzünk! És most készüljön fel az adásra!

— Természetesen! — mondta barátságosan Alvarez Zamakó és kiáltozni kezdett:

— Kamera-próba! Indulunk! Senki se hagyja el a helyét!

Szolgálatkészen a tábornok felé fordult:

— Hogyan kívánja felolvasni a kiáltványt? Úgy képzelem, hogy egy elegáns asztal mögött üljön excellenciád. Nem állhat egy mikrofon előtt, mint valami táncdal-énekes!

És választ sem várva, rendelkezni kezdett:

— Kellék! — kiáltotta ércesen. — Egy mahagóni íróasztalt kérek, karosszékkel!

— Egy kis türelmet! — kiáltotta lázasan a tábornokok felé és megint felkiáltott: — Díszlet! Háttér! Kulisszatologatók!

— Nincsenek berendelve — szólt egy bátortalan hang.

— Nem érdekel! — ordított Alvarez Zamakó — akkor verjék le az ajtóról a lakatot! Az íróasztal mögé egy foto-montázst kérek a fővárosról! Berendezők! — Süvöltötte torkaszakadtából Alvarez — Földgömböt az asztalra! És bőr-mappát!

Verejtékezve Mikulitz tábornokhoz lépett és alázatosan rámosolygott:

— Így megfelelő lesz excellenciádnak?

A tábornok türelmetlenül bólintott és a kiáltványát gyűrögette.

A stúdió fölött egy megafonhang szólalt meg:

— Alvarezkém — mondta a hang nyájasan — csúszni fogunk a híradóval!

— Hát csúszunk! — kiáltotta a rendező és máris tovább rendelkezett: — Világosítók! Kérek a mennyezetről is fényt!

Ismét a tábornokhoz sietett:

— Úgy gondolom — mondta tisztelettudóan —, hogy a híveinek a csoportja excellenciád mögött állna a proklamáció felolvasásakor. Ez erőt mutatna és szépen komponálható kép.

Máris rendezgetni kezdte a tábornokokat az időközben behozott asztal mögött. — Egyes, kettes, hármas! — kiabálta a rendező. — Egyes kamera veszi a tábornok urat, kettes a híveket, hármas a totál!

— Adjon jelzést a kezdésre! — szólt Mikulitz és helyet foglalt az íróasztal mögött. Tábornokai mögötte álltak fel.

— Jó a kép! — kiáltotta Alvarez Zamakó és egyszerre elborult az arca. — Smink! — üvöltötte dühösen. — Sminket!

— Nem kell! — szólt egy tábornok idegesen a rendezőhöz.

— Nem kell?! — nézett rá a rendező és elfulladt a hangja. — Önt nem érdekli, hogy Cortex Cortizon del Mikulitznak izzad az orra és verejtékezve veszi át a hatalmat?! Egy ország szeme előtt! Ön valóban híve a tábornoknak?!

A rendező fellépése szinte megbénította a tábornokok csoportját. Hang nélkül tűrték, hogy egy fiatal nő végigpúderozza őket, mialatt a rendező ismét ordítozott!

— Hang-osztály! — dühöngött Alvarez. — Hol a csapó?

— Minek a csapó? — kérdezte most már Mikulitz dandártábornok is, bepúderezve, a hatalom küszöbén. — Ötven perce vagyunk már itt, a stúdióban!

— Csapó! — fulladozott a méregtől Alvarez Zamakó. — Ha két percen belül nem kerítenek egy csapót, katonai törvényszék elé állíttatom az egész hang-osztályt!

— A szinkronhoz kell! — fordult a tábornokhoz a rendező. — Mert természetesen rögzítjük a proklamációt, dokumentum Elevátor történelméhez!

Ismét eszébe jutott valami:

— Szenyorita Lyssa! — kiabált a rendező. — Azonnal tegyék a magnóra Elevátor himnuszát! Hall engem, Lyssa? A kiáltvány után bejátssza a himnuszt! Ha elkészült, szóljon le és indulunk!

— Hetven perce várunk az adásra! — mondta cserepes szájjal a tábornok és nagyon idegesnek látszott. A rendezőnek azonban semmi nem kerülte el a figyelmét:

— Fussanak egy pohár szódavízért! — ordította. — Excellenciájának nem forog a nyelve! Mindenki a helyére! Azonnal indulunk!

Ám ebben a pillanatban a megafon váratlanul megszólalt:

— Brávó Zamakó!

Ennyit mondott csak, de sokkal több történt: a stúdió ajtaján egy páncélkocsi gördült be! És az áruló tábornokok sápadtan emelték kezeiket a magasba . . .

*

Cortex Cortizon del Mikulitz, kivégzése előtt csak ennyit mondott:

— Megérdemeltem. Ha nem vagyok hiú és nem a televízióban akarom átvenni a hatalmat, most én vagyok Elevátor diktátora.

Somogyi Pál

LELEMÉNYES MUNKÁSTOBORZÓ

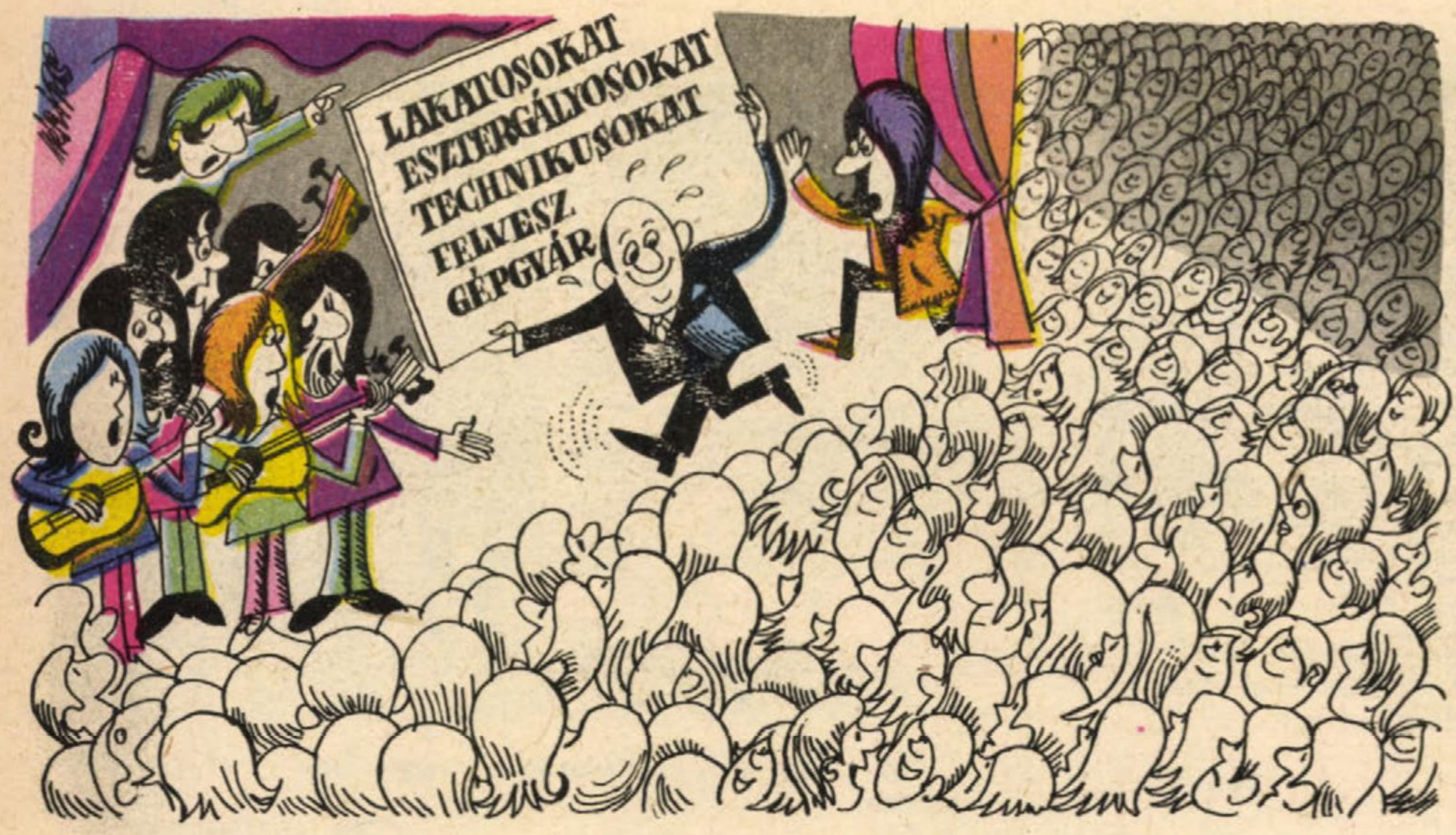

AZ OFOTÉRTNÁL

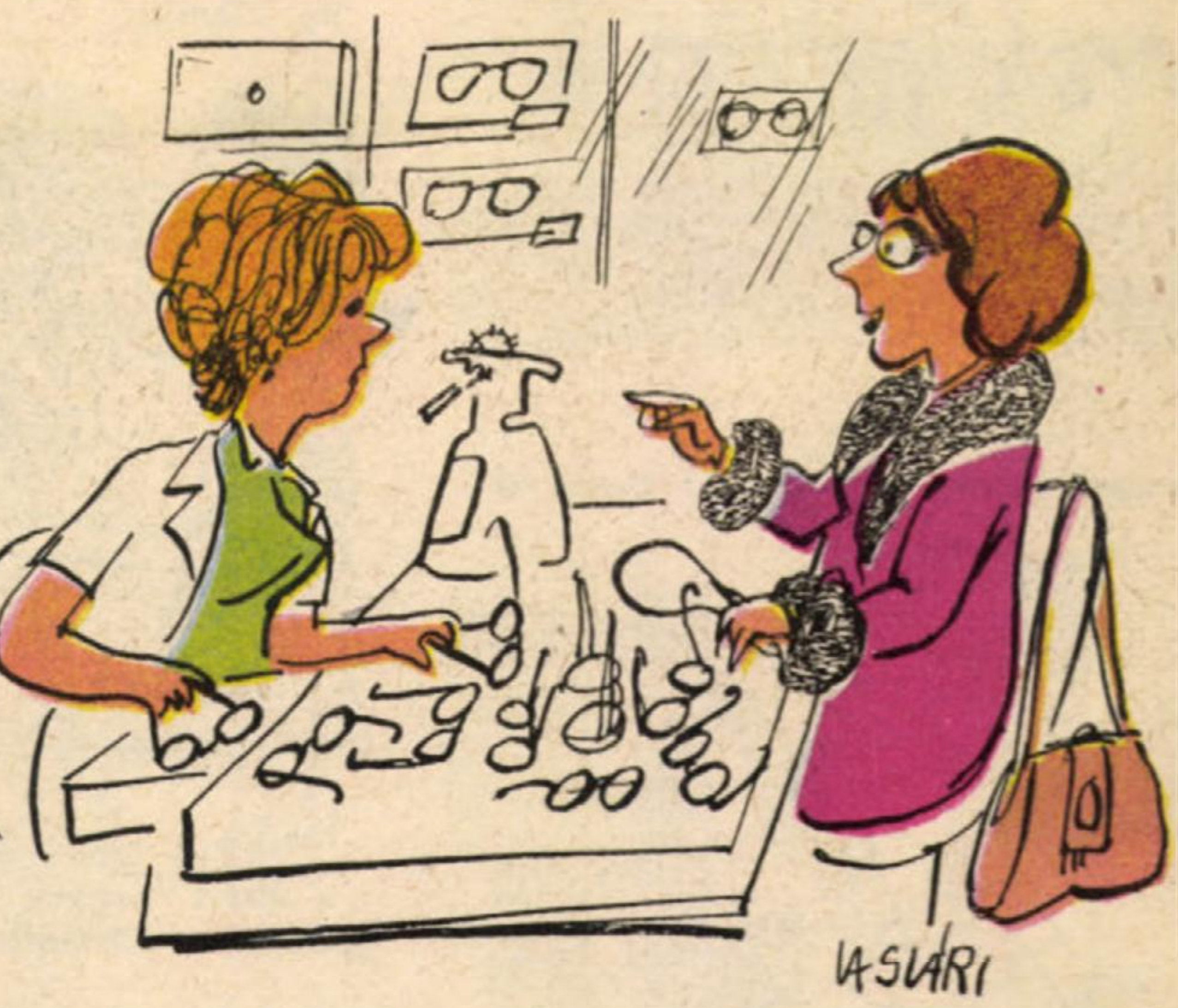

– Felpróbálhatom a parókáját is?

HÁZIBULIN

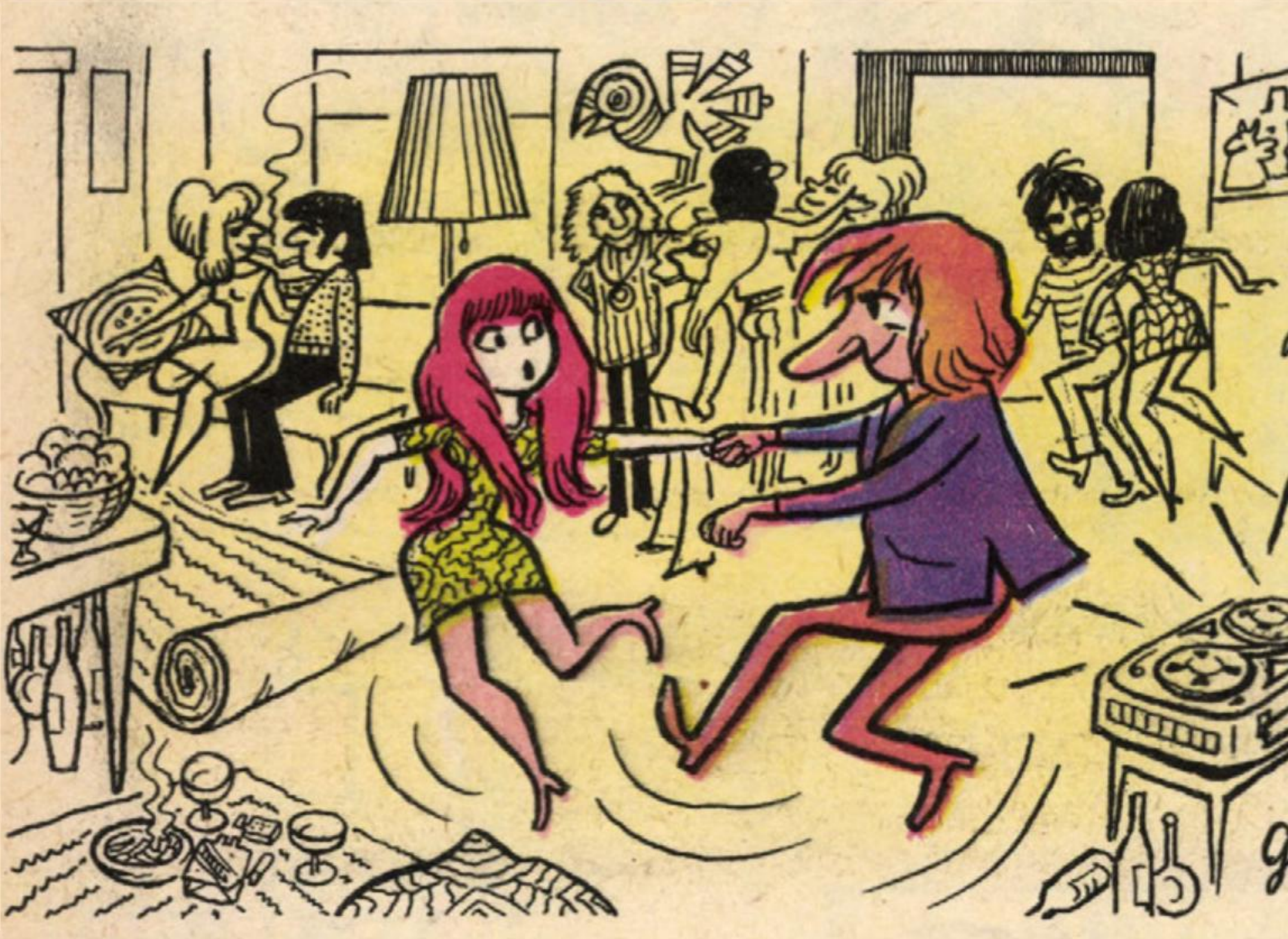

– Megengedi, hogy egy aktképet fessek magáról?
– Én még sohasem voltam aktmodell!
– Nekem sem volt még ecset a kezemben.

NOSZTALGIA

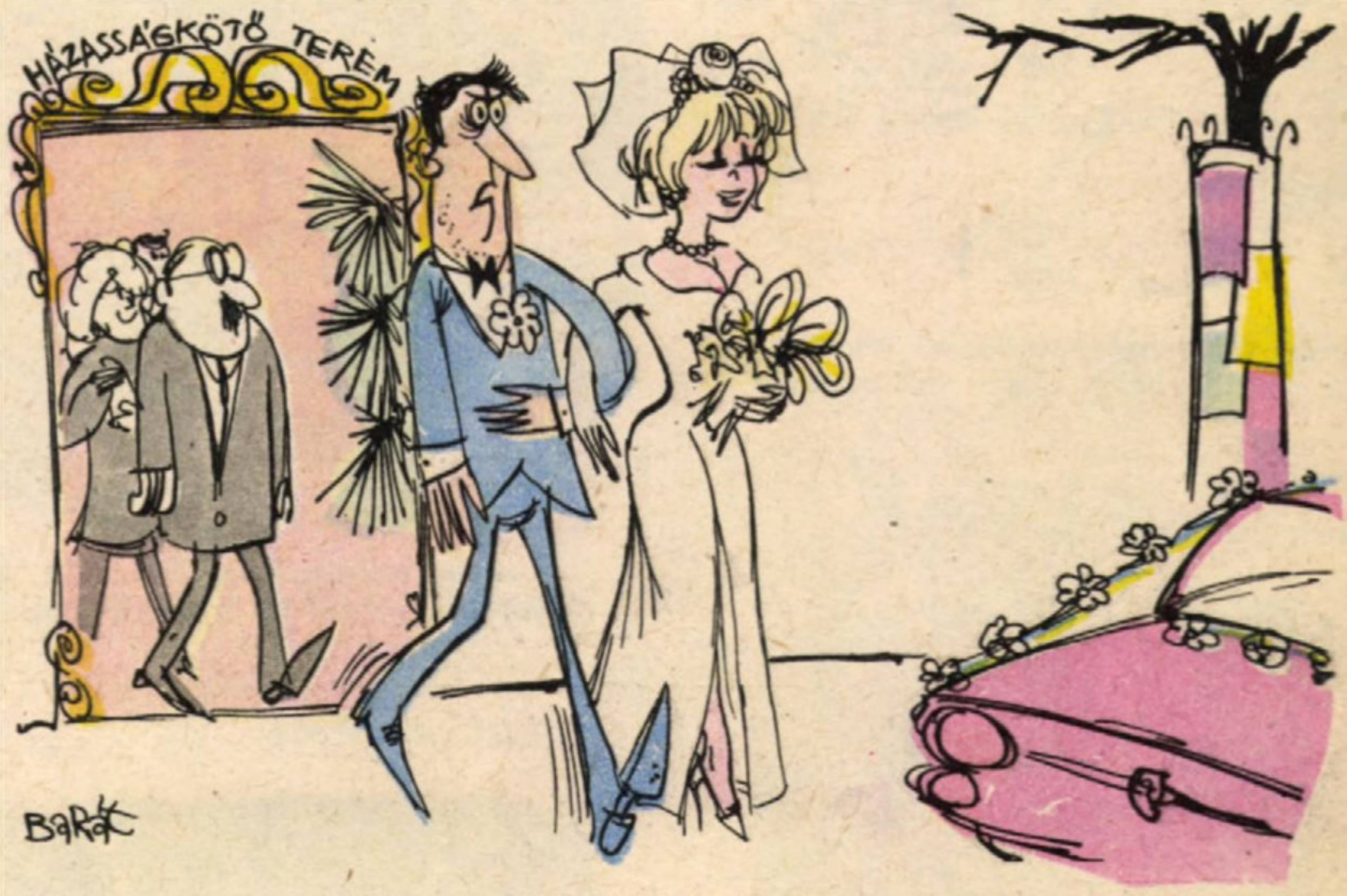

– És most kezdődnek a munkás hétköznapok...

* *

HUMORÜGYBEN DAYKA MARGITNÁL

A szegedi színházat már vagy tíz perce nagy körökben kerülgeti egy motorkerékpár. A kormányt a színház táncoskomikusa tartja, bizonyos Páger Antal: mögötte kolléganője, a szubrett ül, név szerint Dayka Margit.

— Sohasem akar megállni? — kopogtatja meg kollégája hátát Dayka.

— Akarni akarok, de nem tudok — szól hátra a válla fölött Páger, miközben kikerül egy döcögő szekeret.

— Ne vicceljen, mindjárt elsőt csöngetnek! — kiáltja túl a motor berregését ingerülten a szubrett.

— Remélem, addigra csak kifogy a benzin — válaszolja csitítva a kolléga.

Nem négy napja történt ez a jelenet, nem is négy éve, négy évtizeddel ezelőtt... Én mégis láttam tegnap este. Nem filmen, annál sokkal elevenebben.

Dayka Margit játszotta el a nappali szobája sarkában. A fotel körül berregett, mint motor, aztán előre hajolt, s pajkosan érdeklődött, majd izgatottan háborgott, mint fiatal önmaga, és válaszolgatott páger fintorral, páger hangon.

— Püh-püü-pü — pöffen utolsókat a motor és Dayka Margit a fotelba huppanva megkönnyebbülten fölsóhajt: — Na végre, kifogyott a benzin!

— Még az első csöngtés előtt?

— Nem, késtem öt-hat percet. Akkor késtem először. Vagy negyed századdal később másodszor és utoljára, azaz... Ha csak késtem volna azon a nyári estén!

A Madách Színház az évad utolsó előadását tartotta az egyik szabadtéri színpadon. A nagy sikerű Liliomfi volt műsoron. Kezdés előtt egy órával kezdtek szállingózni a színészek, csak a Kamillát alakító Dayka Margit nem szállingózott. Az a Dayka, akiről köztudomású volt, hogy ilyenkor már rég jelmezben ül az öltözőjében. Az ügyelő ment a telefonhoz. A lakás nem felelt. Nosza, ugratott két díszletező munkást a két törzs-presszóba, ahol a művésznő kávézni szokott. Azután még vagy tucat színházi nép száguldott szerteszét a városban, de közben előkerítették Soltész Annit — „beugrani" mert „tudták, hogy valami katasztrófa történt szegény Daykával".

— Én pedig ezalatt boldogan és fölszabadultan, hogy vége a szezonnak, taxin száguldoztam a forró kövek közül ki Hűvösvölgybe. majd föl a Szabadsághegyre, és csak késő estére tértem meg az Operett presszóba, az esti feketémre — emlékezik vissza mosolyogva, majd lesüti a szemét. — Máig szégyellem magam! Hát még akkor, amikor bejött oda a súgónő, megállt előttem és úgy bámult, mint aki kísértetet lát: „Szerencsétlen, te élsz?" — mondta és a nyakamba borult. Mindent megértettem, és valóban szerencsétlennek éreztem magam, még aztán is, amikor megbocsátott a színház vezetősége, mert azoktól a nézőktől, akik talán a kedvemért is váltották meg a jegyüket, nem tudtam bocsánatot kérni.

— A néző elnézni az ilyesmit.

— Szerintem — hadd folytassam a szójátékot — inkább *lenézésnek* érzi az ilyesmit. Ő, akiért vagyunk mi, színészek, csak akkor bocsátja meg botlásunkat, ha cinkosunkká tesszük. Történt például a Madách Színházban, *Osztrovszkij A farkasok és bárányok* című darabjának egyik előadásán: Murzaveckáját, a kegyetlen földbirtokosnőt, a „főfarkast" játszottam. Földig érő fekete ruhában jártam és bottal. Épp pernahajder unokaöcsémmel (Darvas Iván játszotta) vitatkoztam, amikor éreztem, hogy megoldódik az alsószoknyám kötője és a fehér holmi fodrozva ráhullik a cipőmre. Ebben a pillanatban fölmorajlott a nézőtéren a nevetés, én „vettem a lapot", s azt játszottam el, hogy *csak* az unokaöcsém előtt akarom titkolni a balesetet. Óvatosan a karosszékem mögé csoszogtam és kiléptem az alsószoknyából. Iván is figyelmes lett az alakításomra. Kukucskálni kezdett. Akkor erélyesen koppantottam a botommal, s a színpadon és a nézőtéren helyre állt a nyugalom.

— Igen, a közönség hálás, ha beavatják a nagy „titokba".

— Csak nem mindig hagyja magát beavatni. Néhány éve is, amikor a *Kocsonya Mihály házasságá*ban a részeges menyecskét eljátszottam a televízióban, az adás utáni napon a csarnokban félrehívott két kofaasszony, régi ismerőseim. „Hogy bírta lehúzni azt az üveg pálinkát egy slukkra, művésznő drága?" — kérdezi az idősebb sajnálkozó hangsúllyal, de inkább kíváncsian. Nevetek és kezdem magyarázni, hogy nem pálinka volt az, hanem málnaszörp és az sem fél liter, csupán egy deci abban a bizonyos duplafalú bűvészüvegben. „Értjük — bólint cinkosan hunyorgatva a fiatalabb —, attól a deci málnaszörptől tetszett olyan holt részegnek lenni."

Sólyom László

ARC

HEGEDŰS.
TÓT,
BRENNER,
SAJDIK,
BALÁZS-PIRI,
SZŰR-SZABÓ,
DALLOS,
VÁRNAI,
FÜLÖP

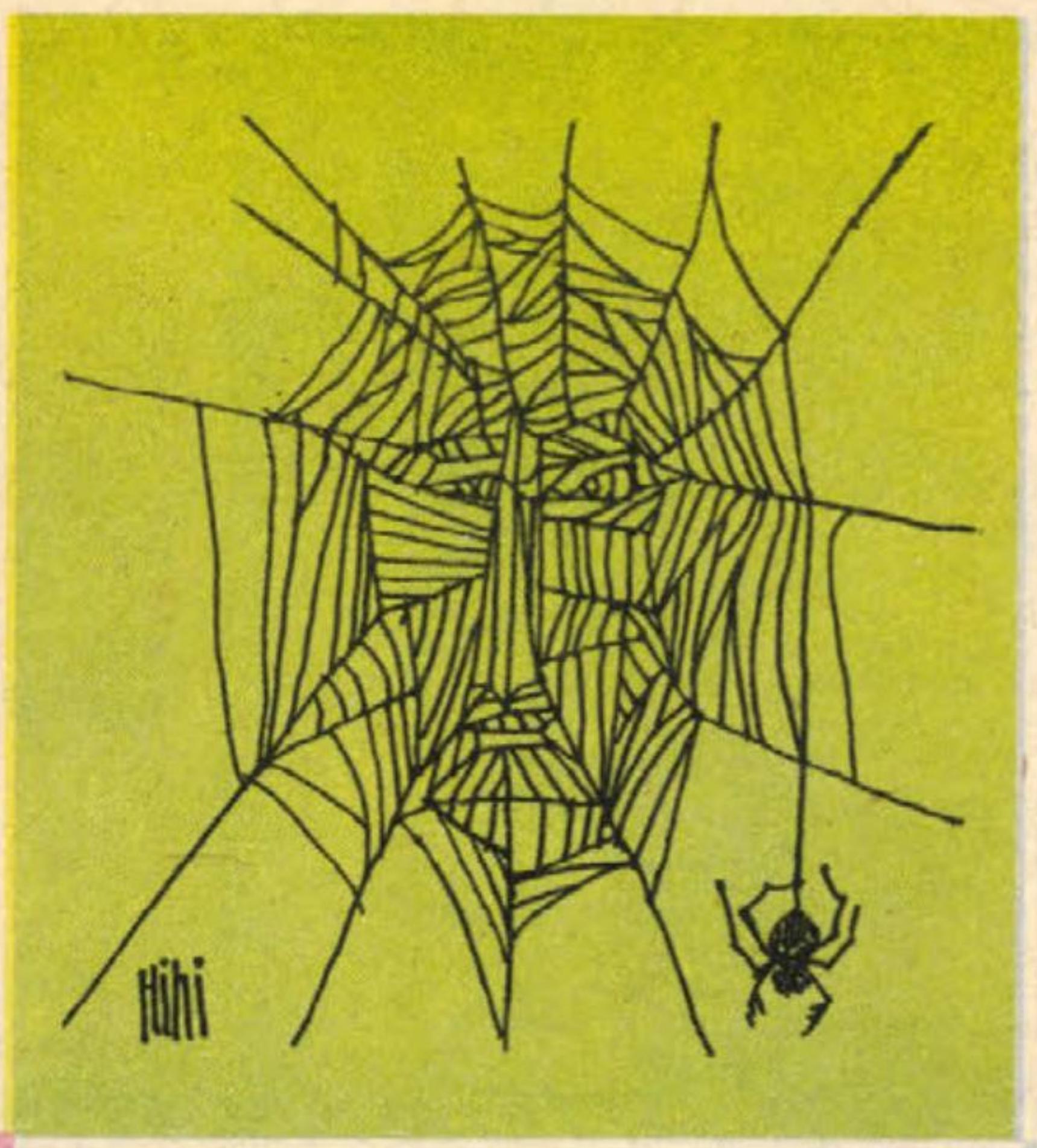

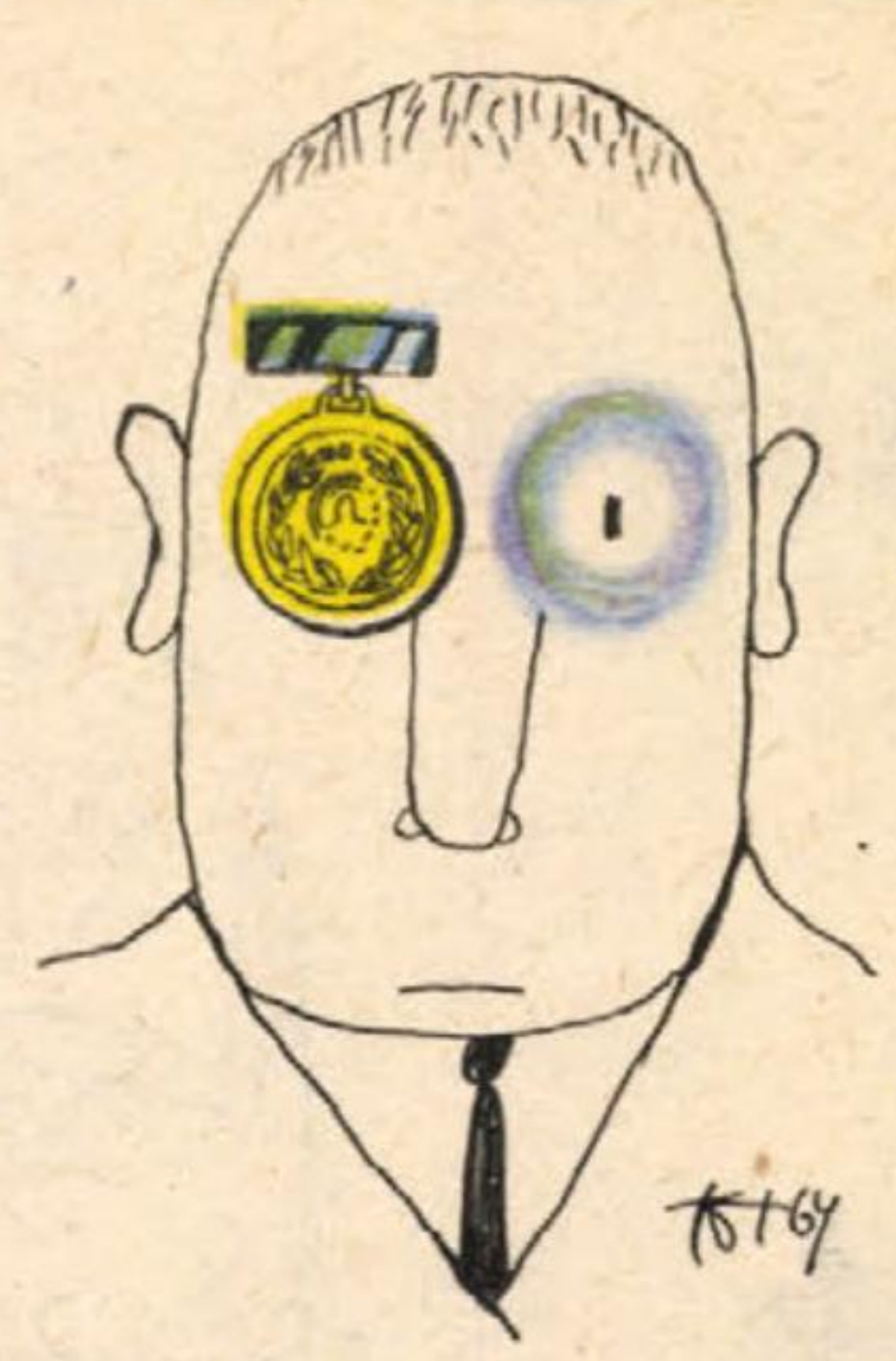

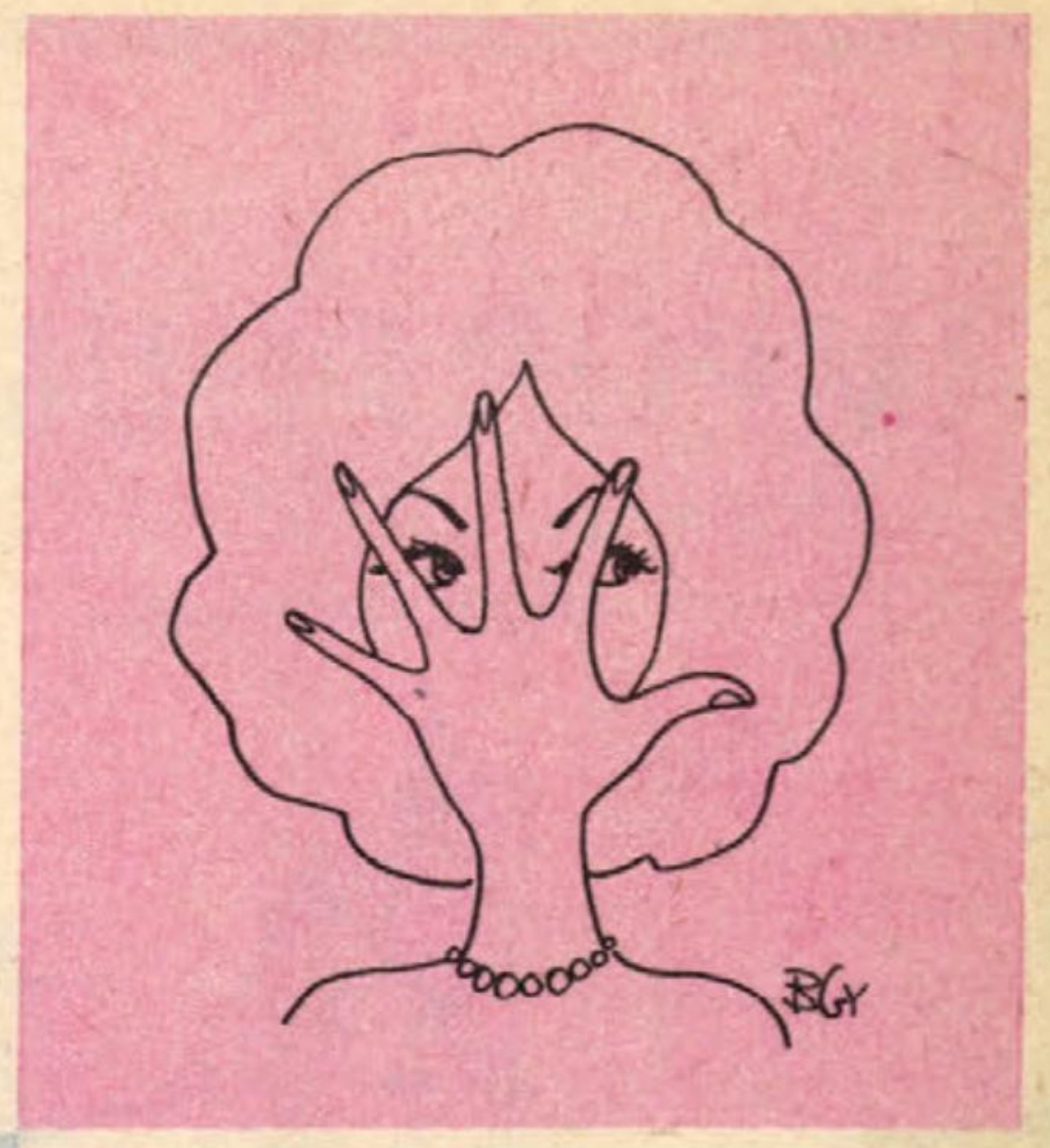

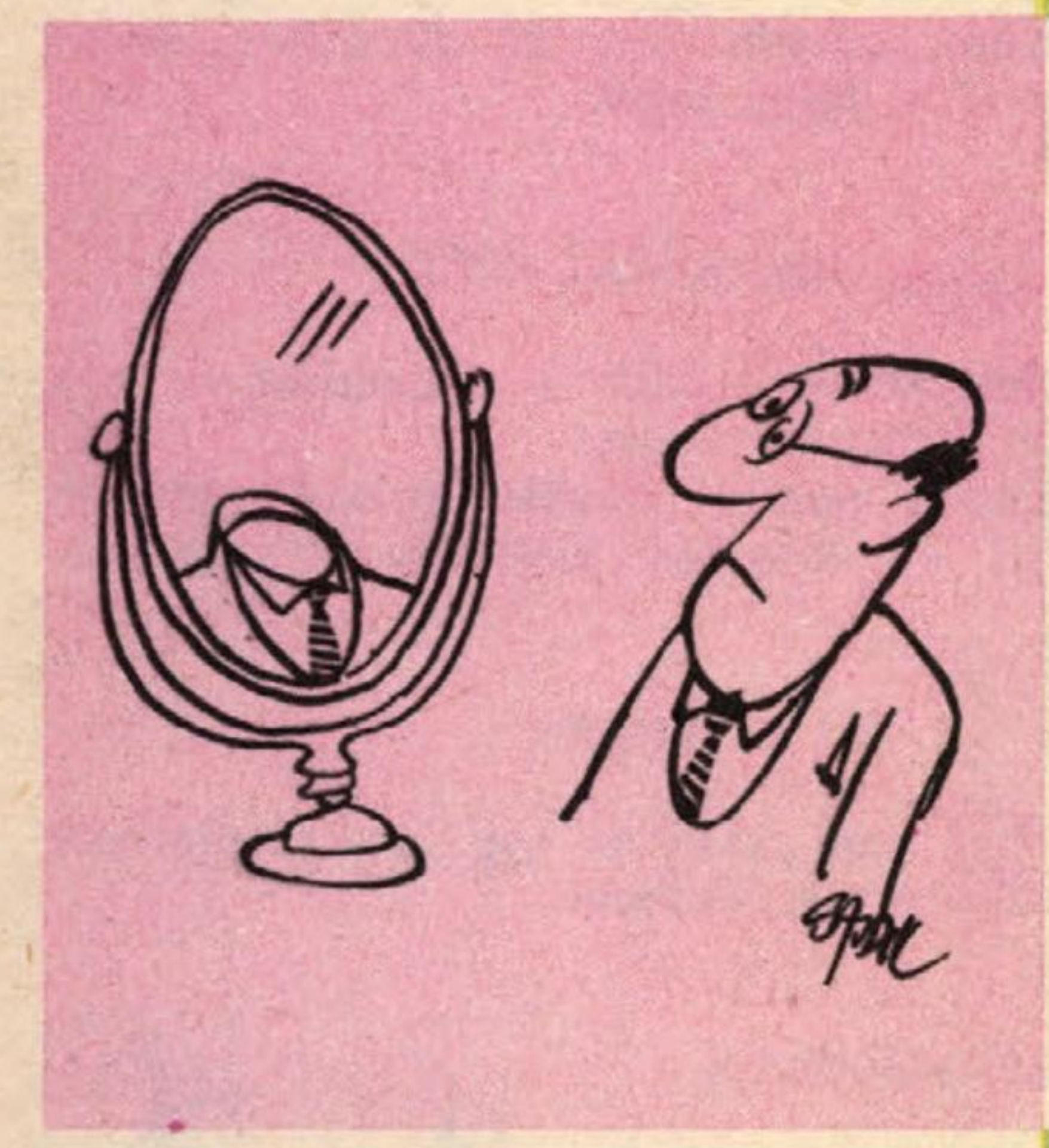

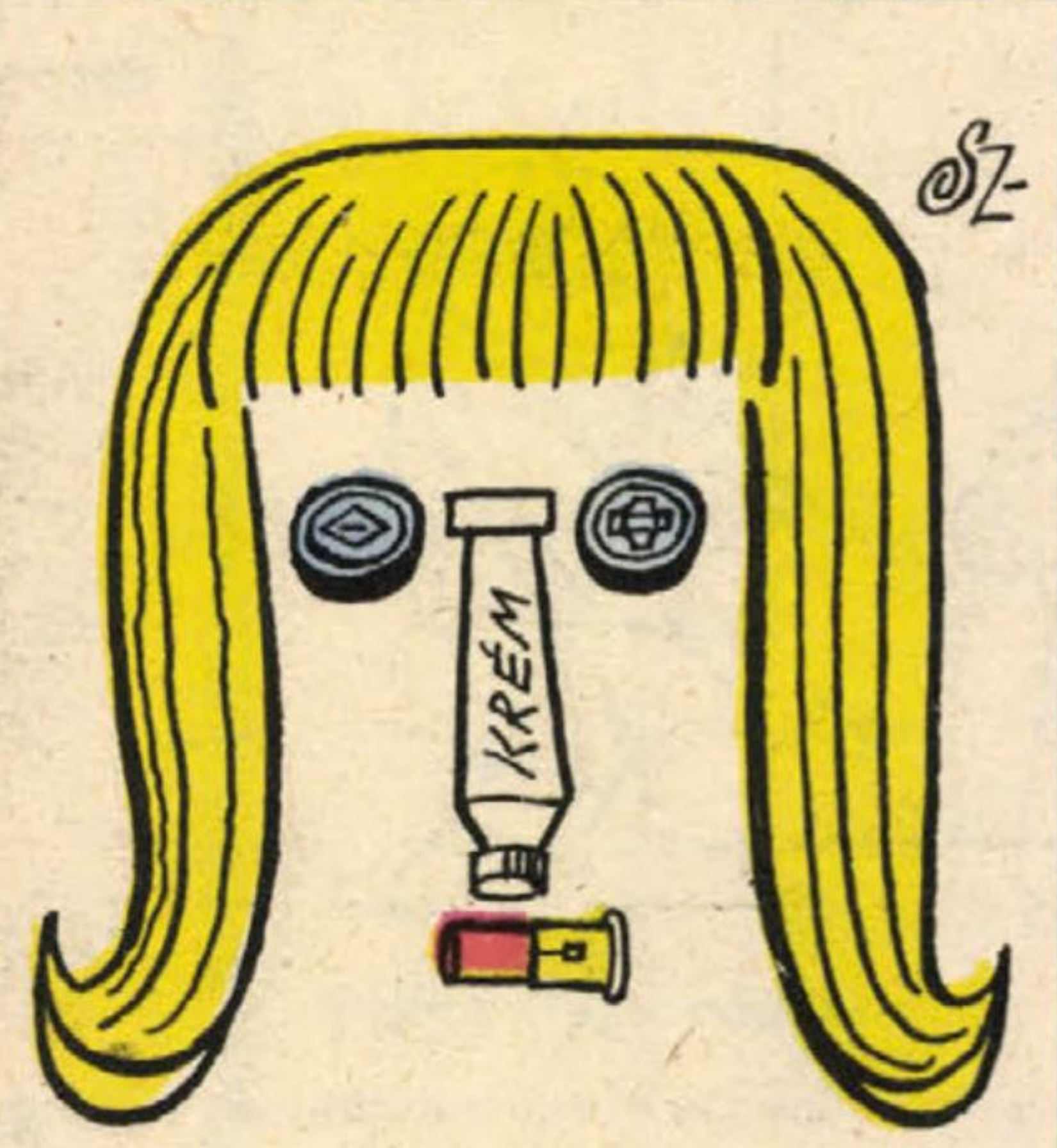

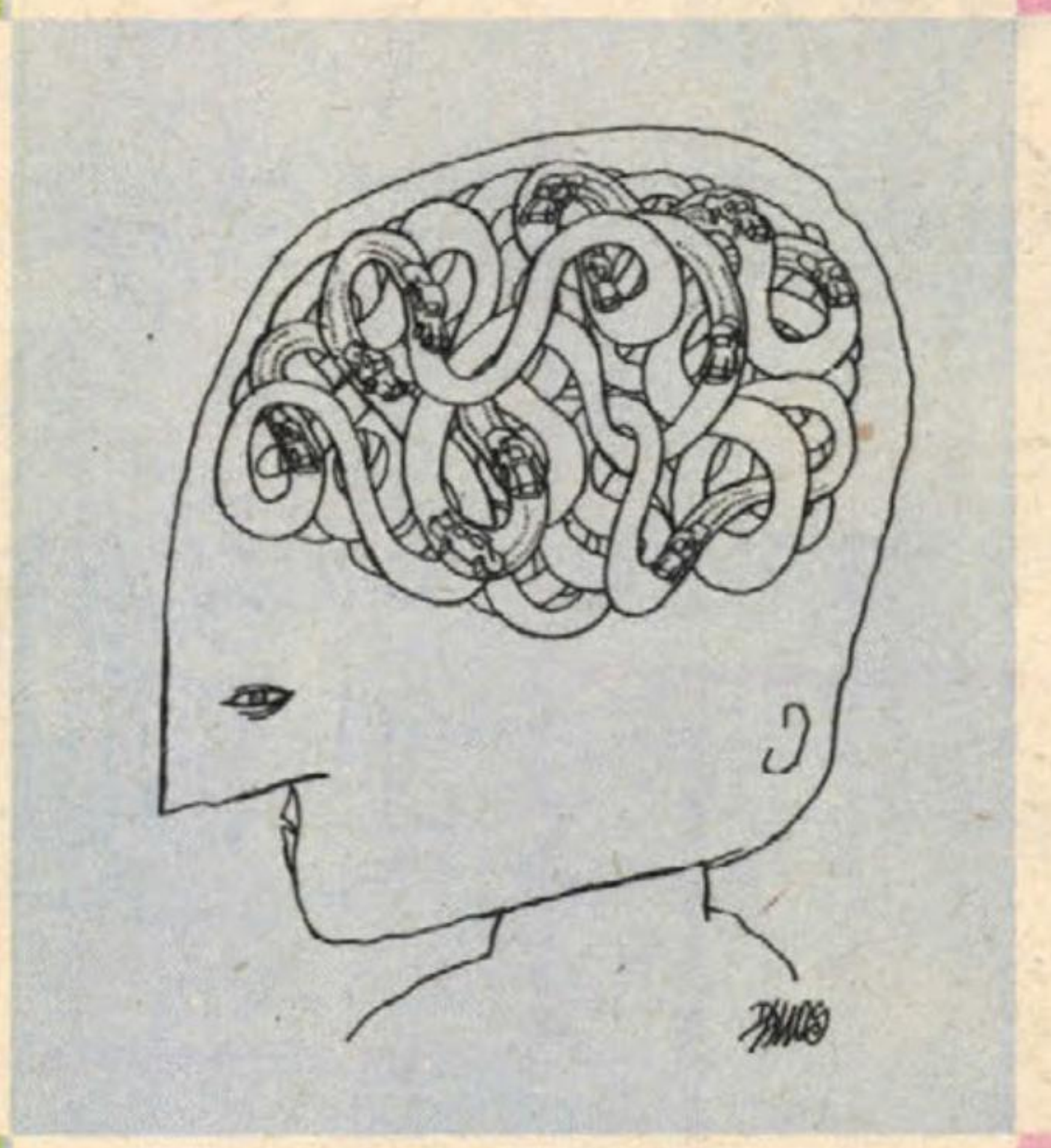

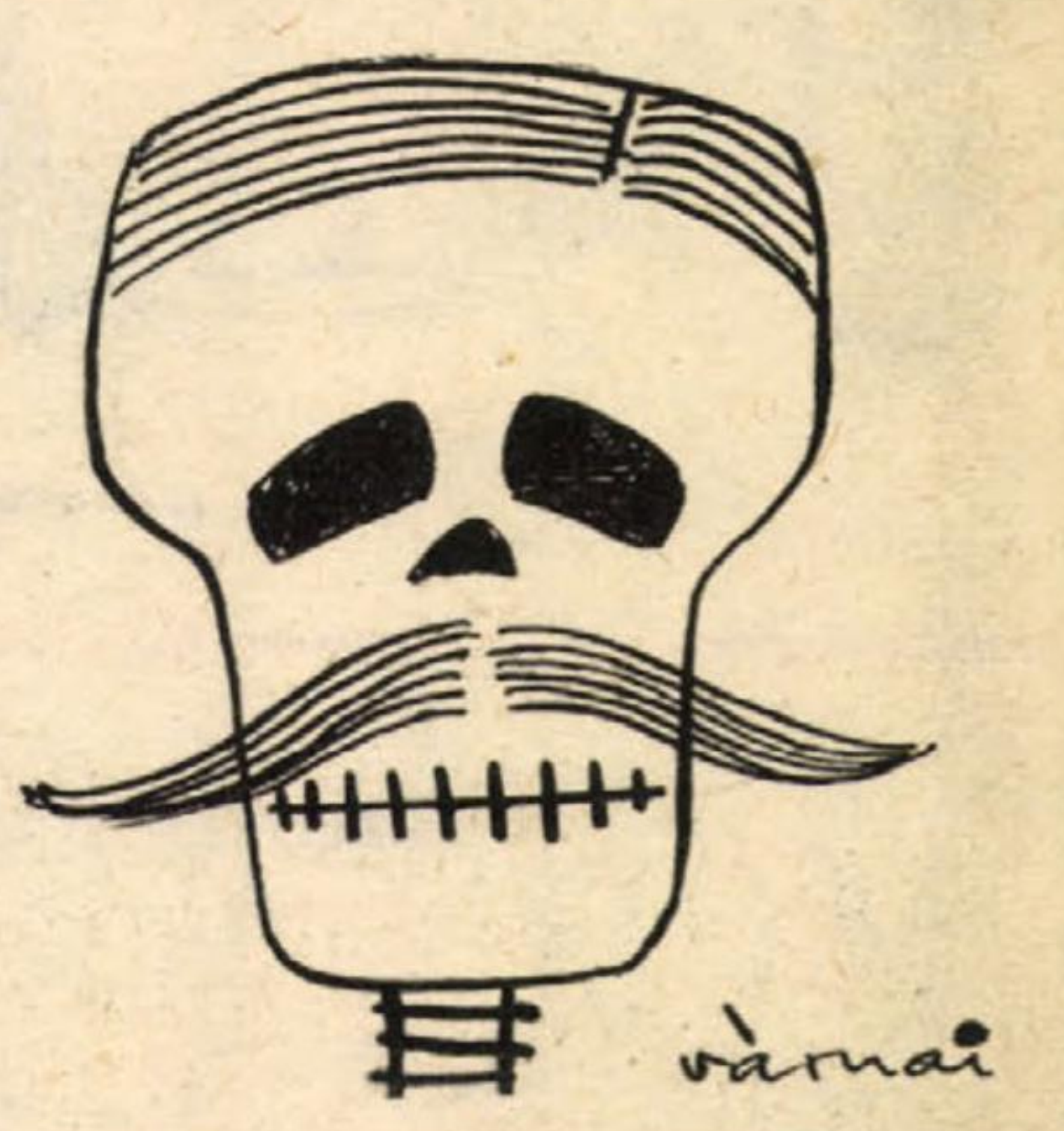

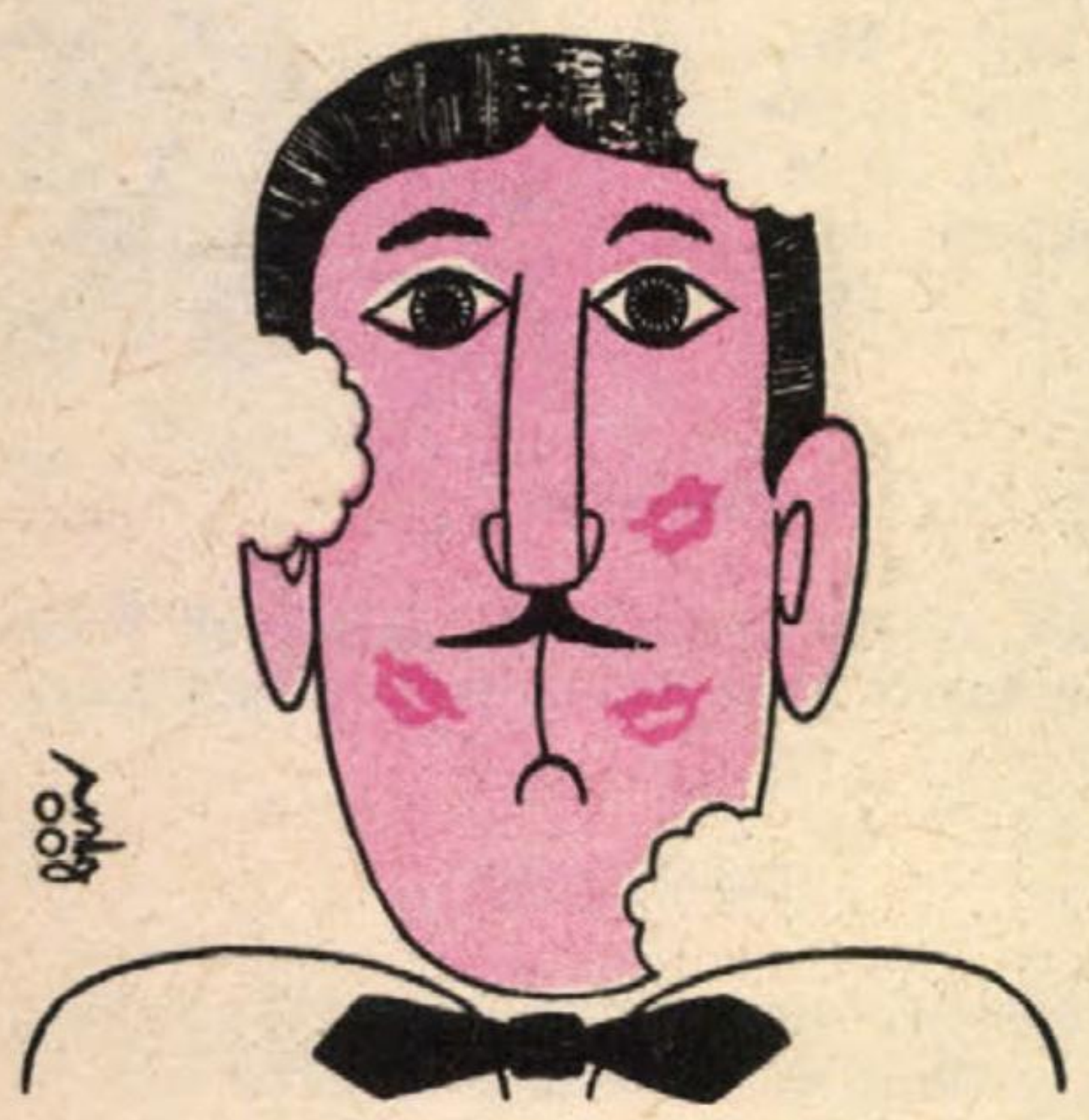

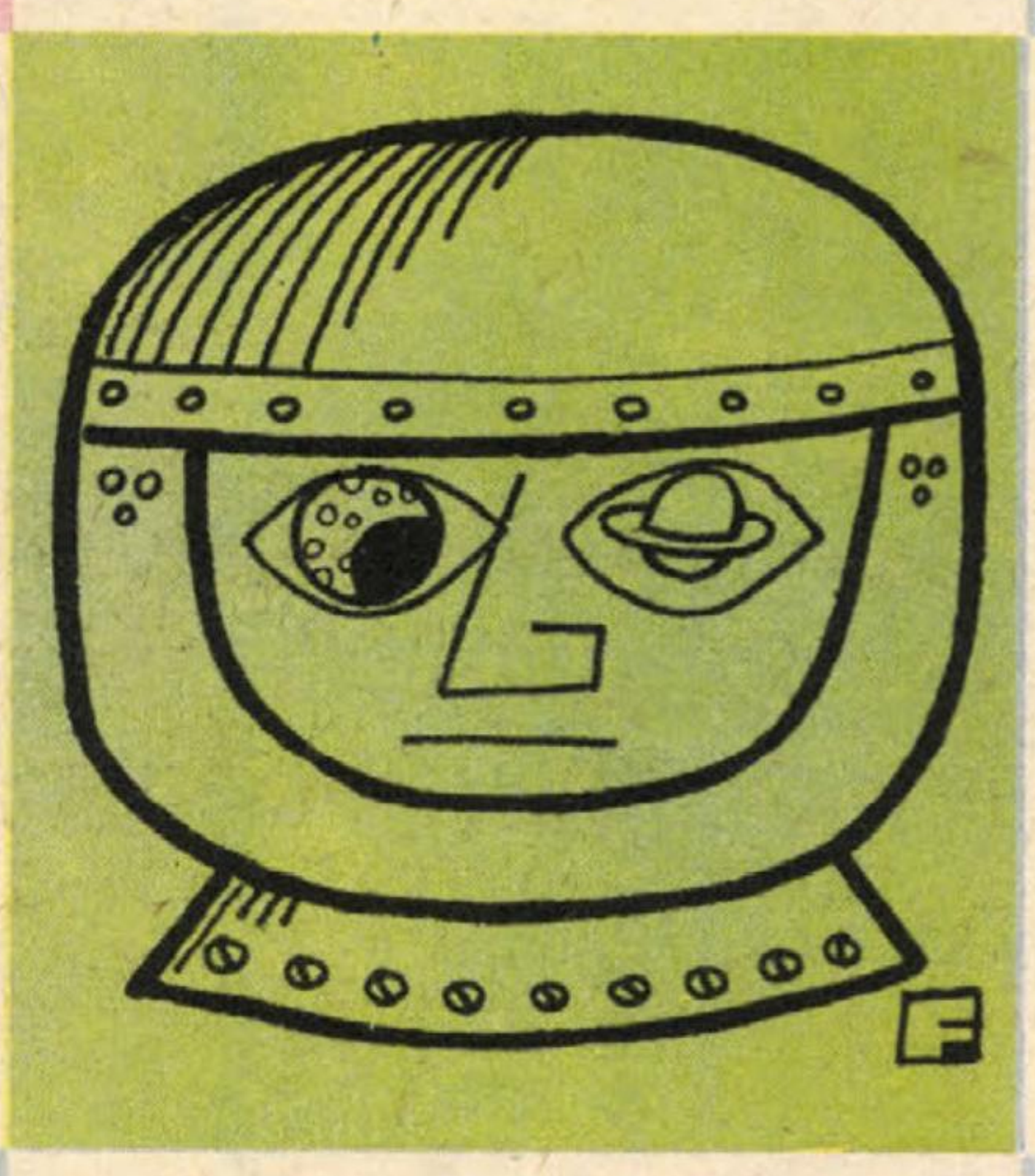

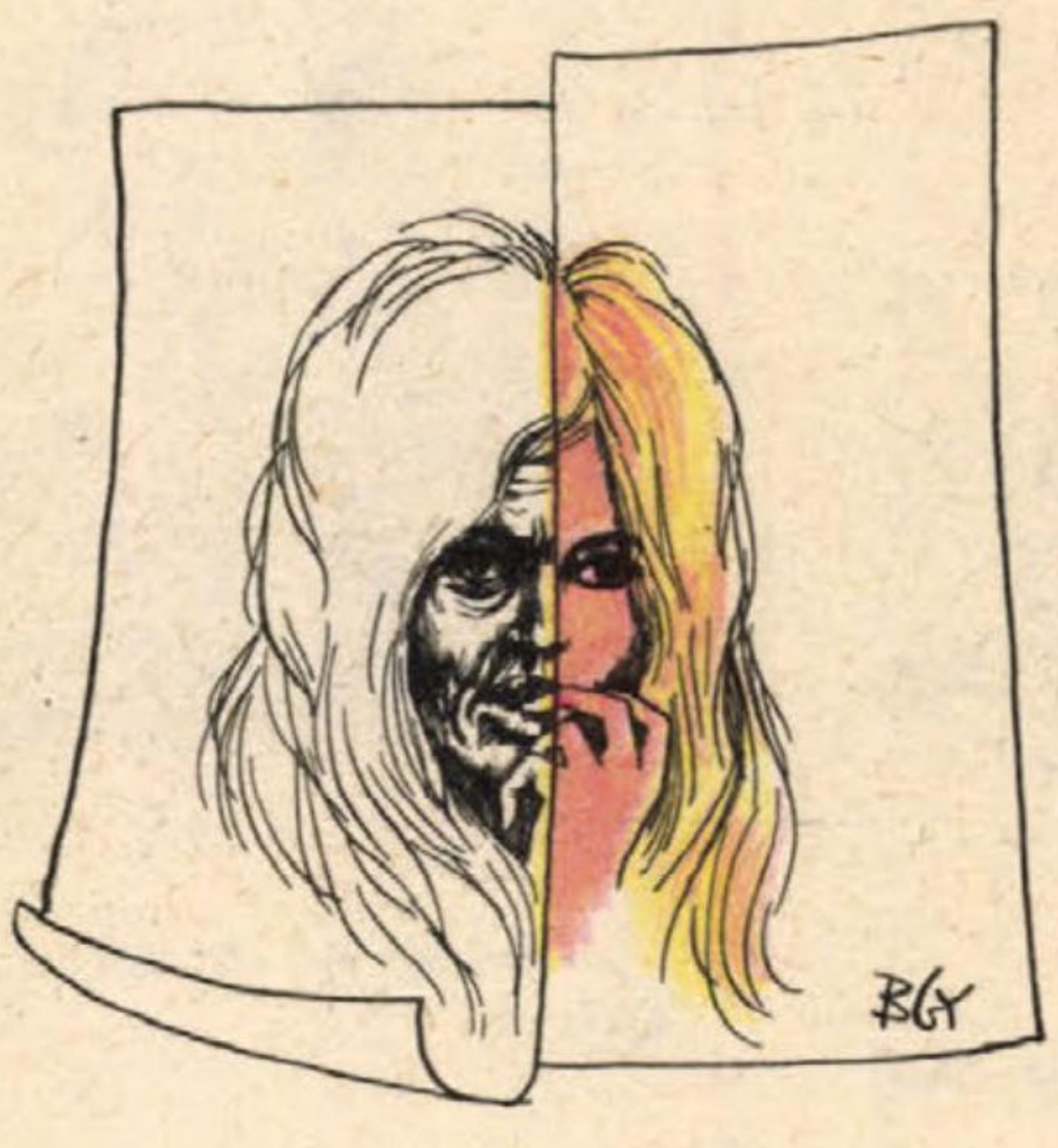

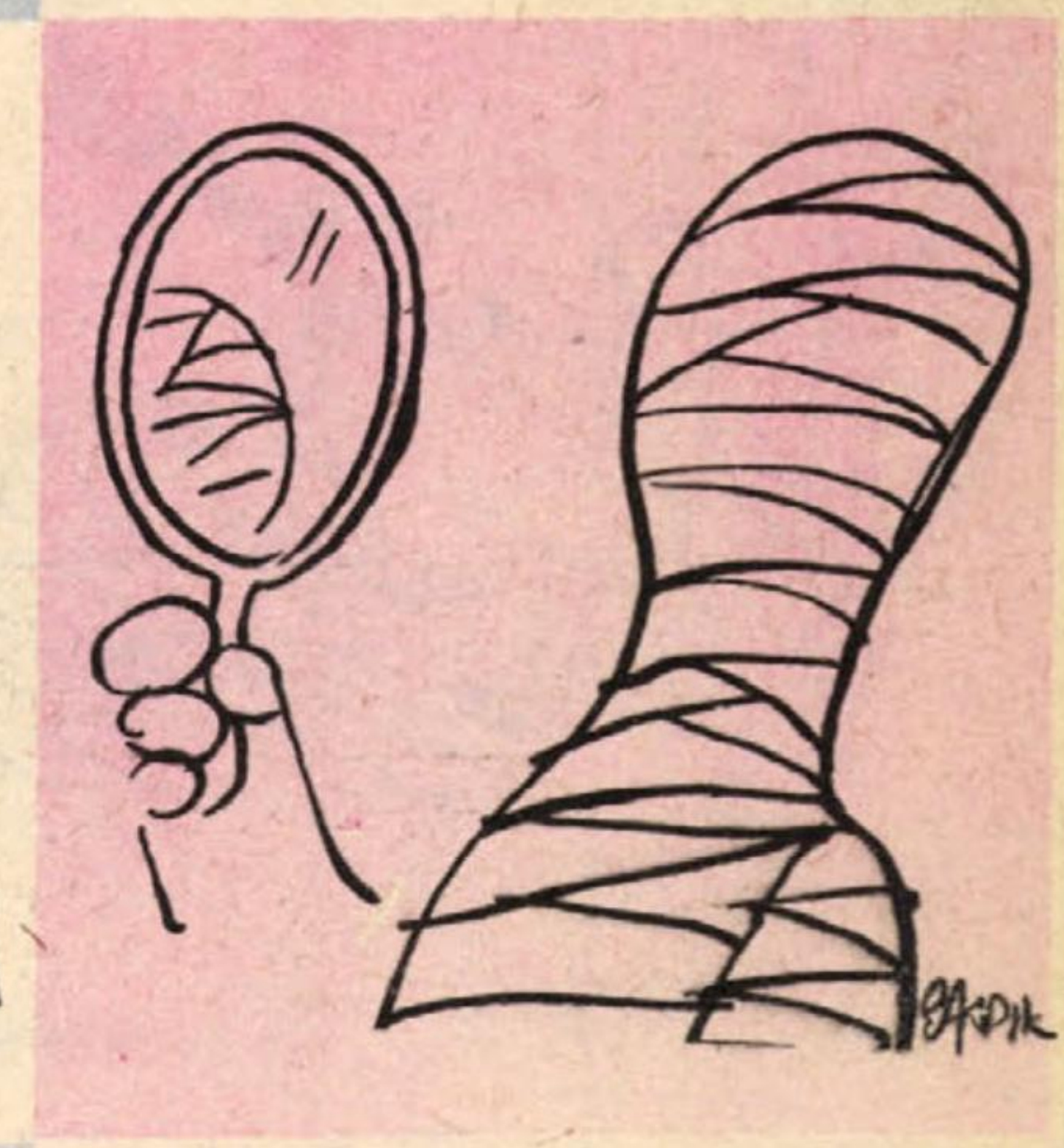

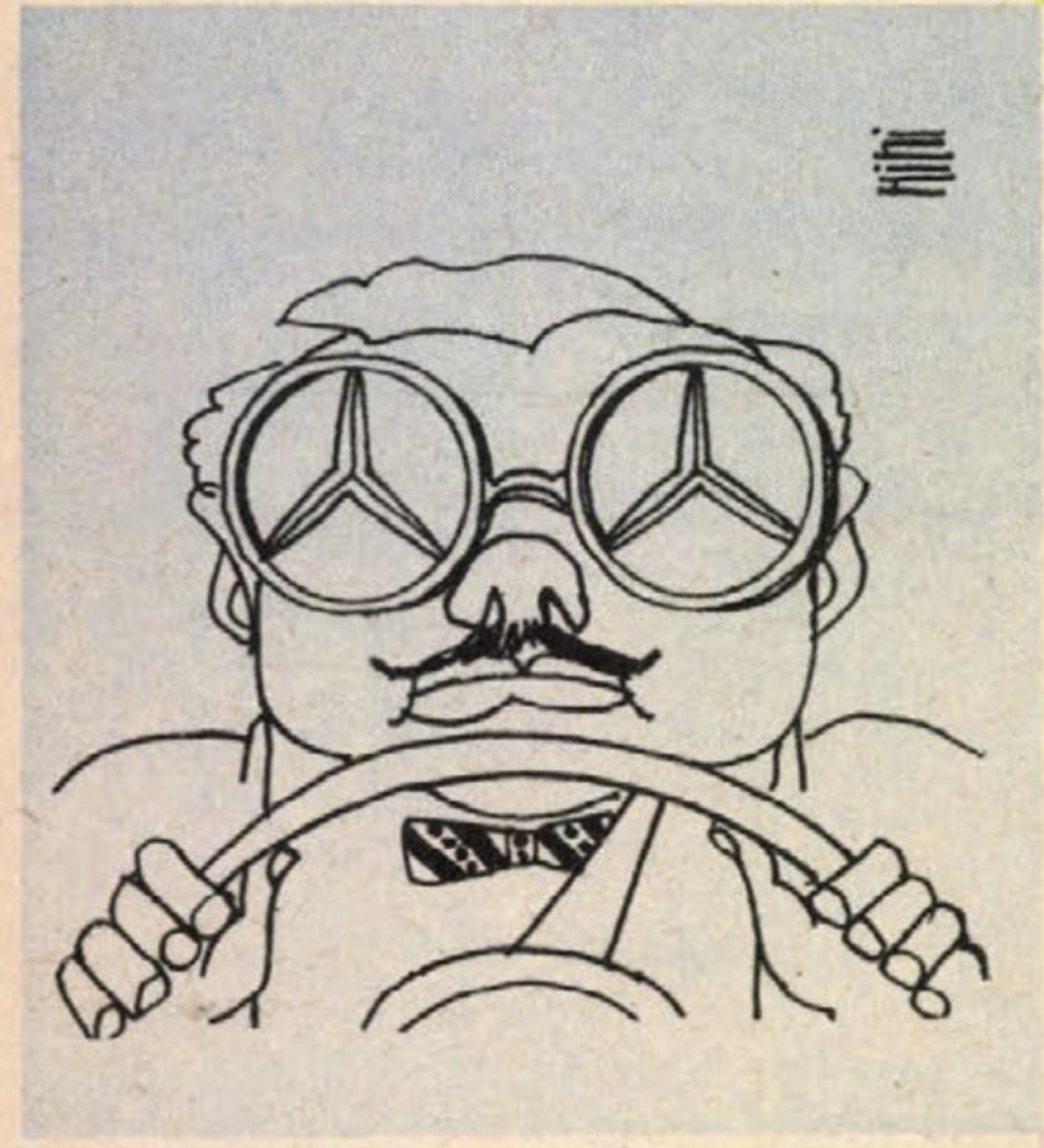

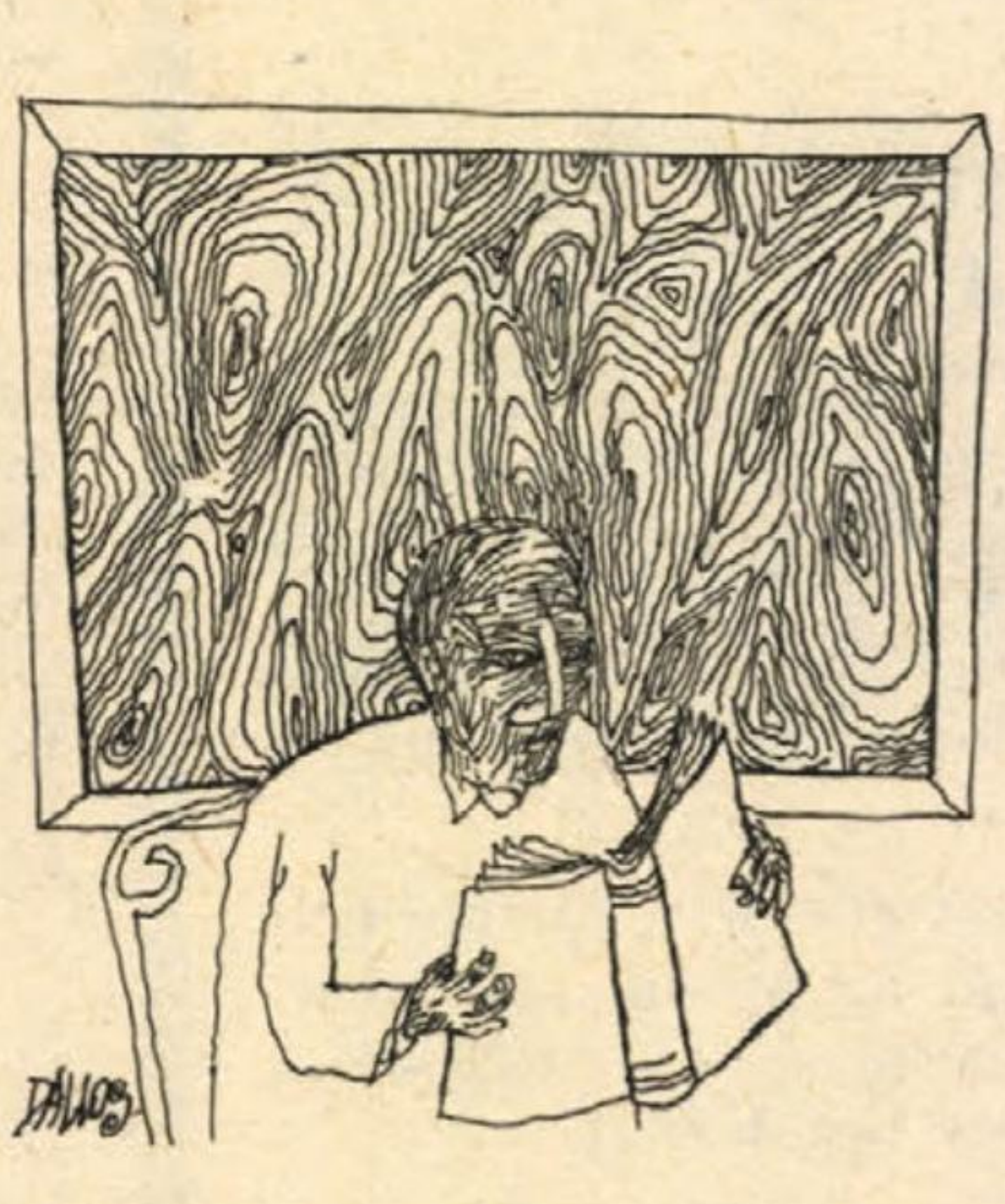

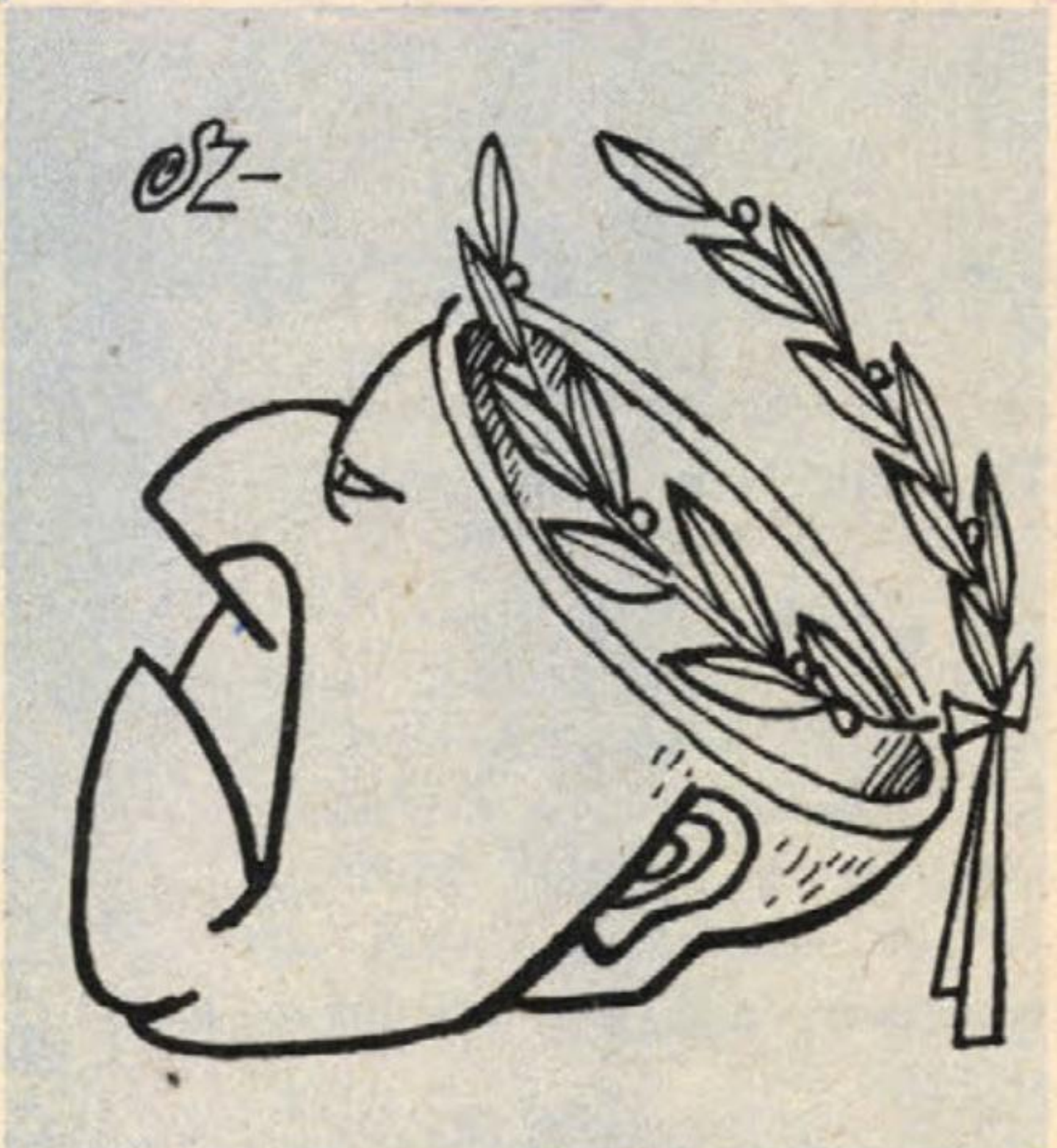

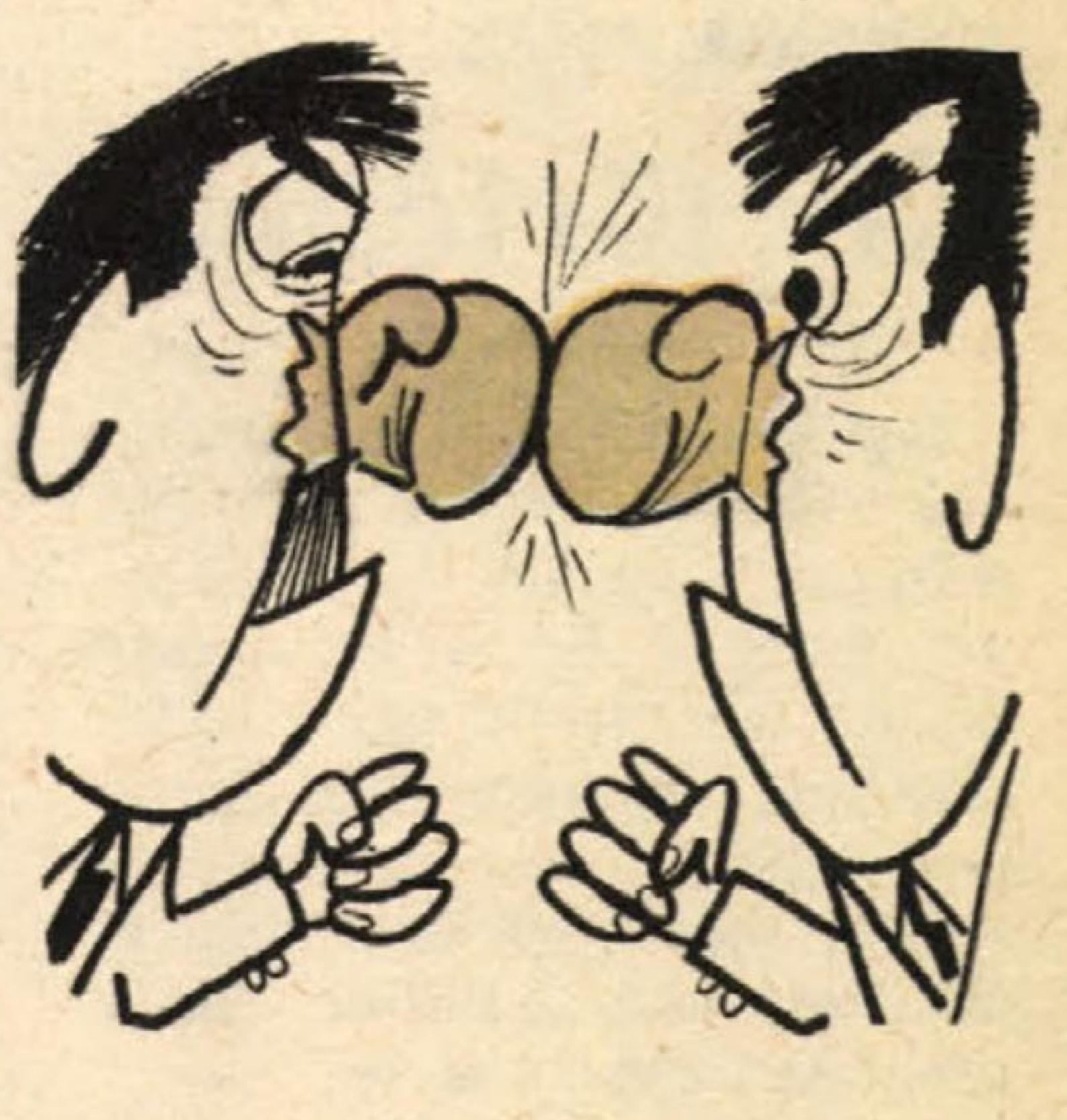

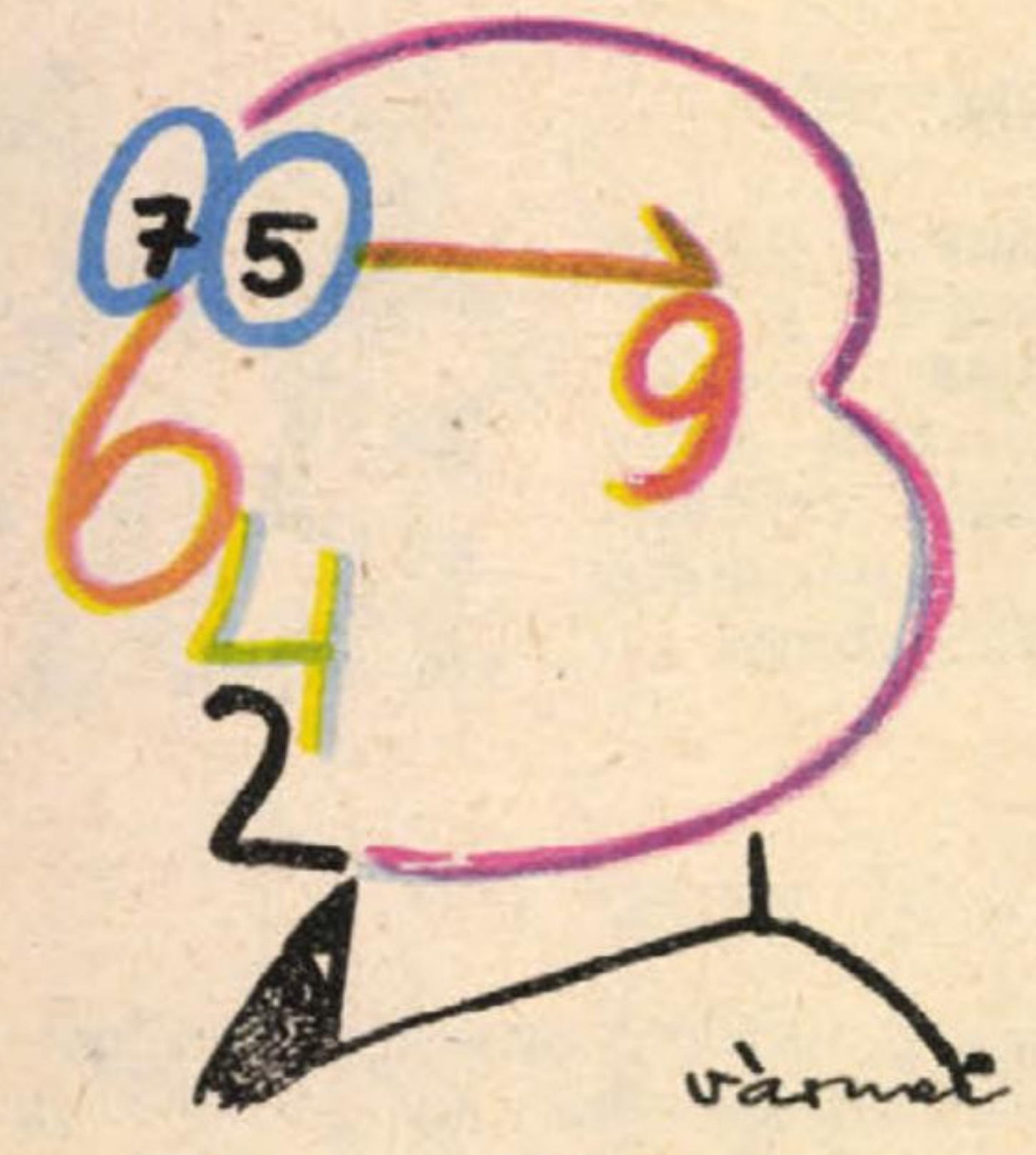
7
5
9
6
4
2
várnai

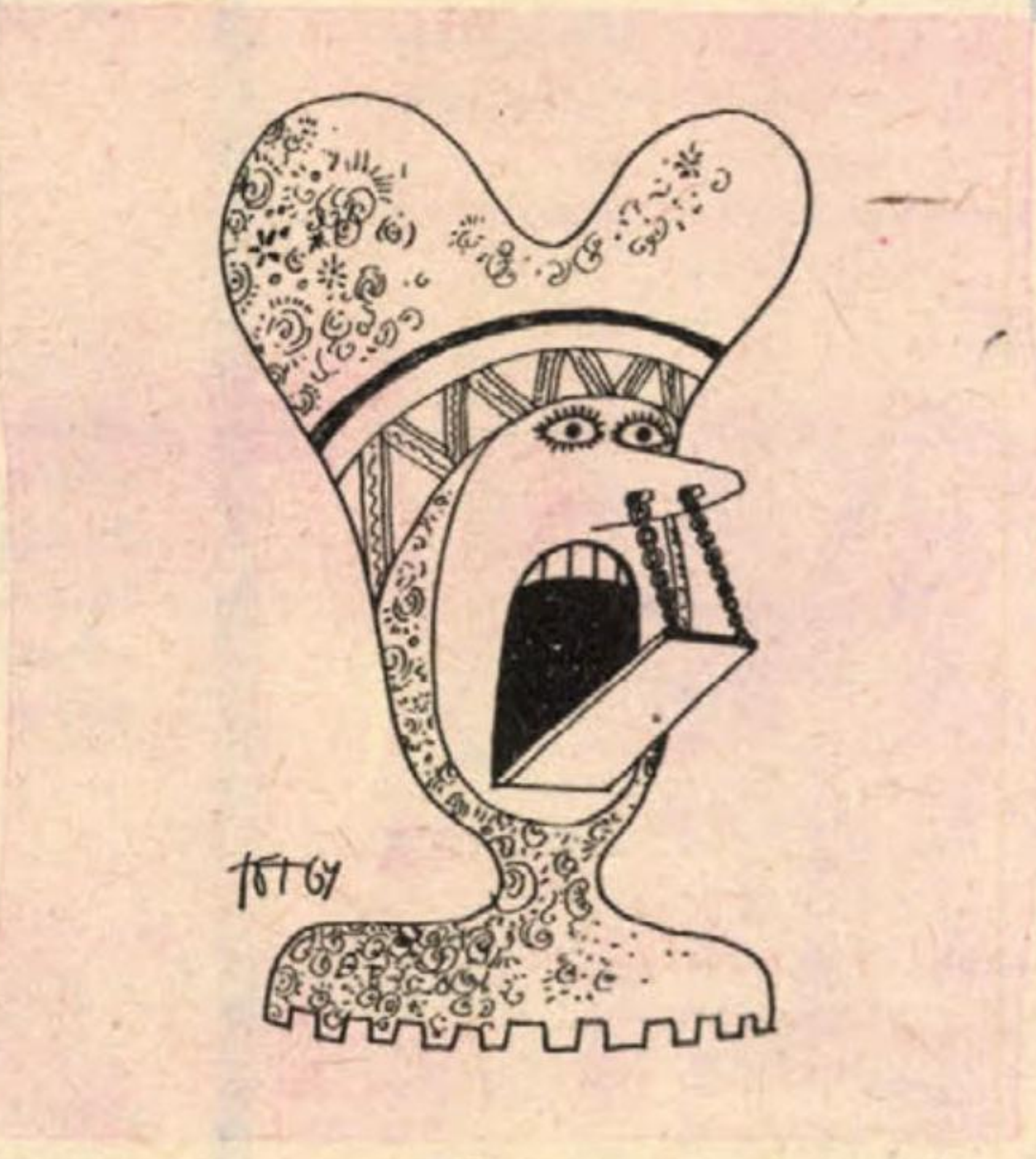

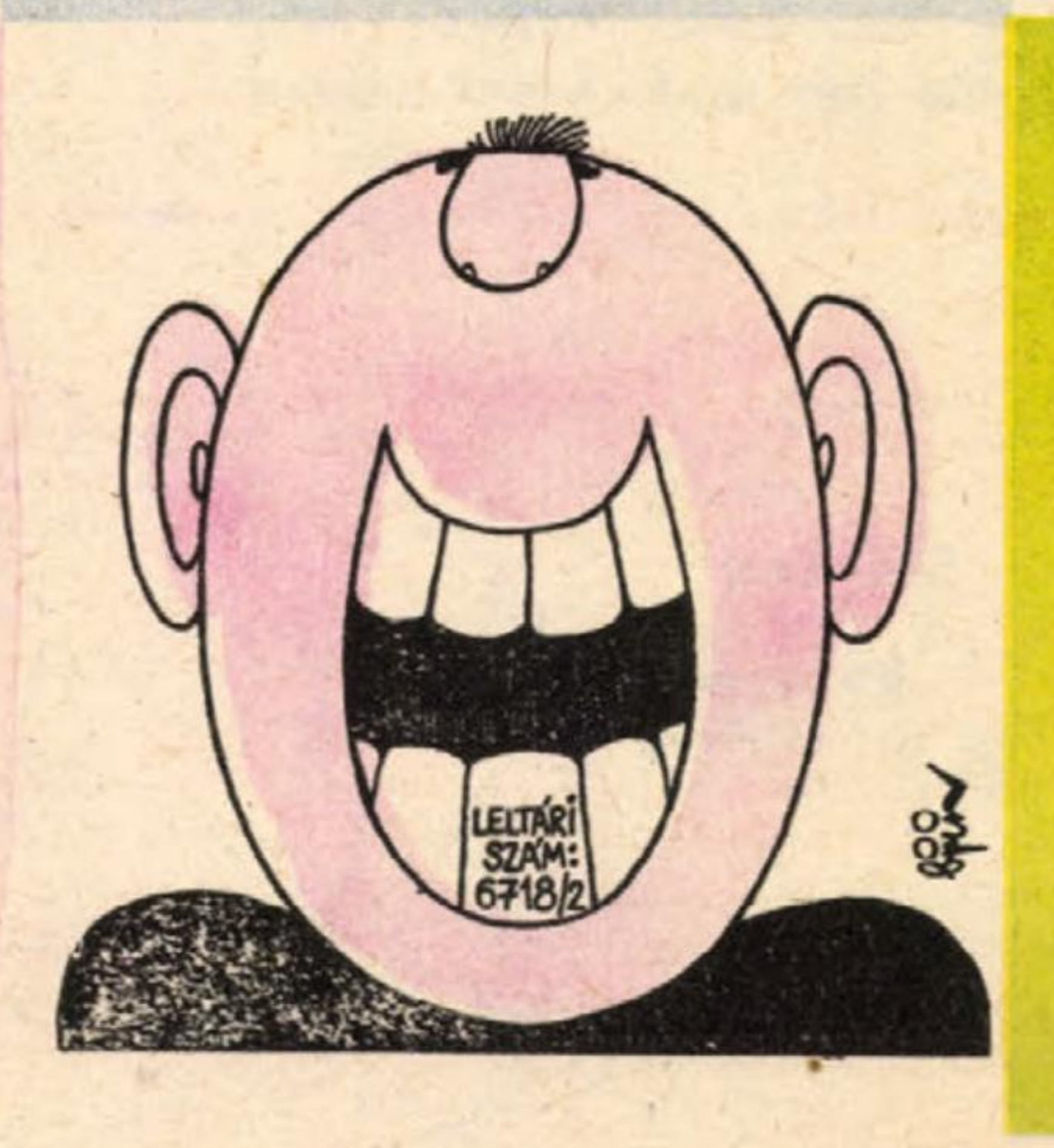
LELTÁRI SZÁM: 6718/2

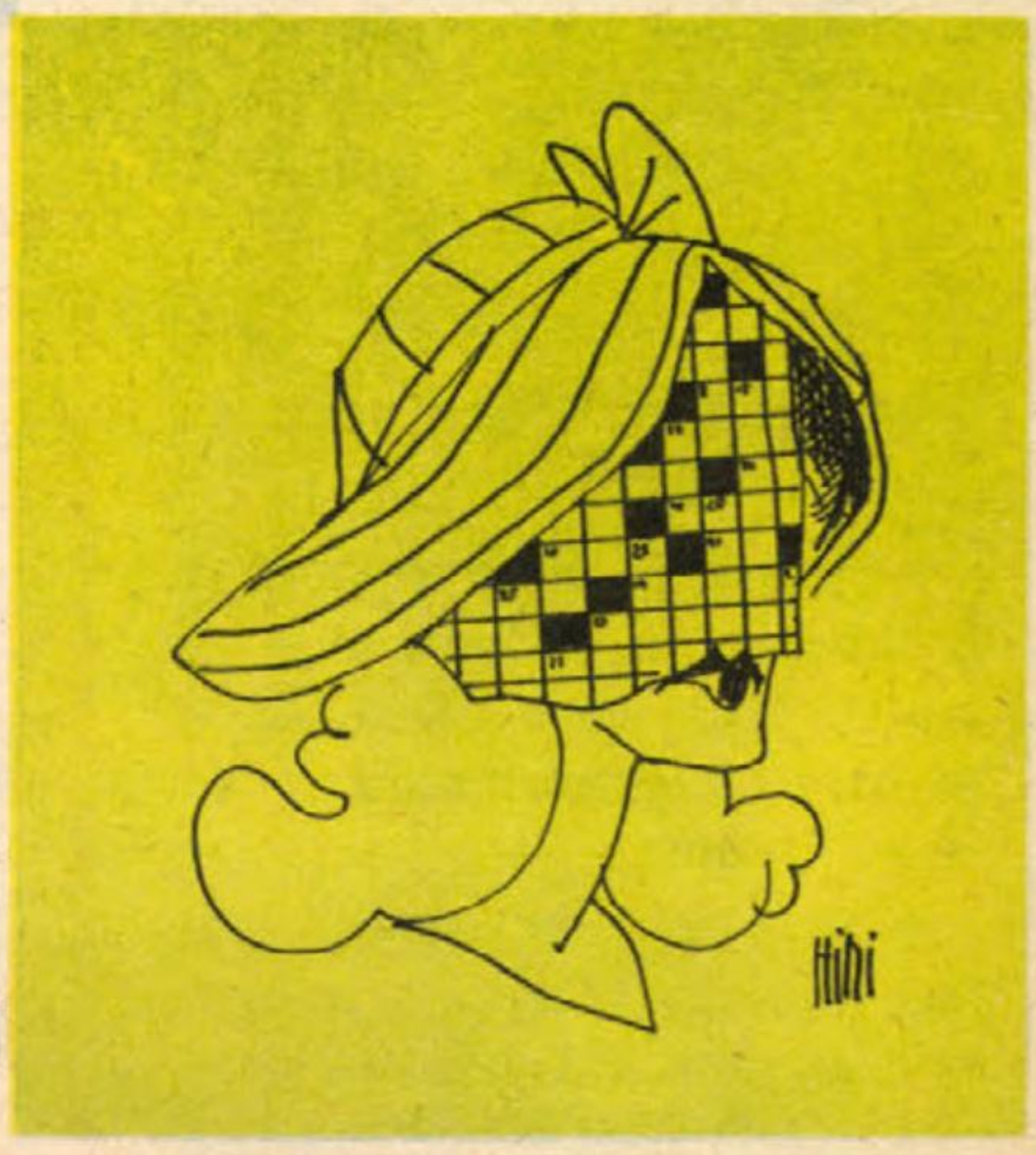

IMPORT HUMOR

MOSTOHAGYEREK

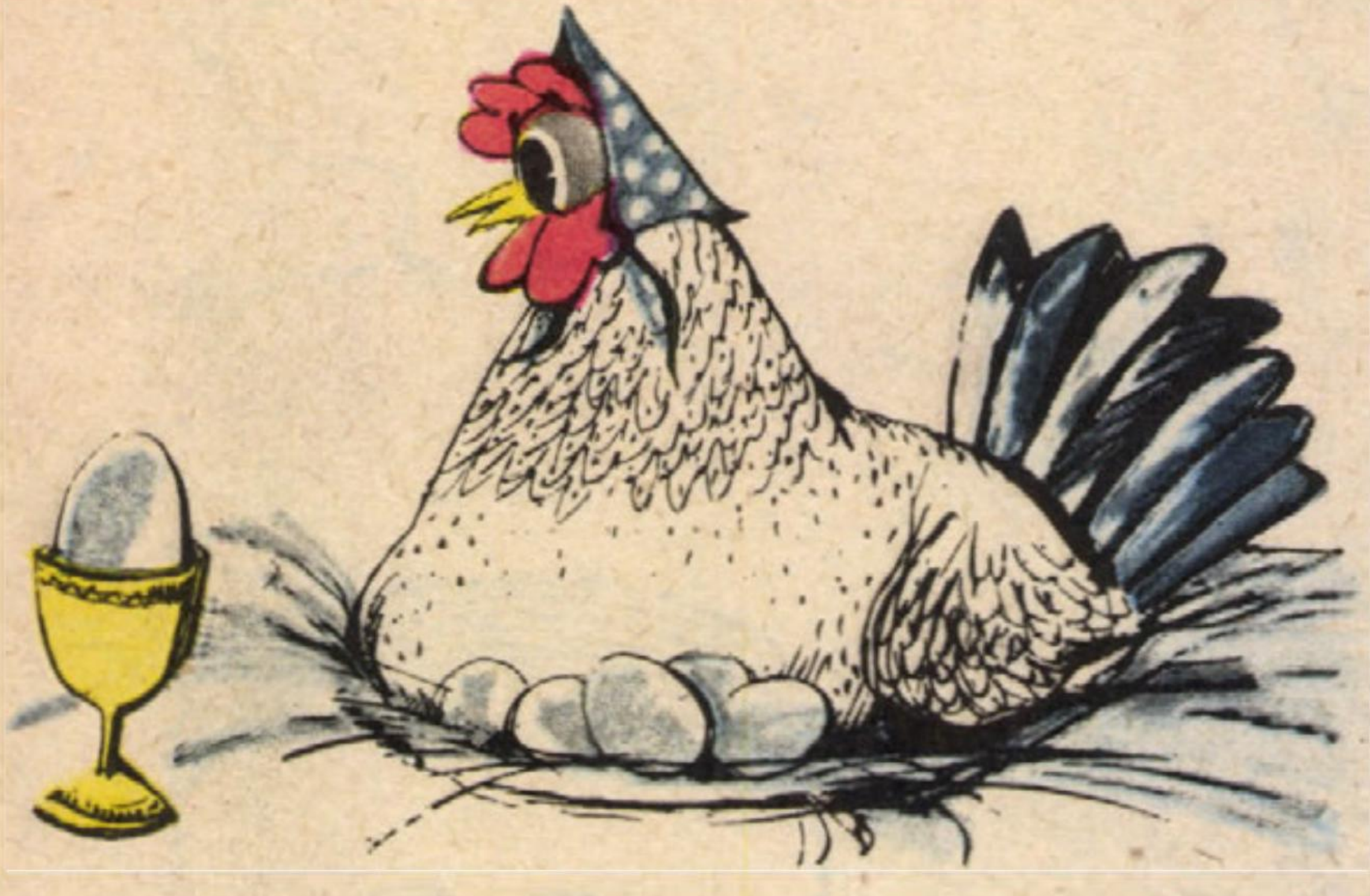

(„*Krokodil*", *Moszkva*)

PECHES EMBEREK

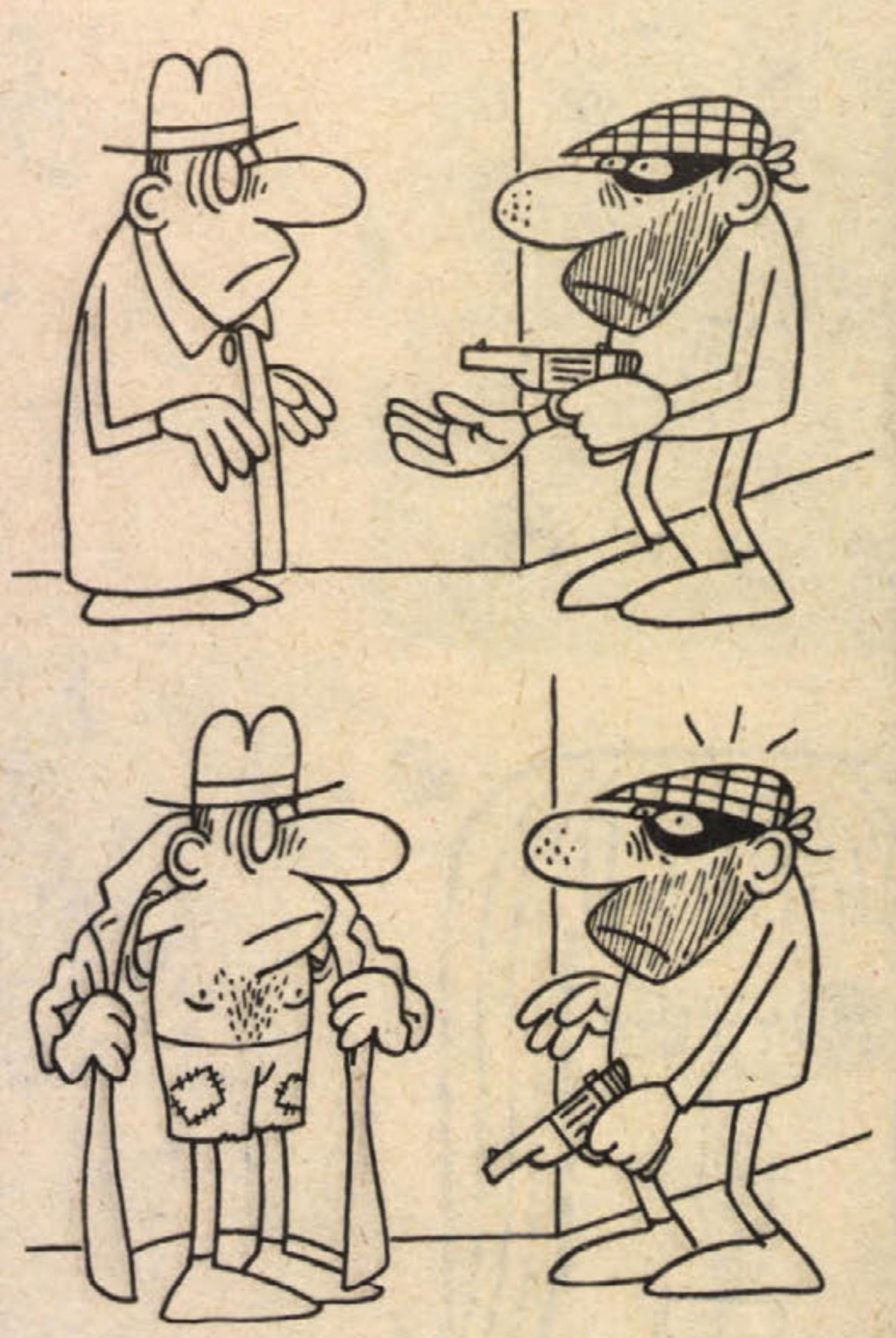

(„*Dikobraz*", *Prága*)

TÖKÉLETES SÚGÓ

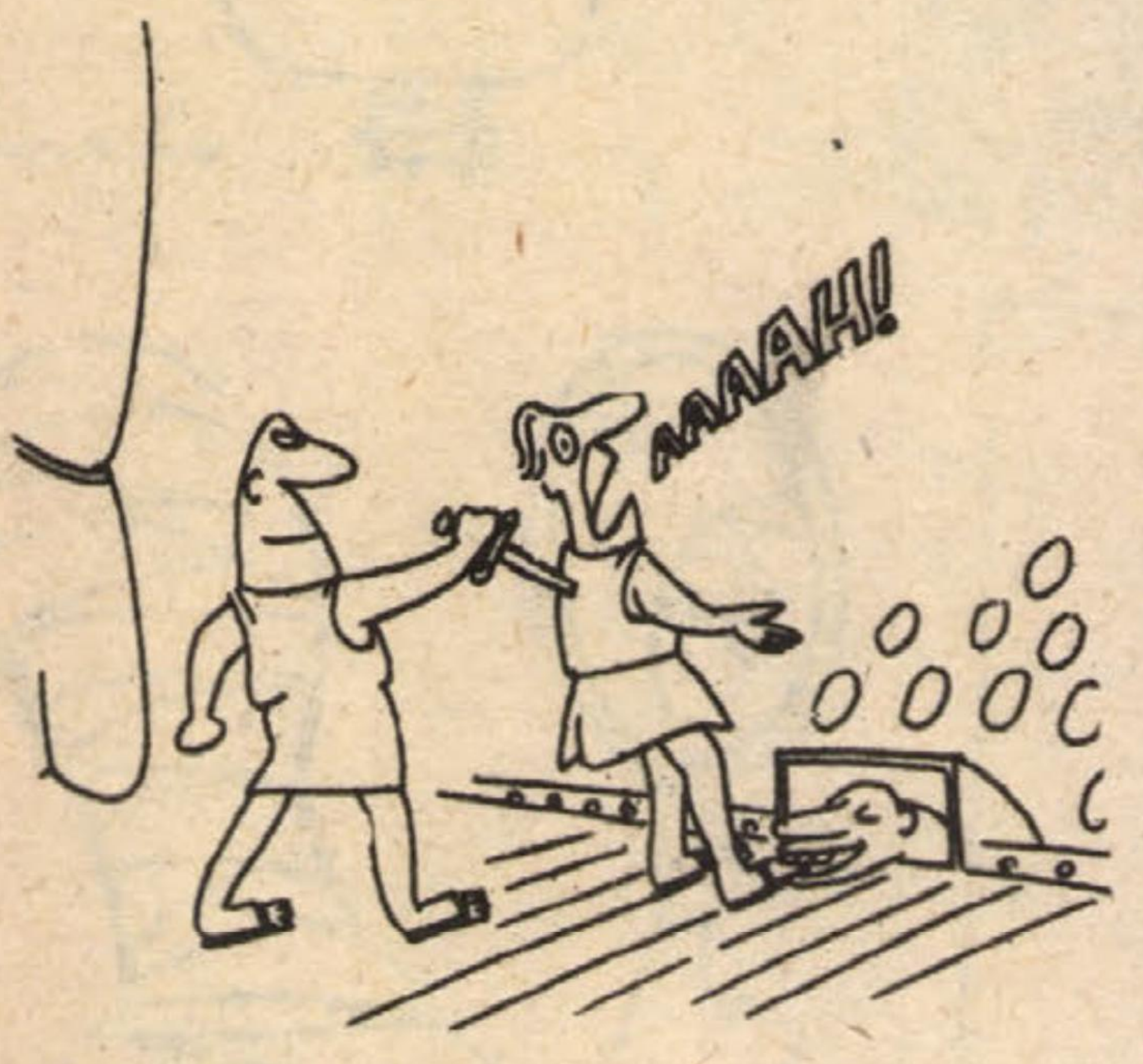

(„*Paris Match*")

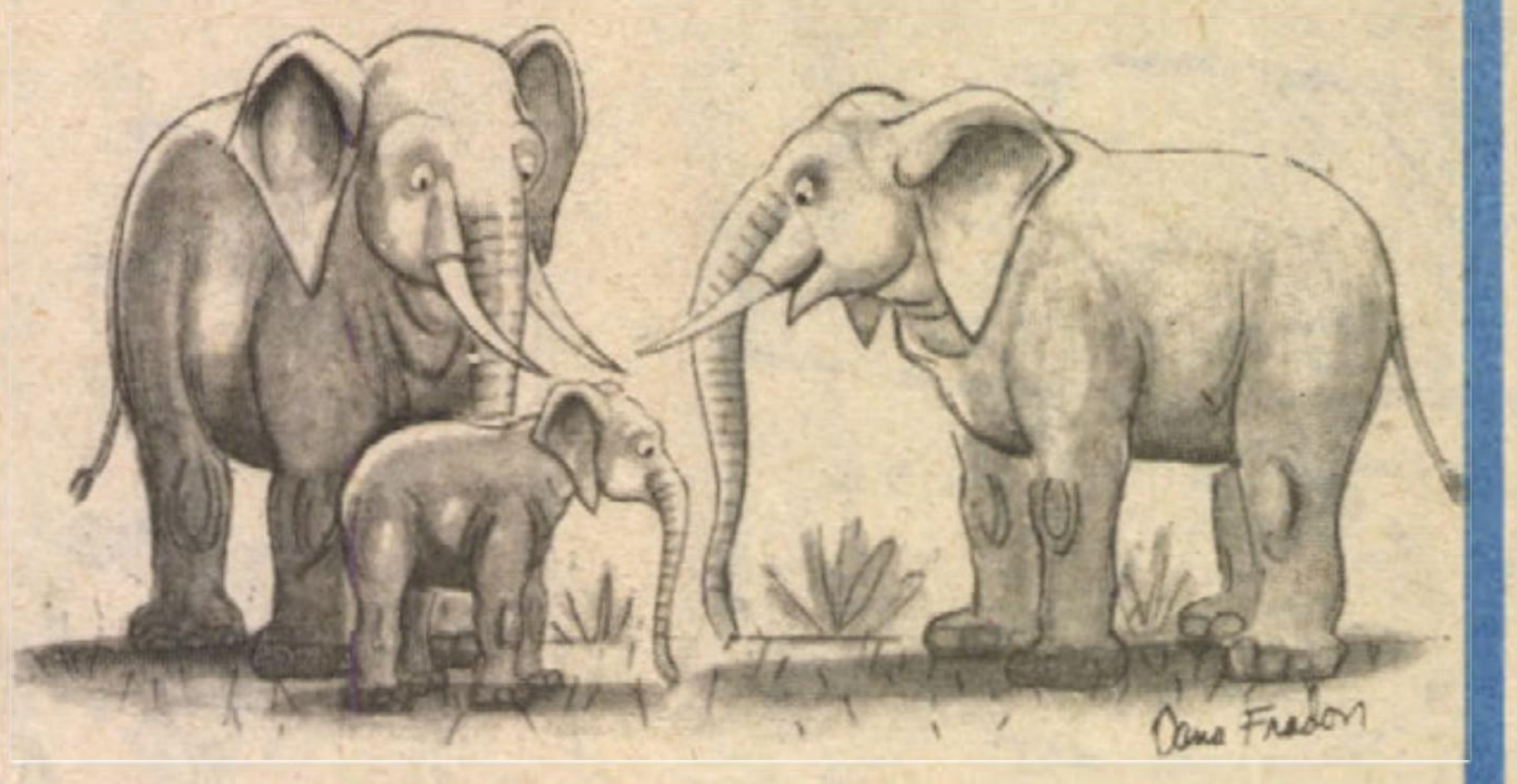

— A szeme a tiéd, de az ormánya tisztára az enyém . . .

(„*New Yorker*")

ALPHONSE ALLAIS

Kis történet a grafológiáról

Egy grafológus, aki már régóta tanulmányozta a saját írását, egy reggel megdöbbenve fedezte fel a gyilkosság kétségtelen jeleit egyik írásszakértői véleményében. Azonnal elment a legközelebbi rendőr őrszobára és megkérte az ügyeletes tisztet, hogy azonnal tartóztassa le:

— Tartóztassam le, de miért?

— Mert gyilkos vagyok!

— Megölt valakit?

— Még nem! De nem soká meg fogok ölni valakit!

— Kicsodát?

— Azt még nem tudom, de rövidesen meg fogok ölni valakit! Mert grafológiailag — és erre megcáfolhatatlan érveim vannak — kegyetlen, könyörületet nem ismerő gyilkos lappang a lelkem mélyén, közvetlenül a felszín alatt.

A rendőrtiszt hazazavarta az őrültet.

És képzeljék csak, mi történt?

Az történt, hogy grafológusunk, akit felingerelt, hogy nem vették komolyan jövőbelátó képességét, egy disznóölő késsel leszúrta saját házmesterét és azon csurom-véresen visszament a hitetlen rendőrtiszthez:

— Remélem, máskor hajlandó lesz majd hinni nekem!

— állapította meg diadalmas mosollyal az ajkán, miközben megbilincselésre nyújtotta egymásra tett kezeit.

(Fordította: Végh György)

SZEMLÉN

— Közlegény! Lóg a cipőzsinórja!

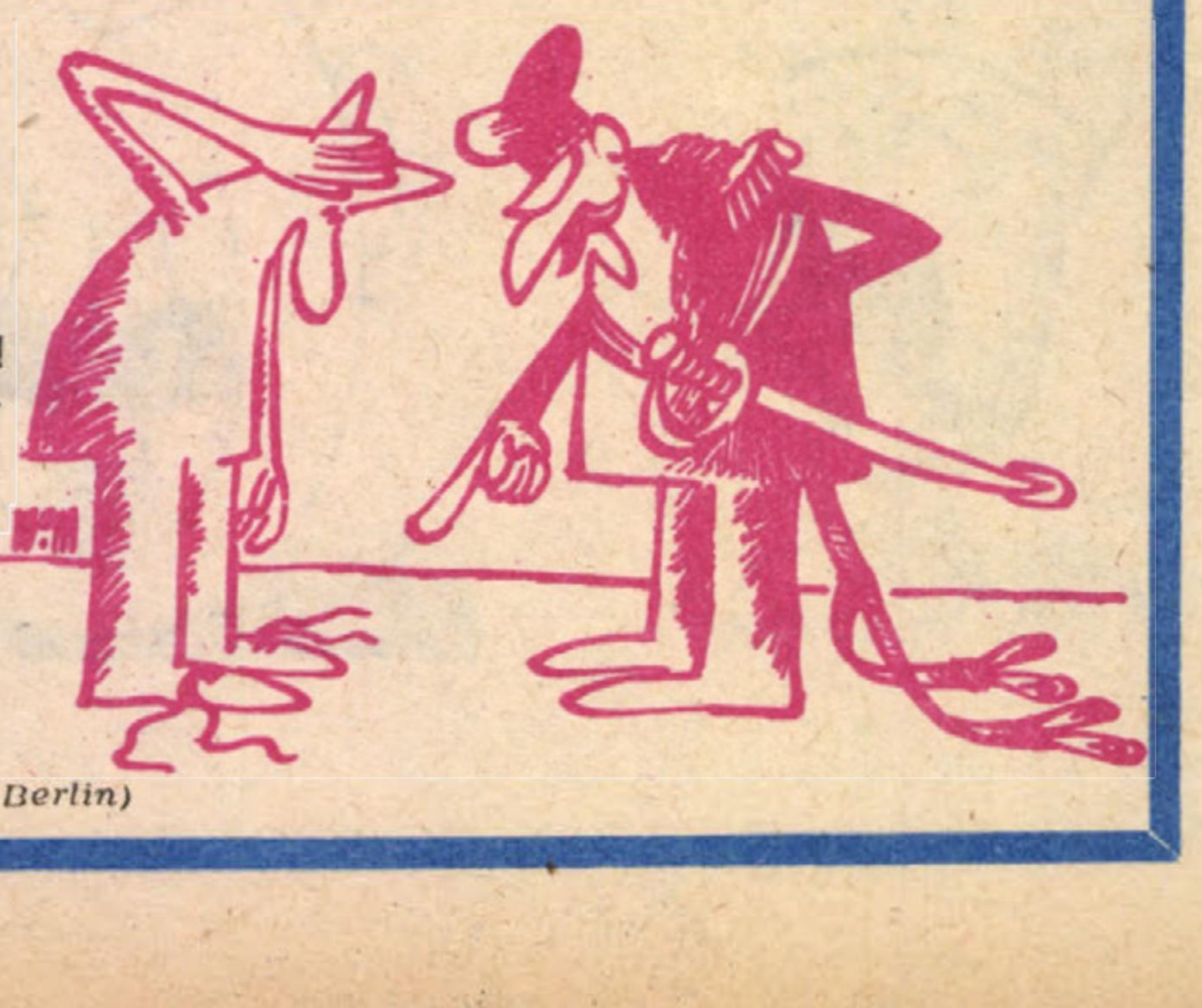

(„*Eulenspiegel*", *Berlin*)

SZILÁNKOK

TISZTELET

Tiszteljük a zongoraművészt, mert ő is két keze munkájával keresi a kenyerét!

BÍRÓSÁGON

— Nem volt gyanús magának, hogy húsz forintért kínáltak egy valódi aranygyűrűt?

— Nem. Megbíztam az illetőben, mert azt mondta, hogy lopta.

SZAKMAI GŐG

Ajkbiggyesztve állt a múzeumban egy Rubens festmény előtt:

— Ennél sokkal szebb keretet tudnék csinálni — mondta gőgösen a képkeretező.

KÉRÉS

— Nem tud ajánlani egy jó átjáróházat? — kérdezte a szélhámos.

SZÍNHÁZBAN

— Látcsövet tessék!

— Minek? Hisz itt ülök az első sorban.

— Ha fordítva tetszik tartani, alig lát valamit a darabból!

SAJNOS

Vannak olyan árucikkek, amelyek kizárólag eladásra készülnek, nem pedig használatra.

RÖVIDEN

Ma vettem egy összecsukható ernyőt. Holnap veszek egy kinyitható ernyőt.

BÜSZKESÉG

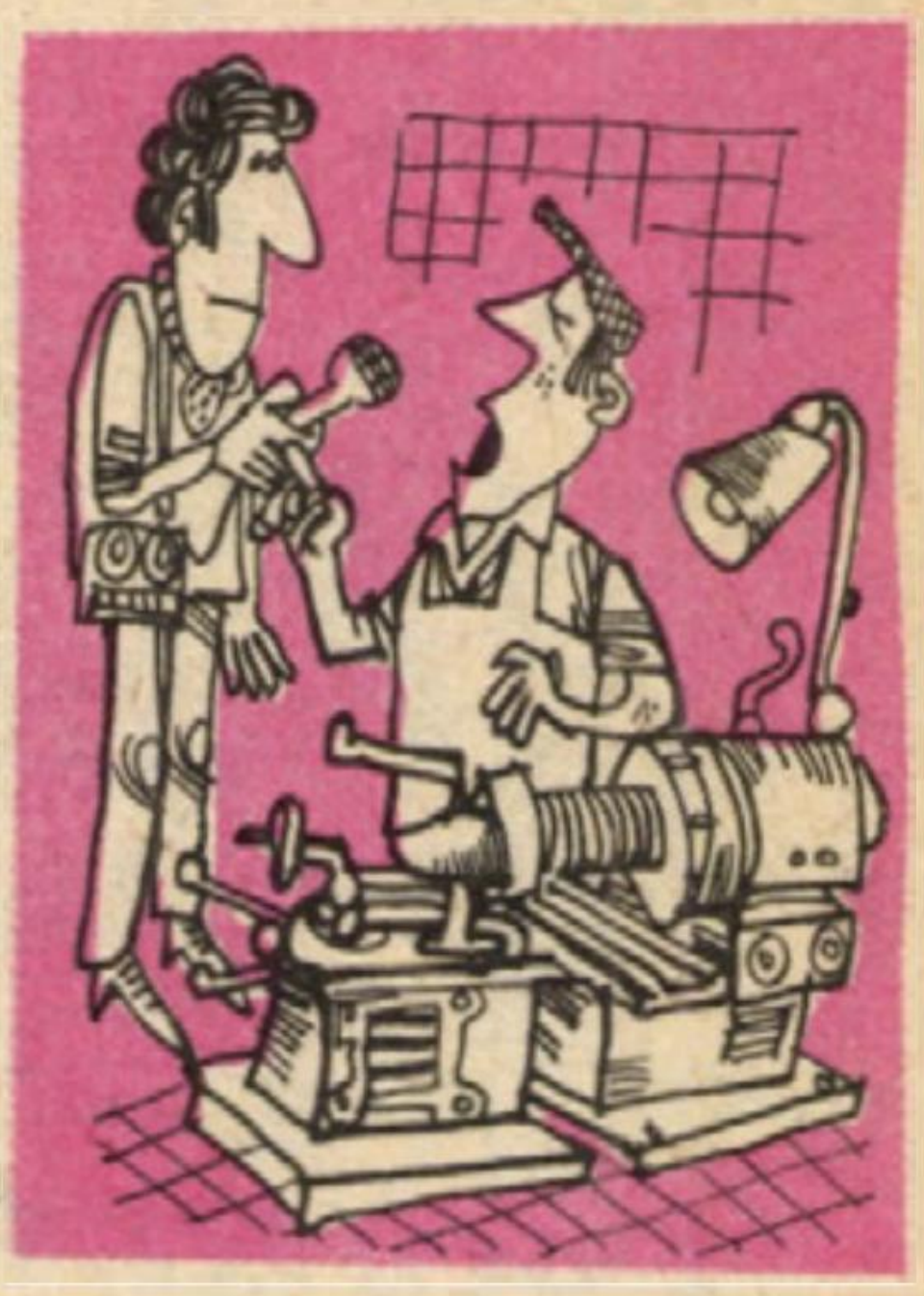

Brahovácz büszkén meséli:

— A mi üzemünkben már régen bevezették a lépcsőzetes munkakezdést. Reggel hétre járunk be, de van, aki kilenckor, mások tízkor kezdenek hozzá a munkához.

MAGÁNY

— Szeretnék összeveszni néhány nővel, de sajnos, nincs kivel.

BARÁTNŐK

— Képzeld, az Ica világos nappal a Körúton teljesen felöltözötten jelent meg. Persze óriási csődület támadt körülötte, olyan ízléstelenül öltözik . . .

SZURKOLÓ

Egy fanatikus foci szurkolótól hallottam:

— Olyan elfogulatlan, tárgyilagos, igazságos bíróra lenne szükség a pályán, aki mindent elkövet annak érdekében, hogy az én csapatom győzzön!

G. Sz.

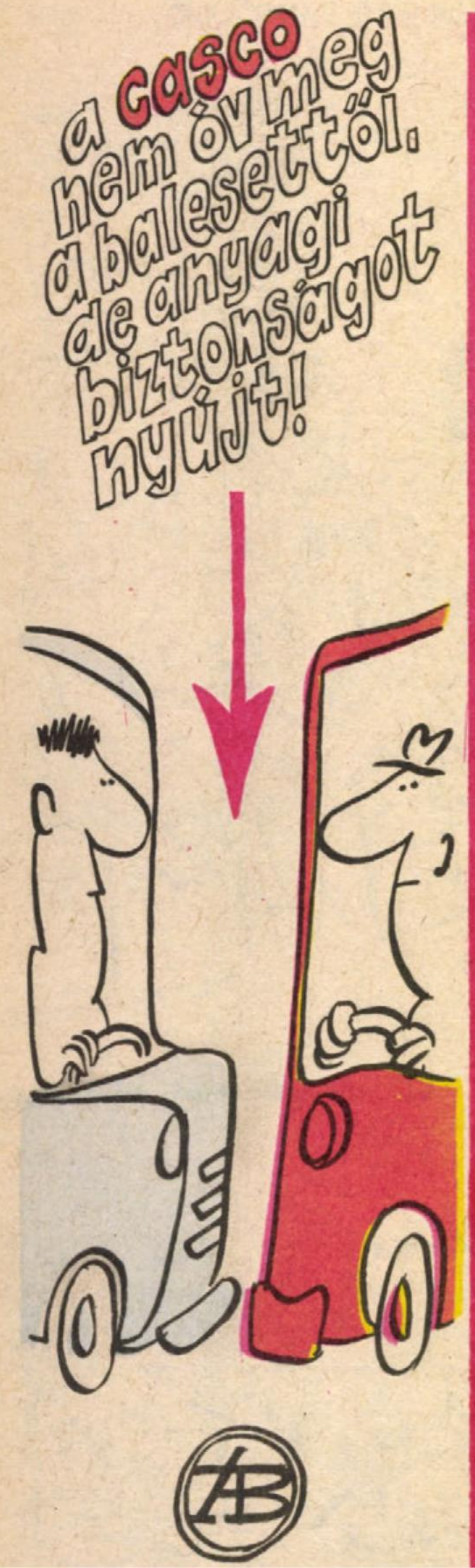
a casco nem óv meg a balesettől, de anyagi biztonságot nyújt!

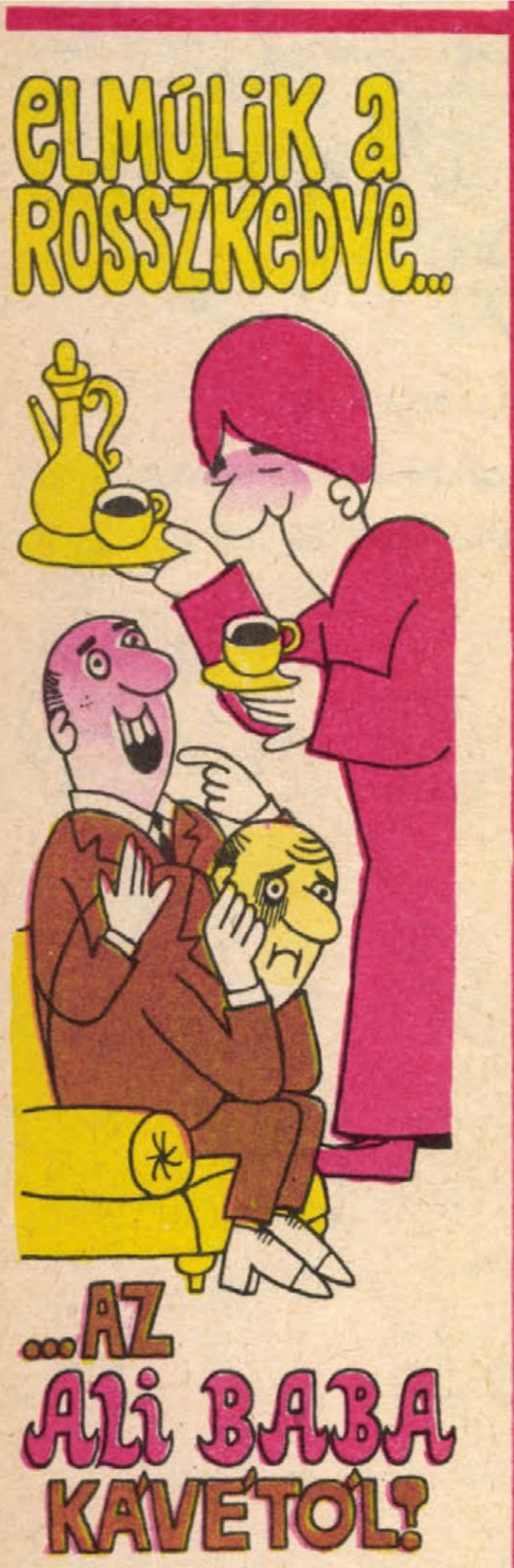
elmúlik a rosszkedve...
...AZ ALI BABA KÁVÉTÓL!

A MAGYAR ÉDESIPAR
ZAMAT
KEKSZ- ÉS
OSTYAGYÁRA

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

KULTURÁLIS KÖRKÉP *(8—9. old.)*

Időszerű kulturális kérdésekről tájékoztatjuk kedves Olvasóinkat összeállításunkban.

Időszerűnek időszerű, de hol itt a körkép?

(A Képes Újságban észlelte Perlik Zsuzsa)

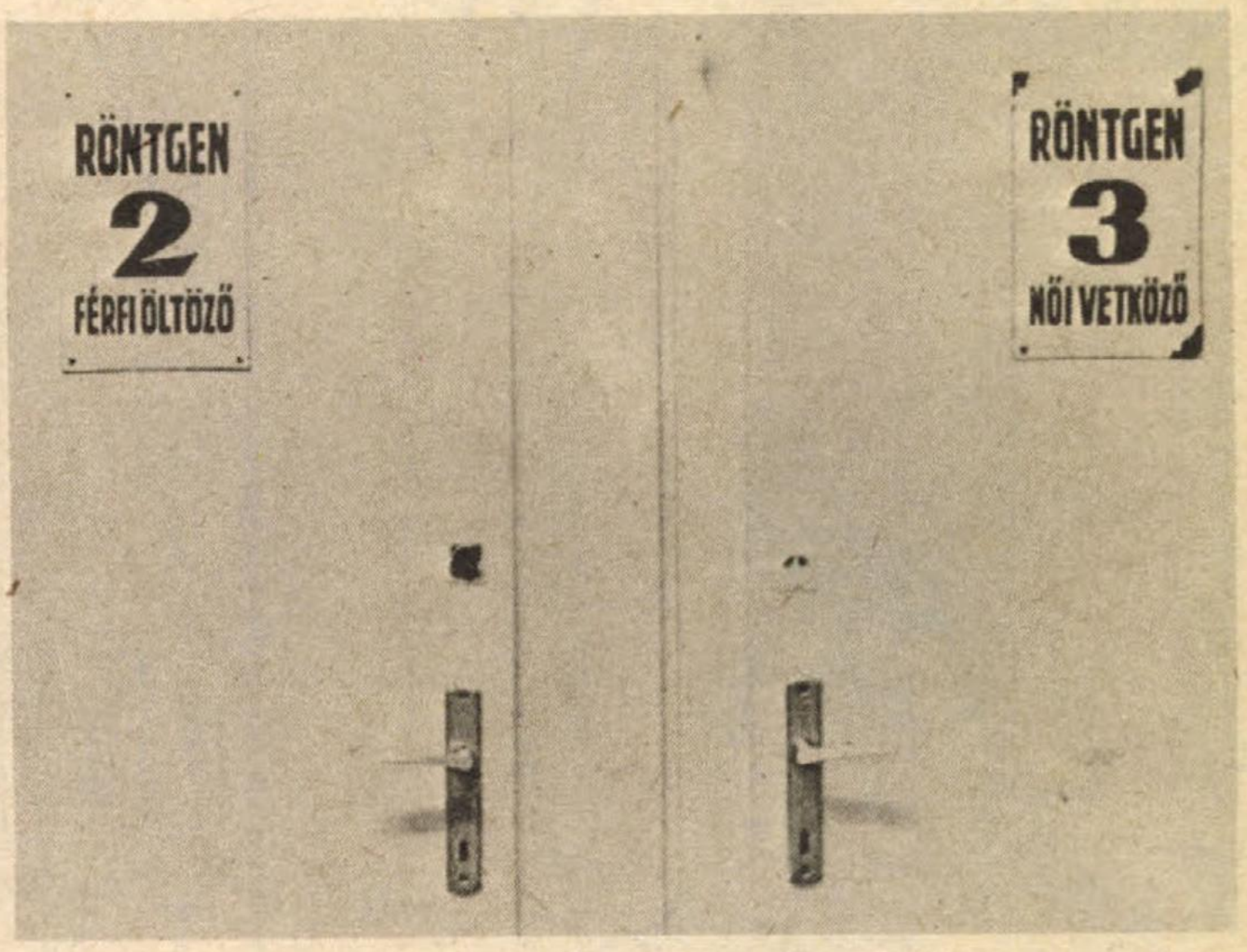

Békés egymás mellett élés

(A székesfehérvári SZTK rendelőintézetben fotózta Szép József)

Sok a fenyőrigó

Az idei télen kevésbé voltak forgalmasak az alföldi madárszállások, fenyvesek és borókások. A fenyőrigók azonban szinte példátlan tömegben lepték el a Duna—Tisza közi erdőségeket. Félezres csapatokban, szinte madárfelhőt alkotva. tűntek fel helyenként. Északi madarvendégeink a süvöltők az idén elkerülték vidékünket.

ELMARADTAK

Téli madárvendégeink közül sokan elmaradtak az idén. Kevesebb fenyőrigó látogatott északról hazánkba, mint a szigorúbb teleken. A csonttollúak közül is csupán novemberben érkezett – s csak rövid időre – néhány. Lehet, hogy ők már tudják. mégiscsak megette a kutya ezt a telet?

Jó lenne végre tisztán látni fenyőrigóügyben

(A Petőfi Népe február 10-i és a Képes Újság február 12-i számából ollózta Mélykuti László)

Jó szórakozást kíván a MOKÉP!

FEBRUÁR 25-I FILMBEMUTATÓK:

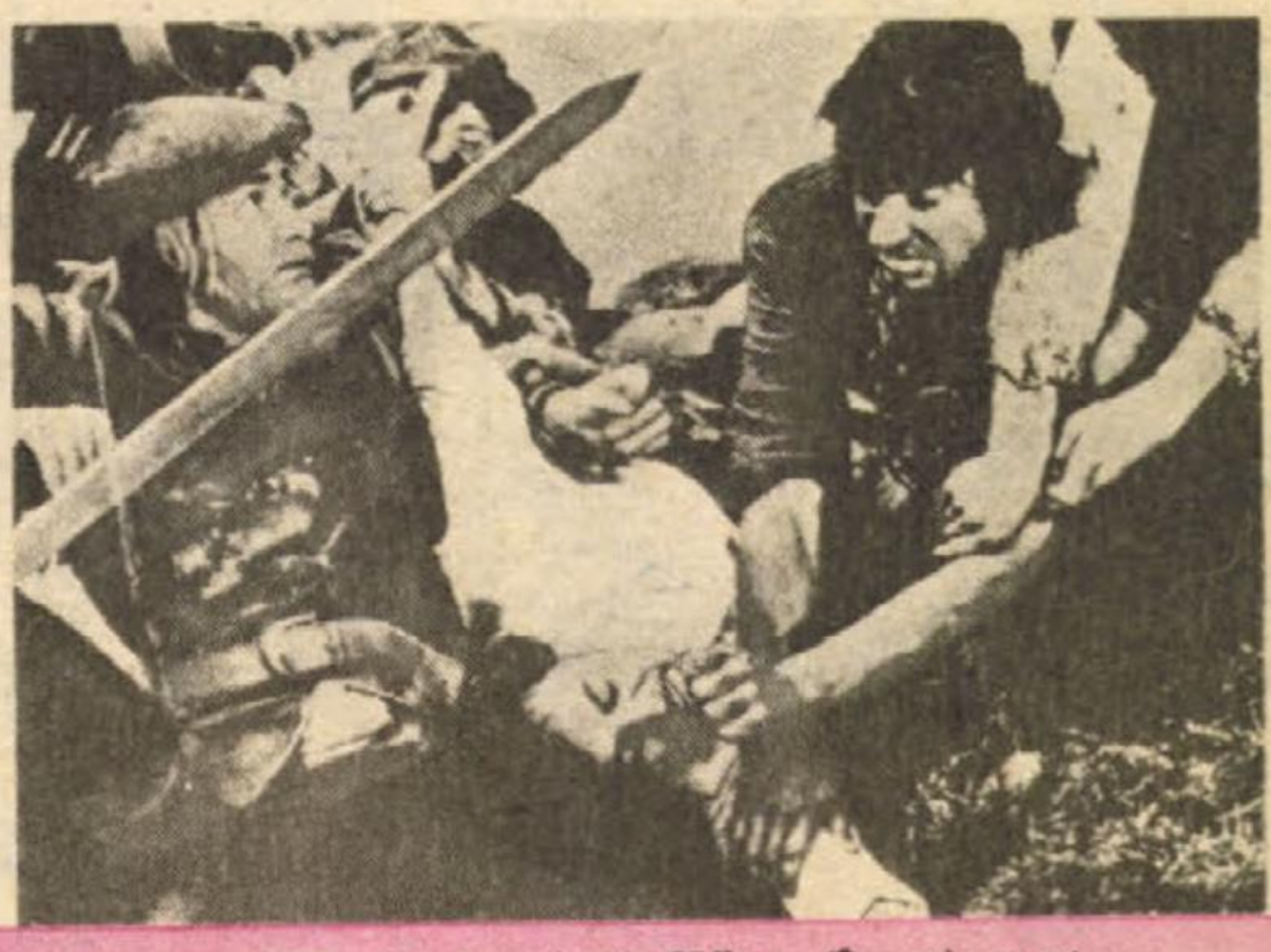

Jó szórakozást? Kösz. És viszont

(A Magyarország c. lap hirdetései közül ollózta Nagy Csaba)

ANNA ÉS AZ IRÁNI KIRÁLY

Amikor Anna királyi hercegnő Nagy-Britanniát képviselte Irán megalapításának 2500-ik évfordulóján, mint úrlovasnő természetesen megtekintette a sah híres istállóját, s különösen egy kétéves csikó tetszett meg neki. „Milyen gyönyörű állat!" — kiáltotta. „Az öné!" — mondta a lovagias sah. Eddig minden rendben lett volna, de a brit mezőgazdasági minisztérium nem adott engedélyt a csikó bevitelére, mert egy lóbetegség miatt a Közel-Keletről paripa nem teheti be a lábát a brit szigetekre. „Még egy princesszel sem tesznek kivételt?" — kiáltott fel egy monarchista közíró. A válasz rövid és jellegzetes volt: „A hercegnő bejöhet, csak a ló nem!"

ESTI BALESET

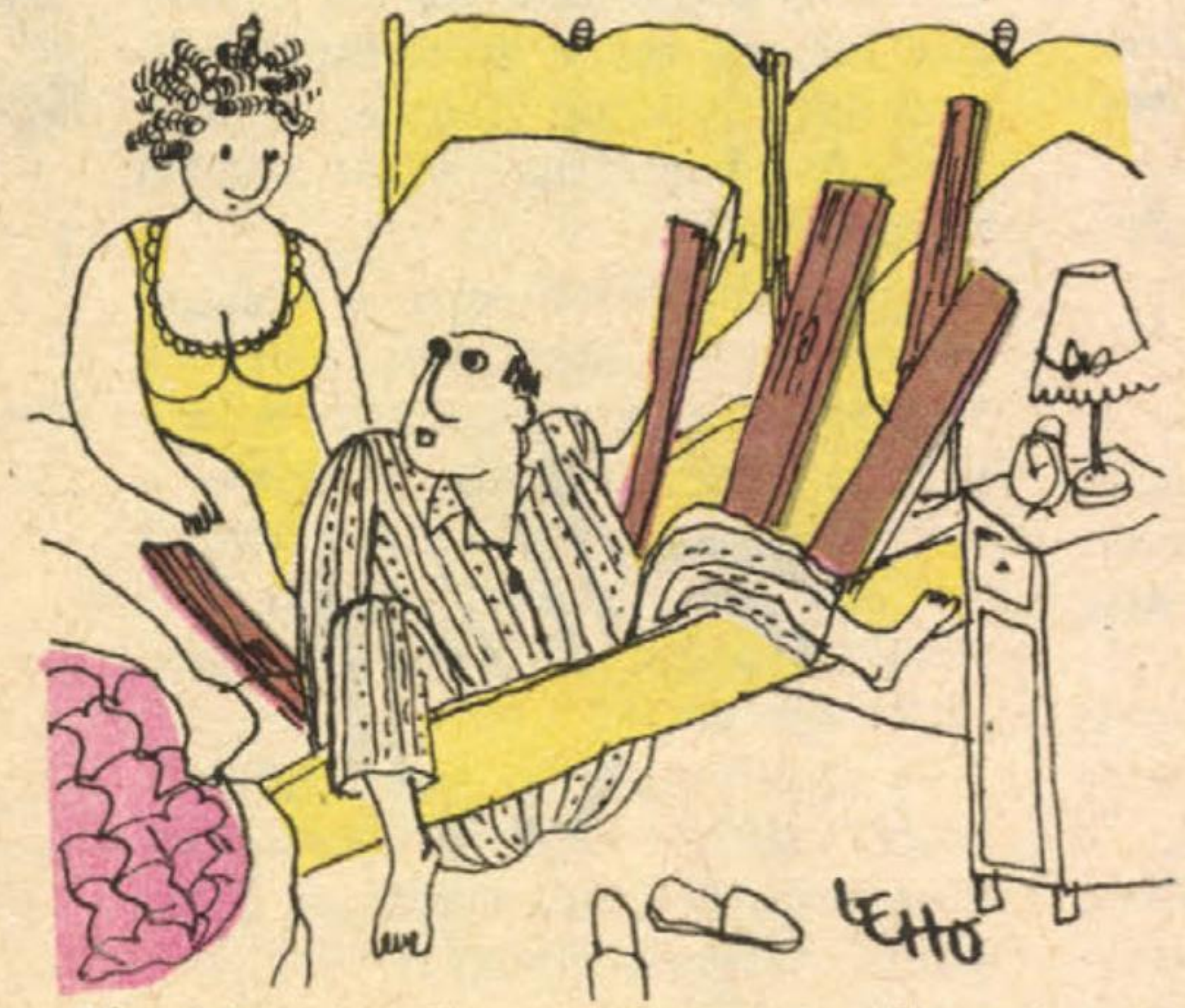

– Mondd, szívecském, hogy is hívják azt az új fogyasztó gyógyszert?

DÜHÖS RENDEZŐ

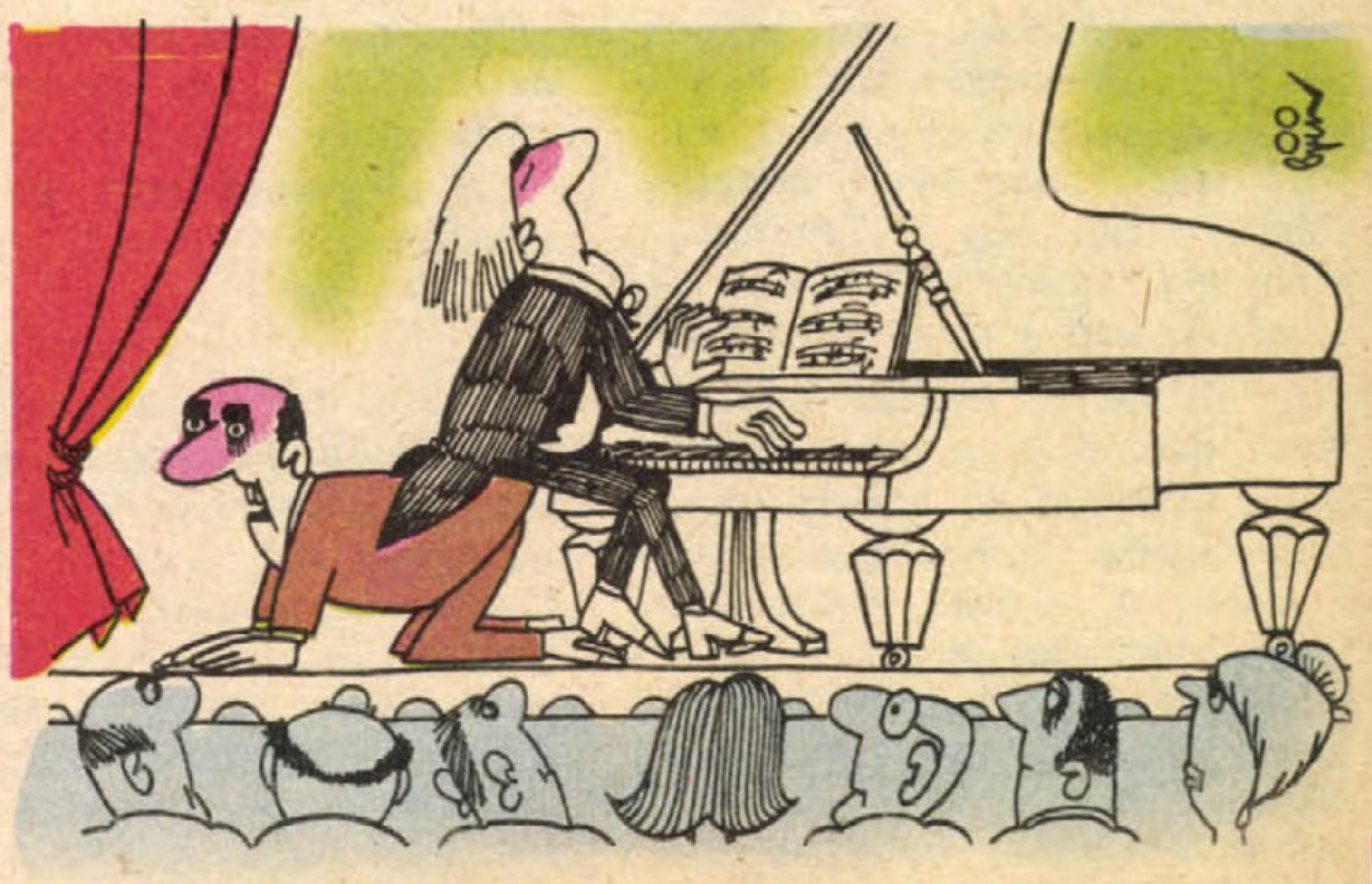

– Isten legyen annak irgalmas, aki elrakta a zongoraszéket...

GYERMEKTELEN HÁZASPÁR

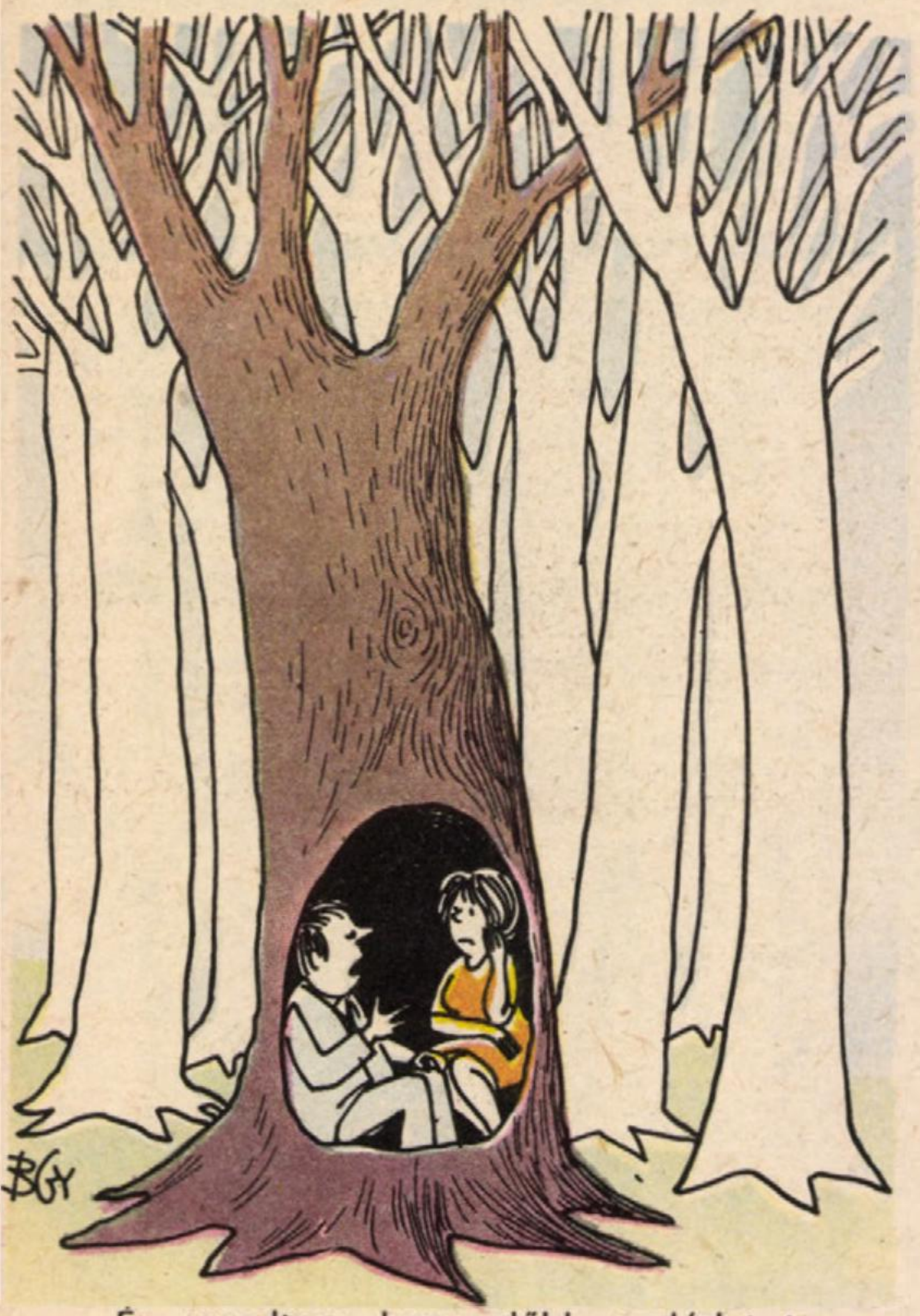

– Én mondtam, hogy előbb családot tervezzünk... Már régen kaptunk volna lakást!

AMERIKAI FAKÍR

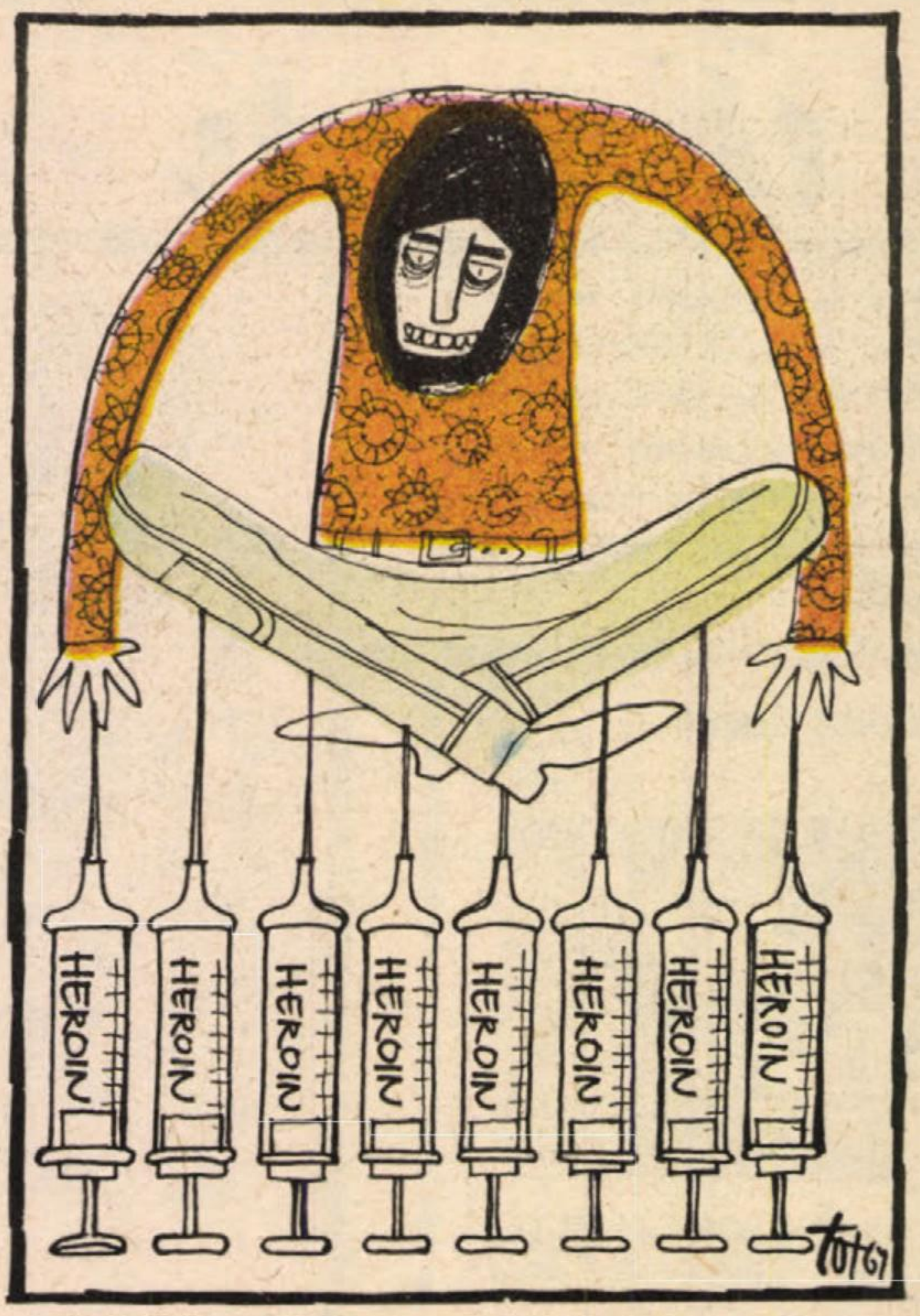

VEZETŐKÉPZŐ TANFOLYAM

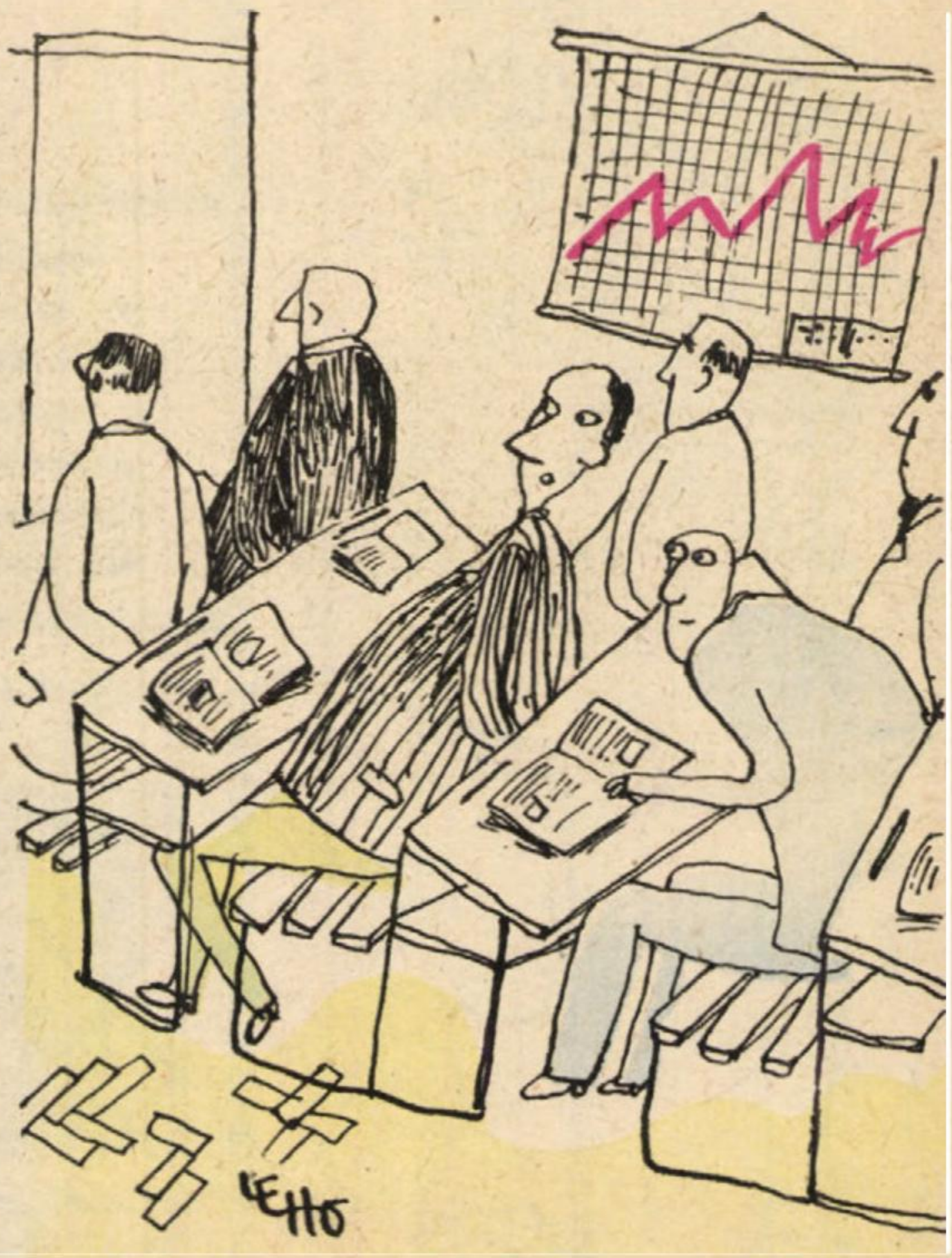

– Cseréljünk! Négy segédmunkást adok egy lakatosért.

HATÁROZATLAN VENDÉG

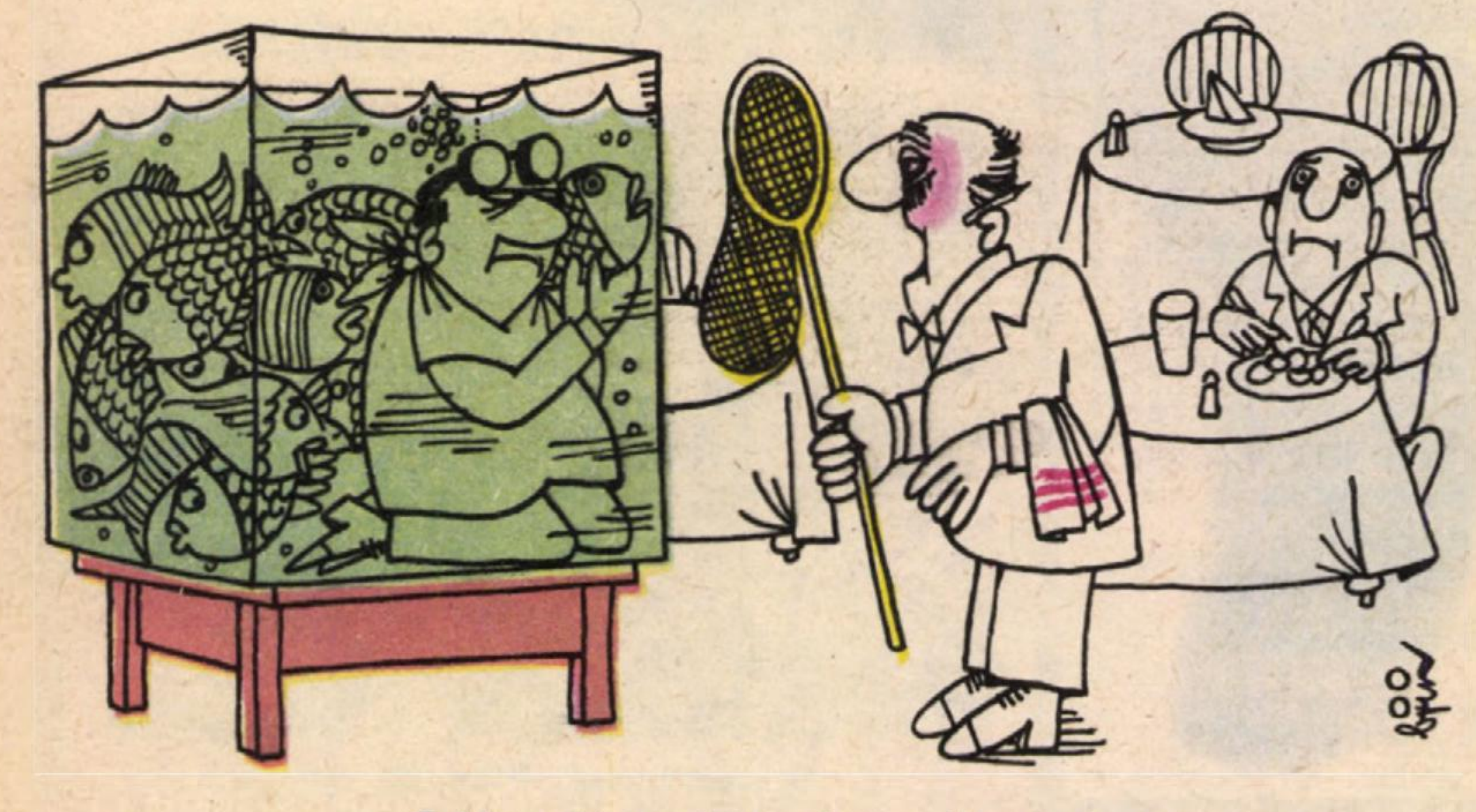

– Talán szíveskednék végre választani, uram.

KEVÉS A PARKOLÓHELY

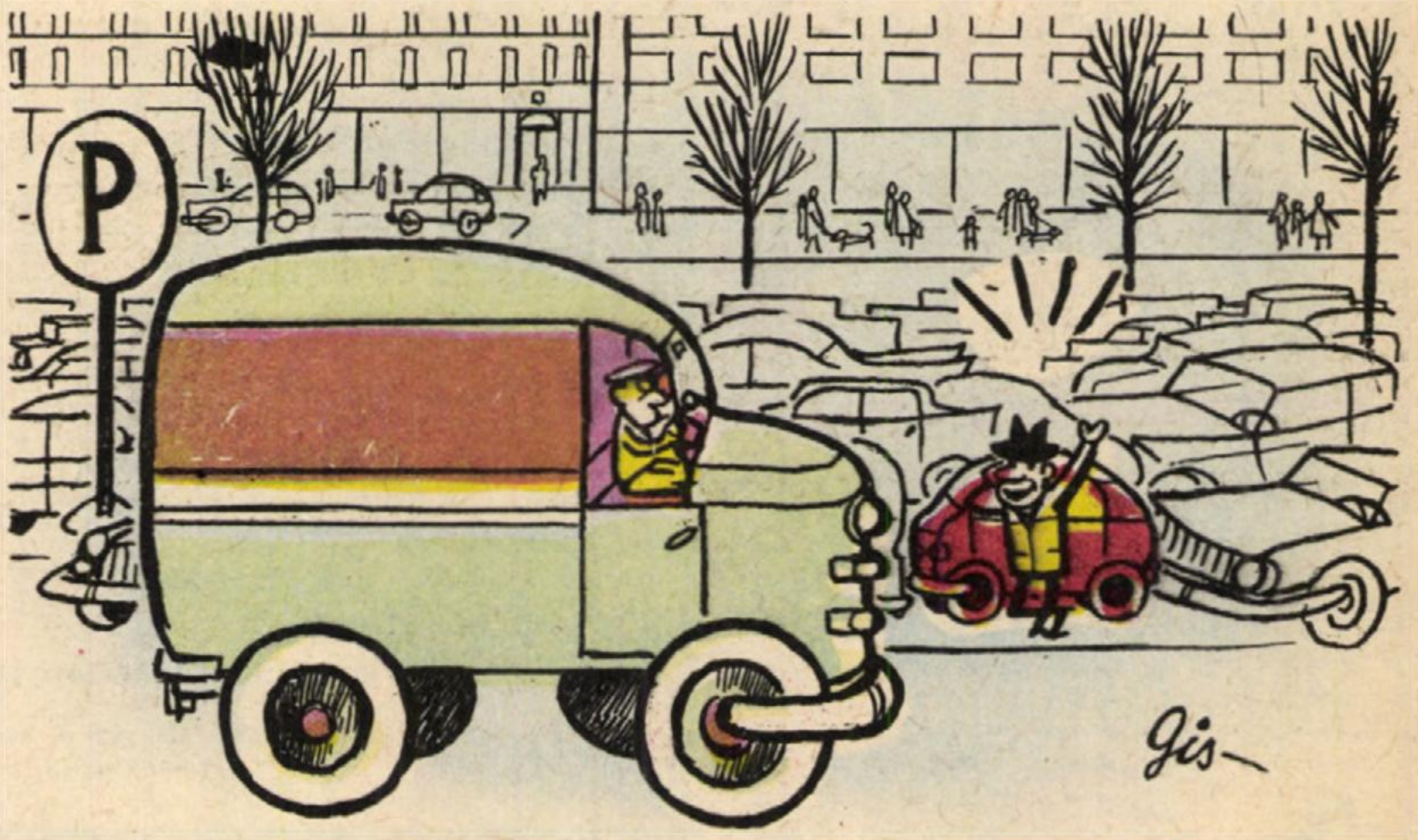

– Mit ad, ha átengedem a helyemet?

MŰVÉSZEKKEL SOKSZEMKÖZT

Külföldi művészekkel nem egyszer kerültem kínos helyzetbe, például „nyelvi okokból”. Így történt ez akkor is, amidőn a *Belga Fúvósötös*-sel — *öt* zsakettes, kecskeszakállas, tekintélyes professzorral — Szolnokra utaztam, ifjúsági hangversenyre. Az autóút nyugalmas és derűs volt, amíg a megye határához nem értünk, ahol is mindannyiunkat kiszállítottak a kocsiból, egy rozsdás lavórt (tele barnás lével!) tartottak elénk, s egy némi folytonossági hiányban szenvedő, viszont piszokfoltokban gazdag törülközőt.

Az öt belga művész tanácstalanul bámult rám, én tehetetlenül felvontam a vállam, majd példamutató módon bemártottam a kezem a lavórba, s ezt követően letöröltem arról a barnás folyadékot a kétes tisztaságú törlővel. Ők mintegy hipnotizálva követték példámat, majd visszaültünk az autóba és továbbmentünk Szolnok felé.

Elképzelésem szerint azóta is, mint felejthetetlen útiélményt mesélik otthon, hogy magyarországi koncertturnéjukon résztvettek egy ősi, nyilván még a hun időkből származó barbár szertartáson.

Hogy miért nem magyaráztam meg nekik, miről van szó?

Nos, az vesse rám e hazában az első követ, aki tudja, mit tesz az belgául:

„A megyében száj- és körömfájás van.”

*

Ami a *La Fornes* néven szereplő kubai revüegyüttessel esett meg, az viszont csak számunkra, magyarok számára volt kissé érthetetlen és váratlan. Az történt ugyanis, hogy az egyik vidéki előadás után, másnap reggel, a szálló presszójában reggeliztünk, majd indultunk vissza Budapestre. Már vagy száz kilométerre jártunk az előadás színhelyétől, amikor az együttes sztárja, *Rosita Fornes* felsikoltott: retiküljét, minden brilliánsával és teljes dollárkészletével az eszpresszó pamlagán felejtette!

Mit tehettünk? Visszafordultunk, de férfiasan bevallom: mi, magyar kísérők igencsak kevés reménnyel néztünk az elkövetkezők elé, és egyre azon morfondíroztunk: miképp fogjuk a művésznőt horribilis veszteségéért kárpótolni?

Annál nagyobb volt a meglepetésünk, amikor visszaérve a tetthelyre, a pincérnő kedves mosollyal sietett elénk, kezében a retiküllel s benne hiánytalanul a vagyont kitevő értékekkel. Amikor pedig elképedt arcunkat látta, így szólt:

— Hallottam a beszédjükből, hogy afféle színházi emberek. Hát mondják, mit kezdtem volna ennyi színpadi üveggel meg kellékpénzzel?!

Rácz György

UDVARIAS EMBER

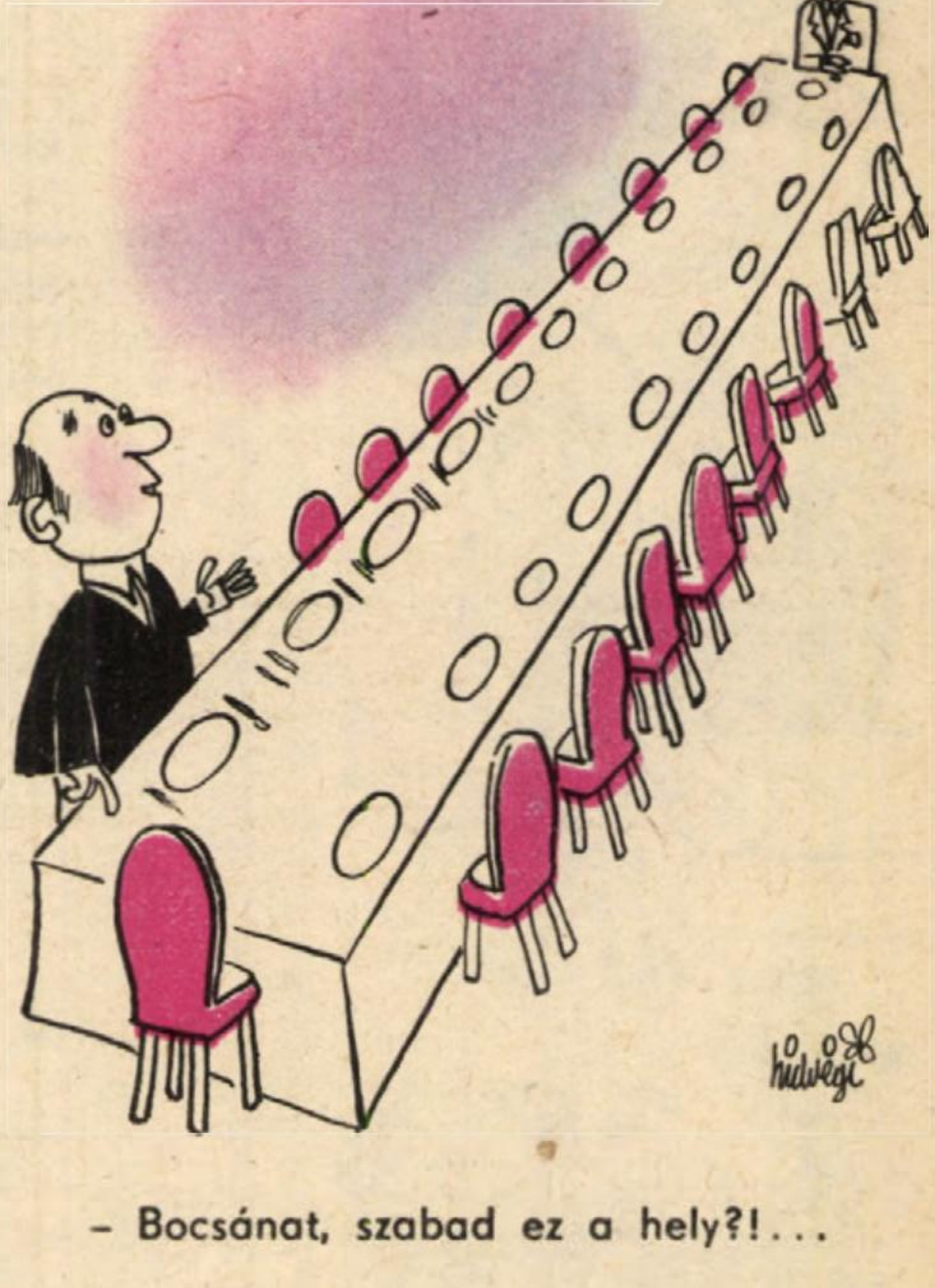

– Bocsánat, szabad ez a hely?!...

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

SZAKÁCSMŰVÉSZ

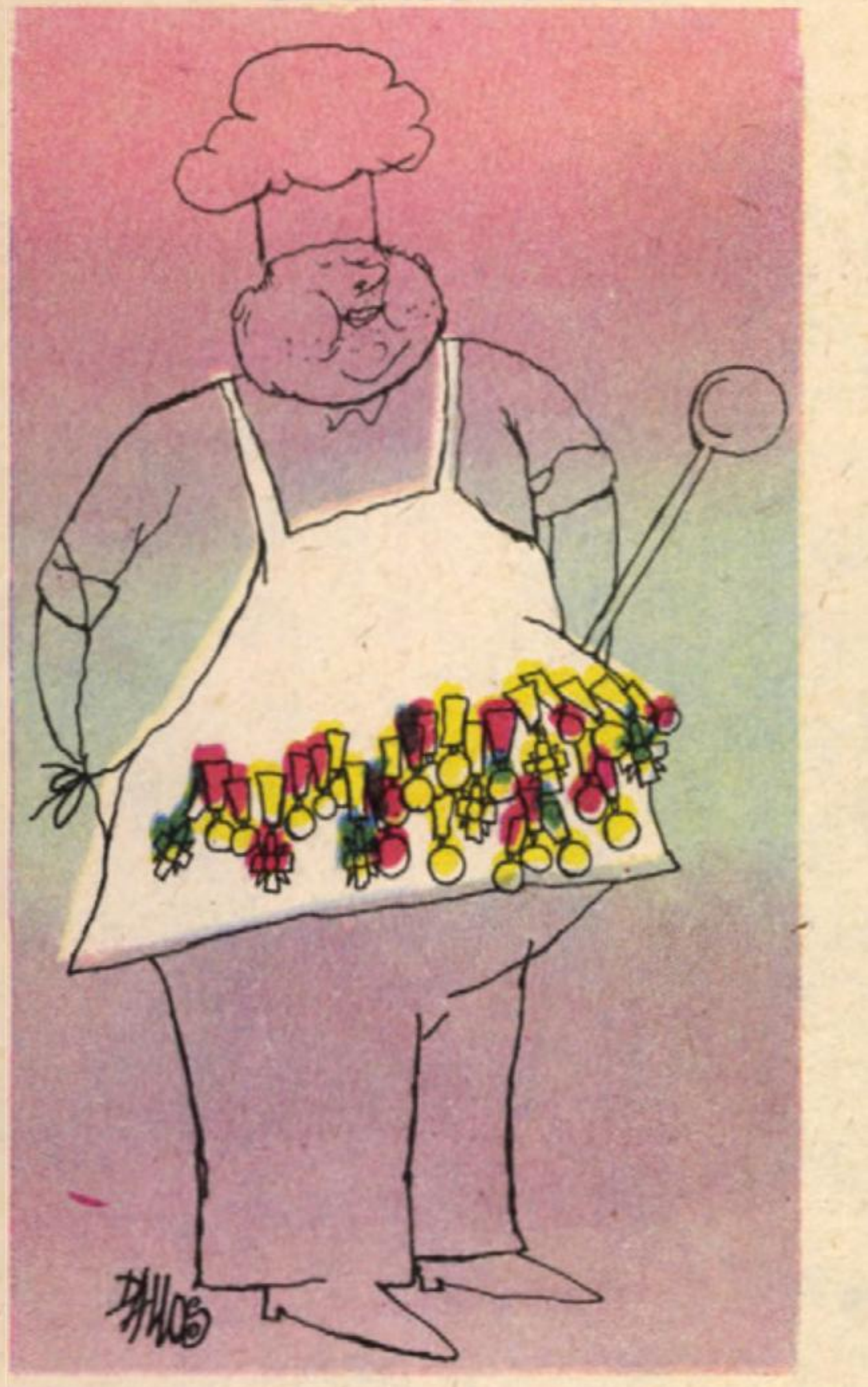

RÉBUSZ

216. rejtvényünk megfejtése:

Pörkölt
Pörkölt **–s**

Zónapörkölt

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Csillik Mihály, Szeged, Madách u. 2.
Ilkay Ertogrul, Bp. III., Árpád u. 24.
Dr. Menyhárt Ádámné, Győr, Vági István u. 17.

218. REJTVÉNYÜNK

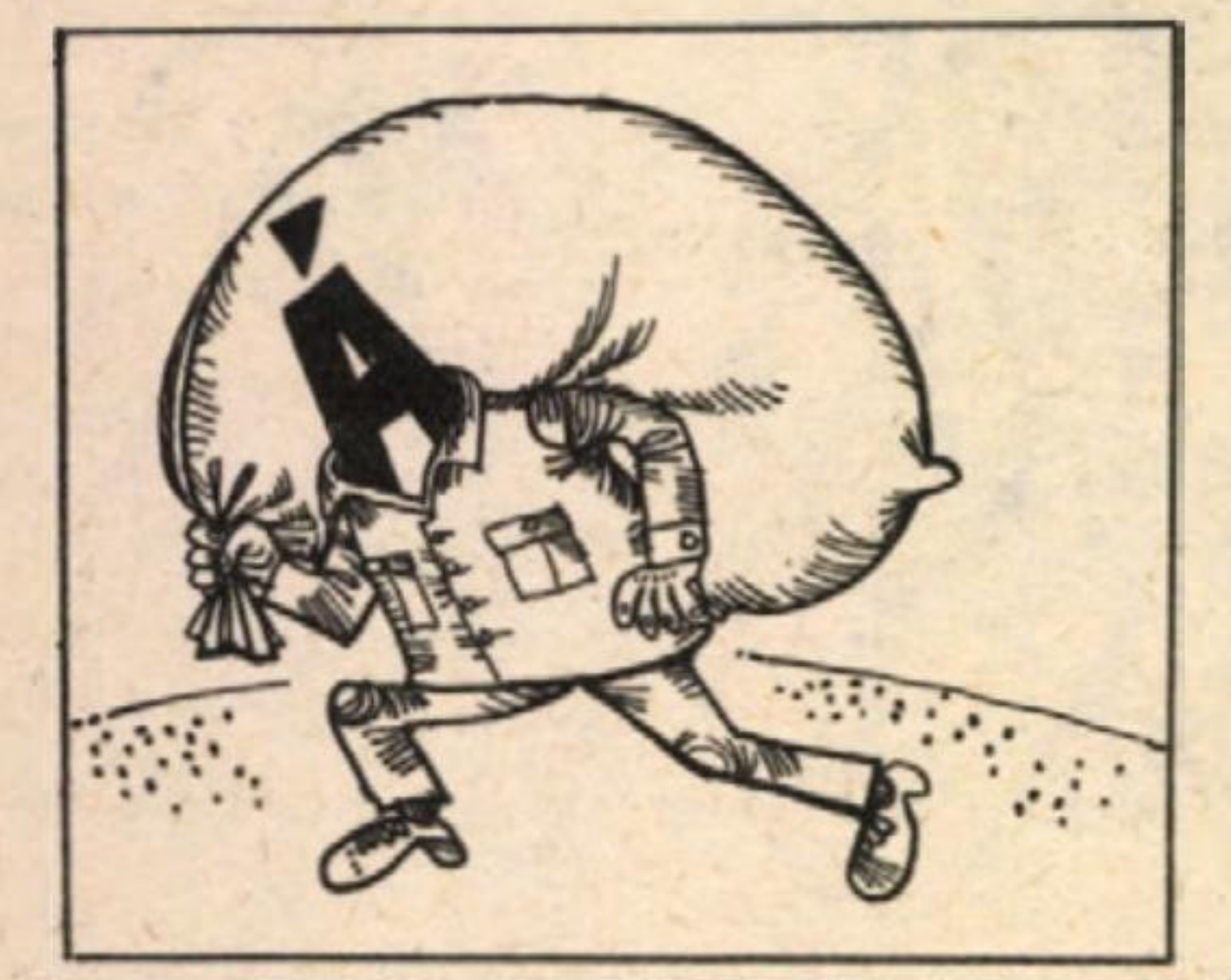

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb március 6-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

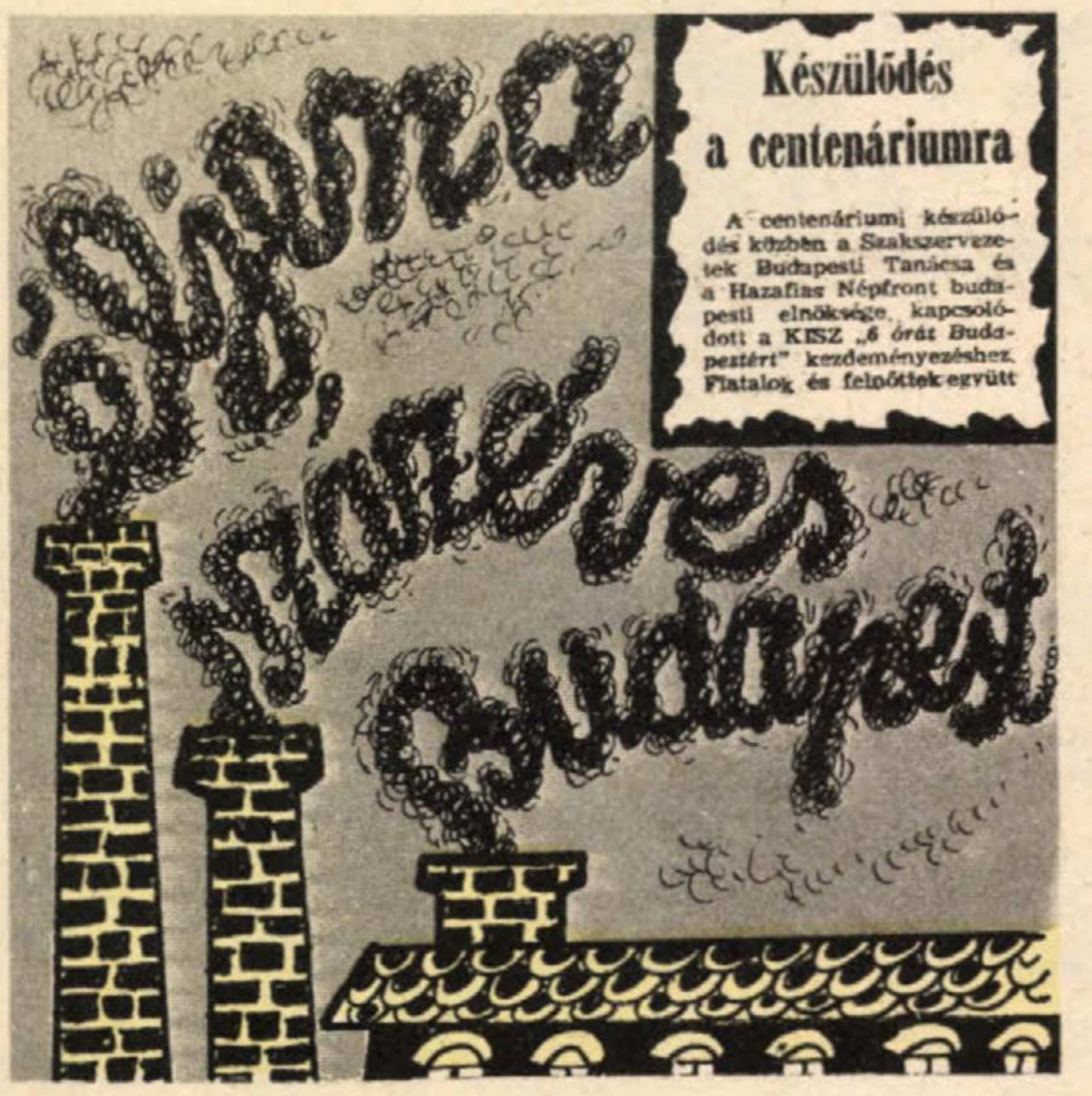

Készülődés a centenáriumra

A centenáriumi készülődés közben a Szakszervezetek Budapesti Tanácsa és a Hazafias Népfront budapesti elnöksége kapcsolódott a KISZ „6 órát Budapestért" kezdeményezéshez. Fiatalok és felnőttek együtt

Jubileumi füstölés.

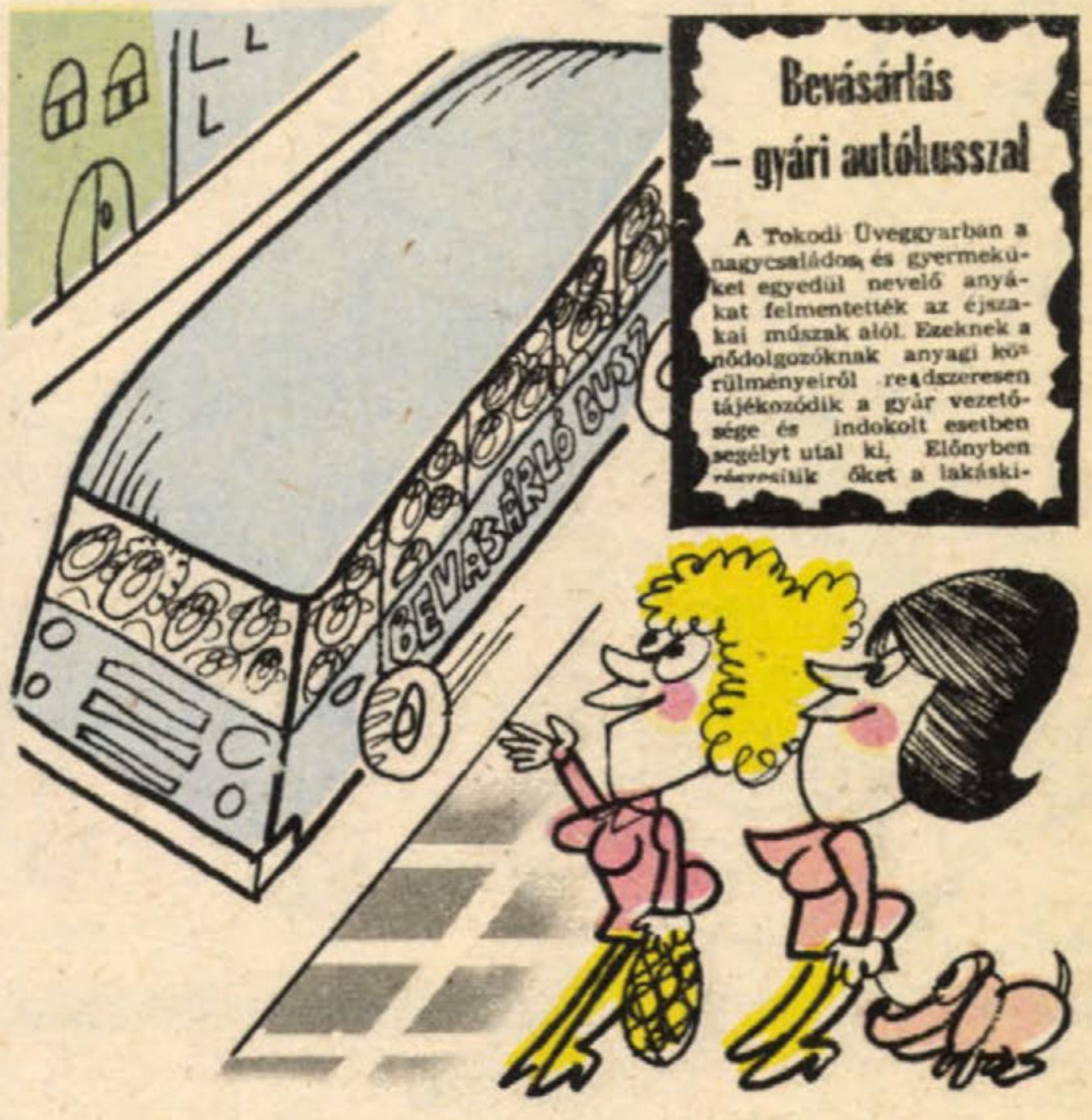

Bevásárlás – gyári autóbusszal

A Tokodi Üveggyárban a nagycsaládos és gyermeküket egyedül nevelő anyákat felmentették az éjszakai műszak alól. Ezeknek a nődolgozóknak anyagi körülményeiről rendszeresen tájékozódik a gyár vezetősége és indokolt esetben segélyt utal ki. Előnyben részesítik őket a lakáski-

– Ez aztán a fejlődés! Már a széles tömegek is vállalati kocsival járnak bevásárolni.

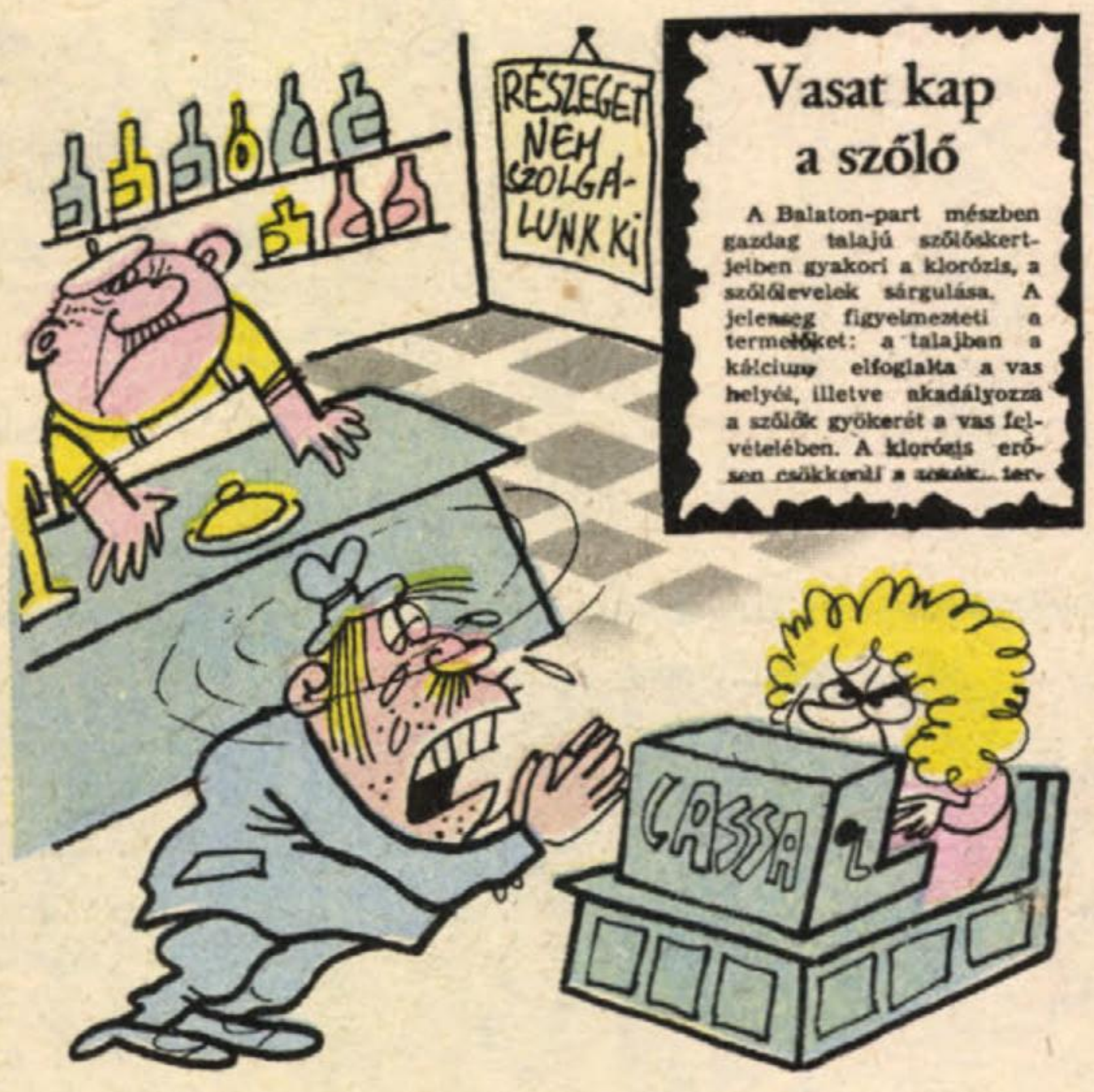

Vasat kap a szőlő

A Balaton-part mészben gazdag talajú szőlőskertjeiben gyakori a klorózis, a szőlőlevelek sárgulása. A jelenség figyelmezteti a termelőket: a talajban a kálcium elfoglalta a vas helyét, illetve akadályozza a szőlők gyökerét a vas felvételében. A klorózis erősen csökkenti a szőlők ter-

– De tündérke, megfosztana két deci vastartalmú kadarkától egy szerencsétlen vérszegényt?

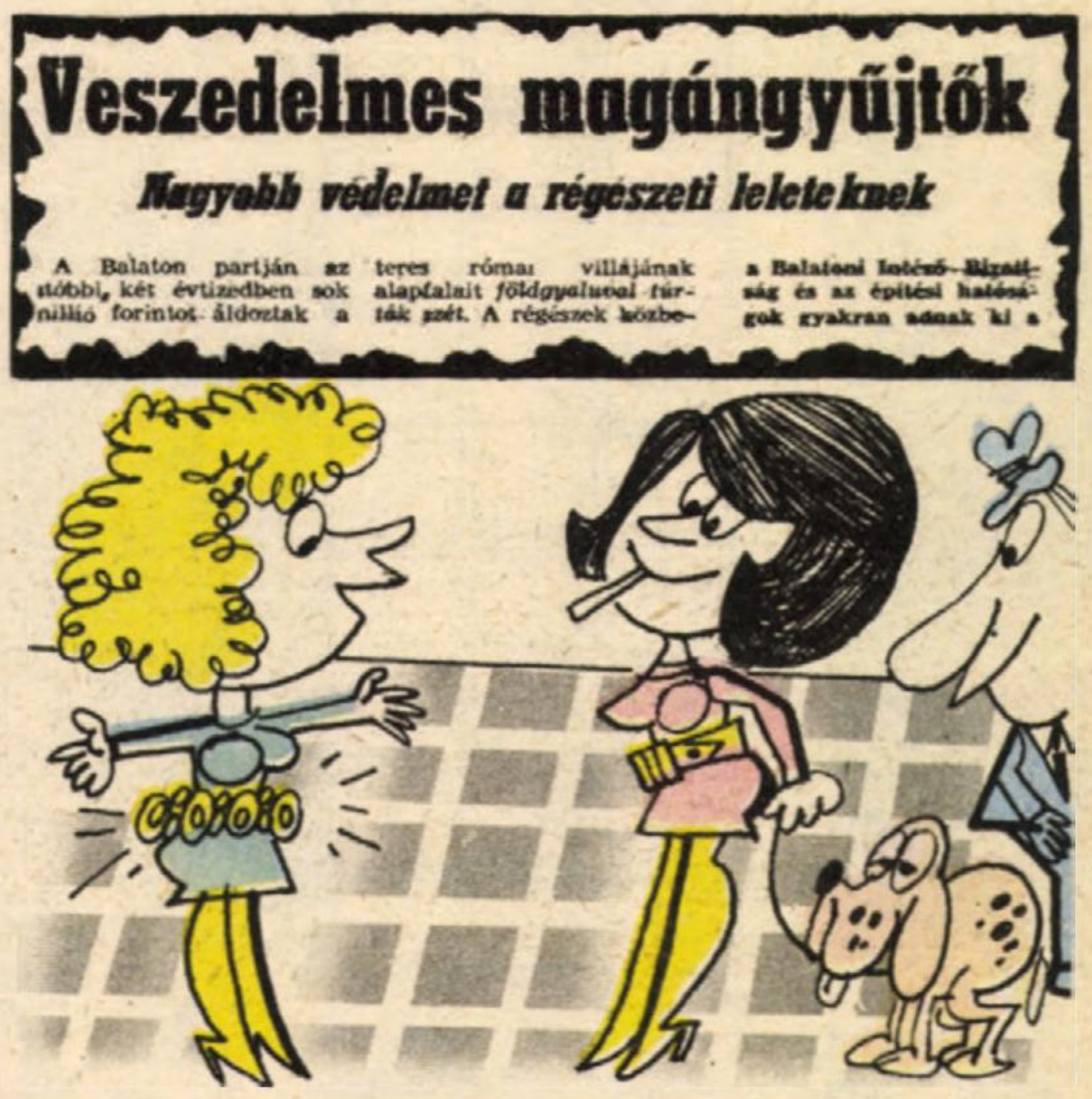

Veszedelmes magángyűjtők

Nagyobb védelmet a régészeti leleteknek

A Balaton partján az
többi, két évtizedben sok
millió forintot áldoztak a

teres római villájának
alapfalait *földgyaluval* túr-
ták szét. A régészek közbe-

a Balatoni Intéző Bizott-
ság és az építési hatósá-
gok gyakran adnak ki a

– Ez voltaképpen lószerszám. A férjem hozta egy avarkori sírból.

SZÉPSÉG ÉS BOLDOGSÁG

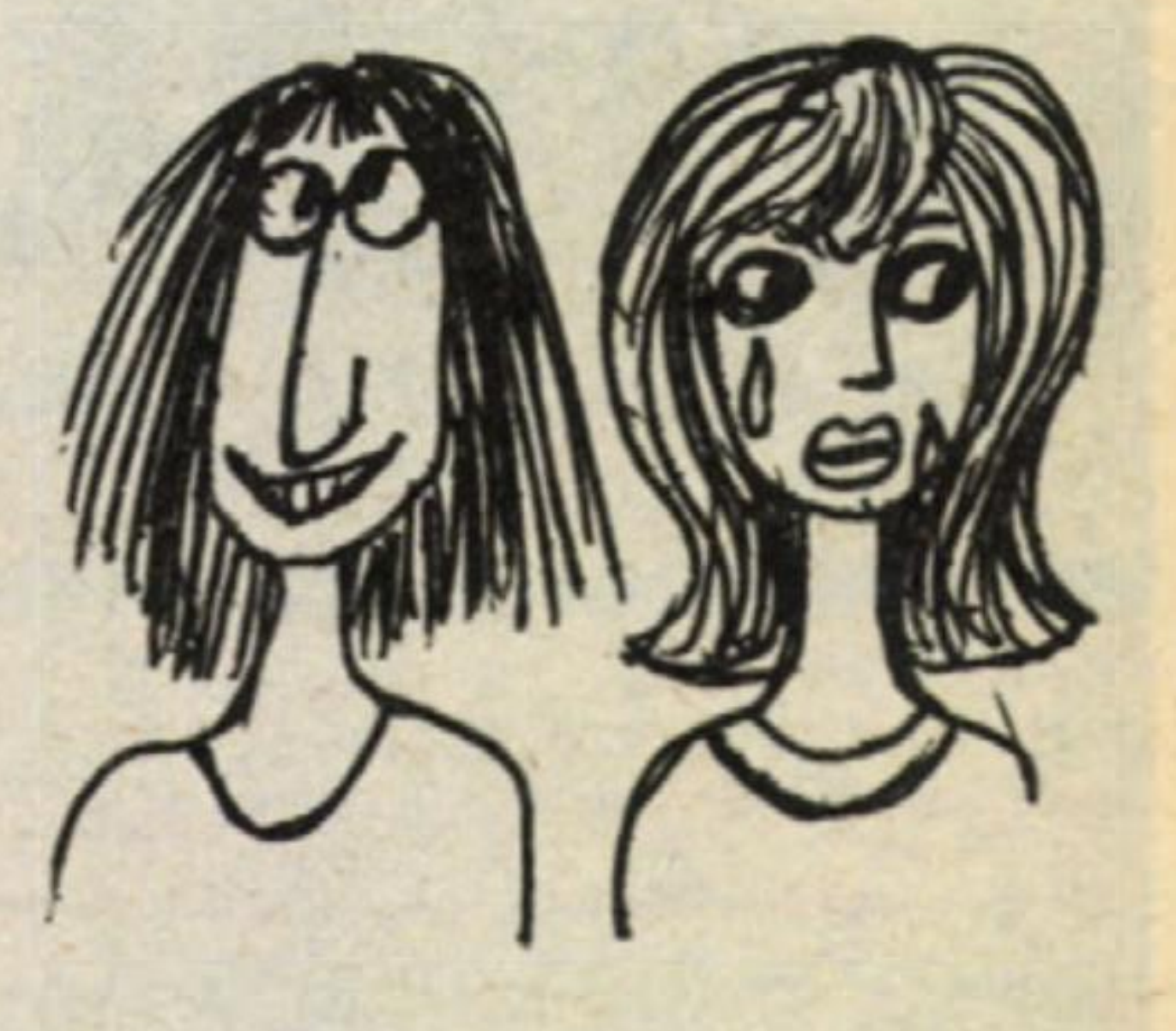

Napjainkban a „felmérés" fogalma hozzátartozik az élethez. A frankfurti Ockert professzor, a helyi egyetem lélektantanára 150 leány magánéletét vizsgálta meg, s arra a megállapításra jutott, hogy minél szebb egy lány, annál kevesebb az esélye a boldogságra. „A szép nők ritkán boldogok!" – szögezte le a tudós. Vajon mi lehet ennek az oka? Talán az, hogy a szép nők elsősorban önmagukba szerelmesek, és gyakran csalódnak? A csúnya lányok viszont tudják, hogy a férfit semmi esetre sem a múló testiség vonzza, hanem a lelki szépség. Már amennyiben vannak csúnya lányok.

Bonyolult az élet.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-09 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

FRONTÁTVONULÁS

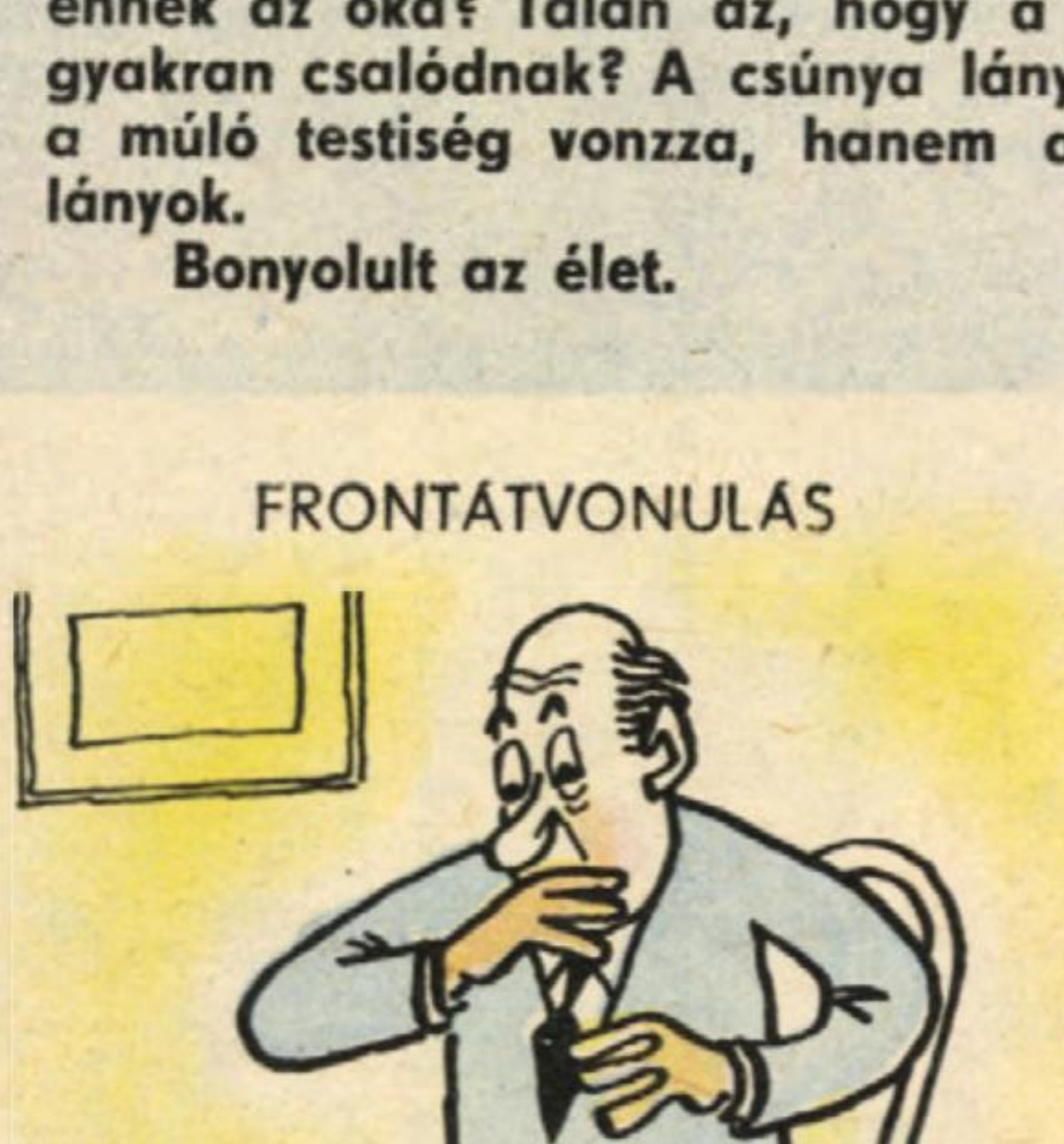

– Biztosan emlékszem, hogy mind a két cipőt felhúztam!...

KARAMBOL

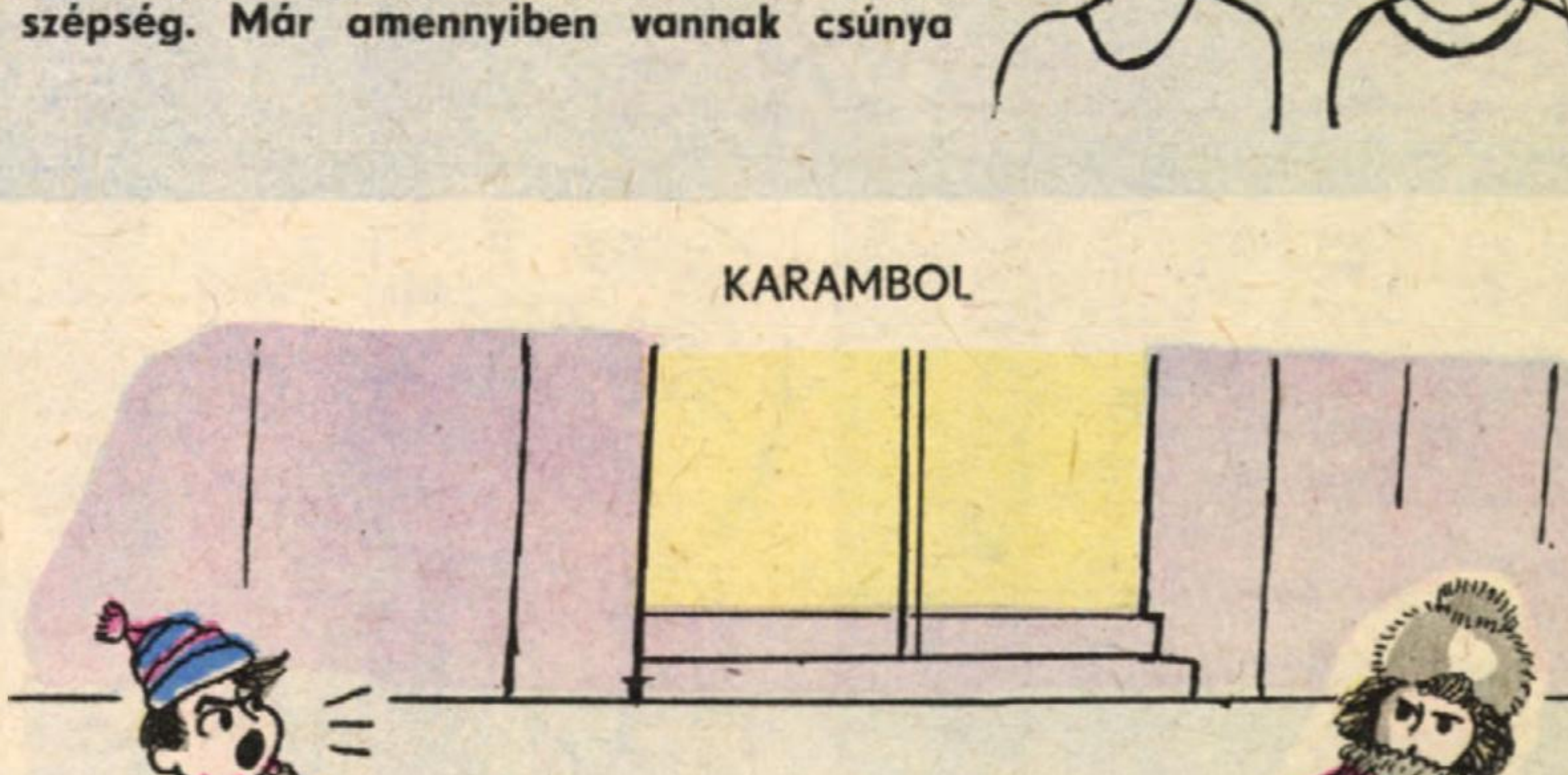

– Tudtam, hogy nő vezeti az autót!

MAI GYEREK

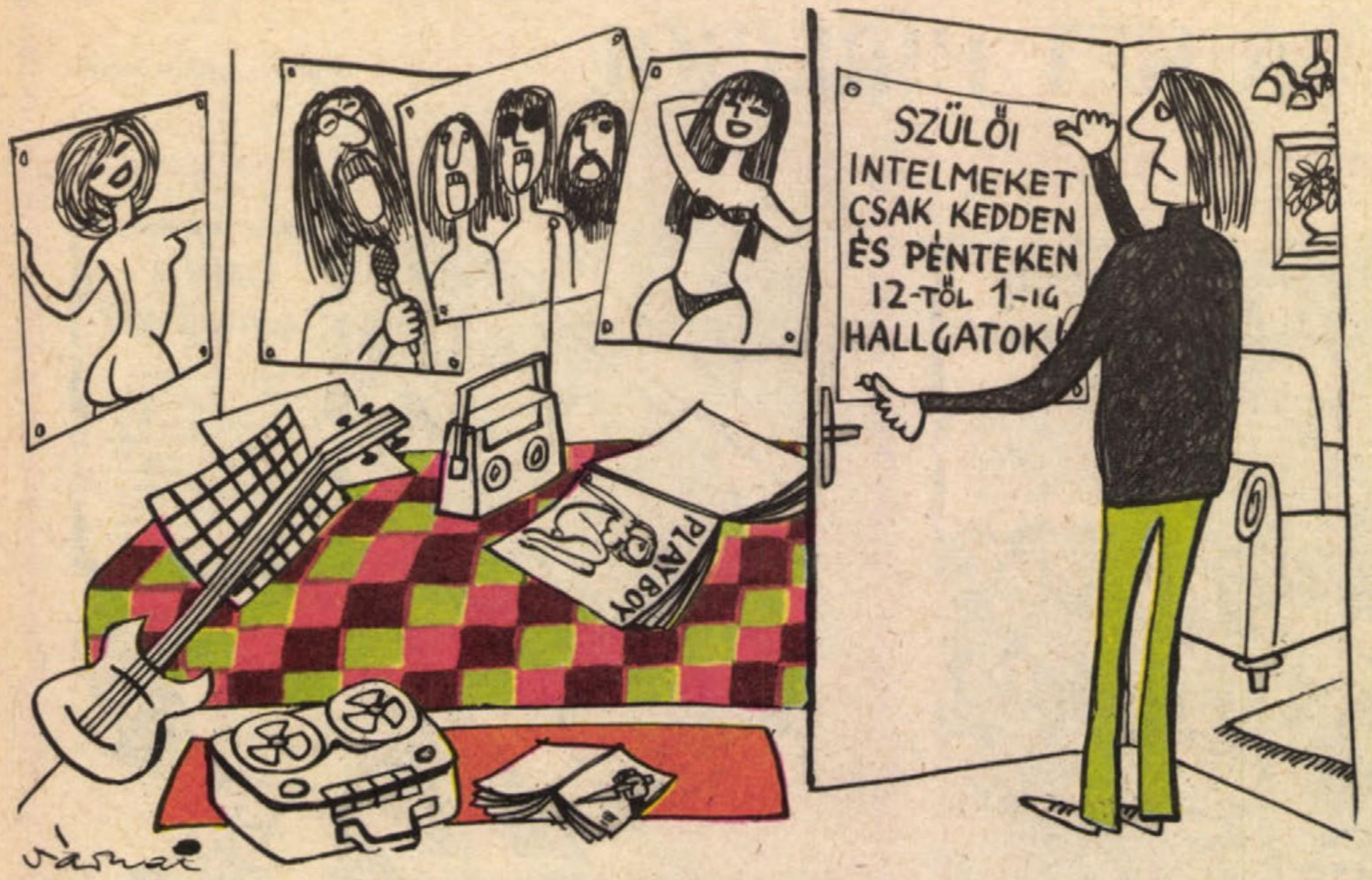
SZÜLŐI INTELMEKET CSAK KEDDEN ÉS PÉNTEKEN 12-TŐL 1-IG HALLGATOK!
PLAYBOY

TÉVÉ ADAPTÁCIÓ

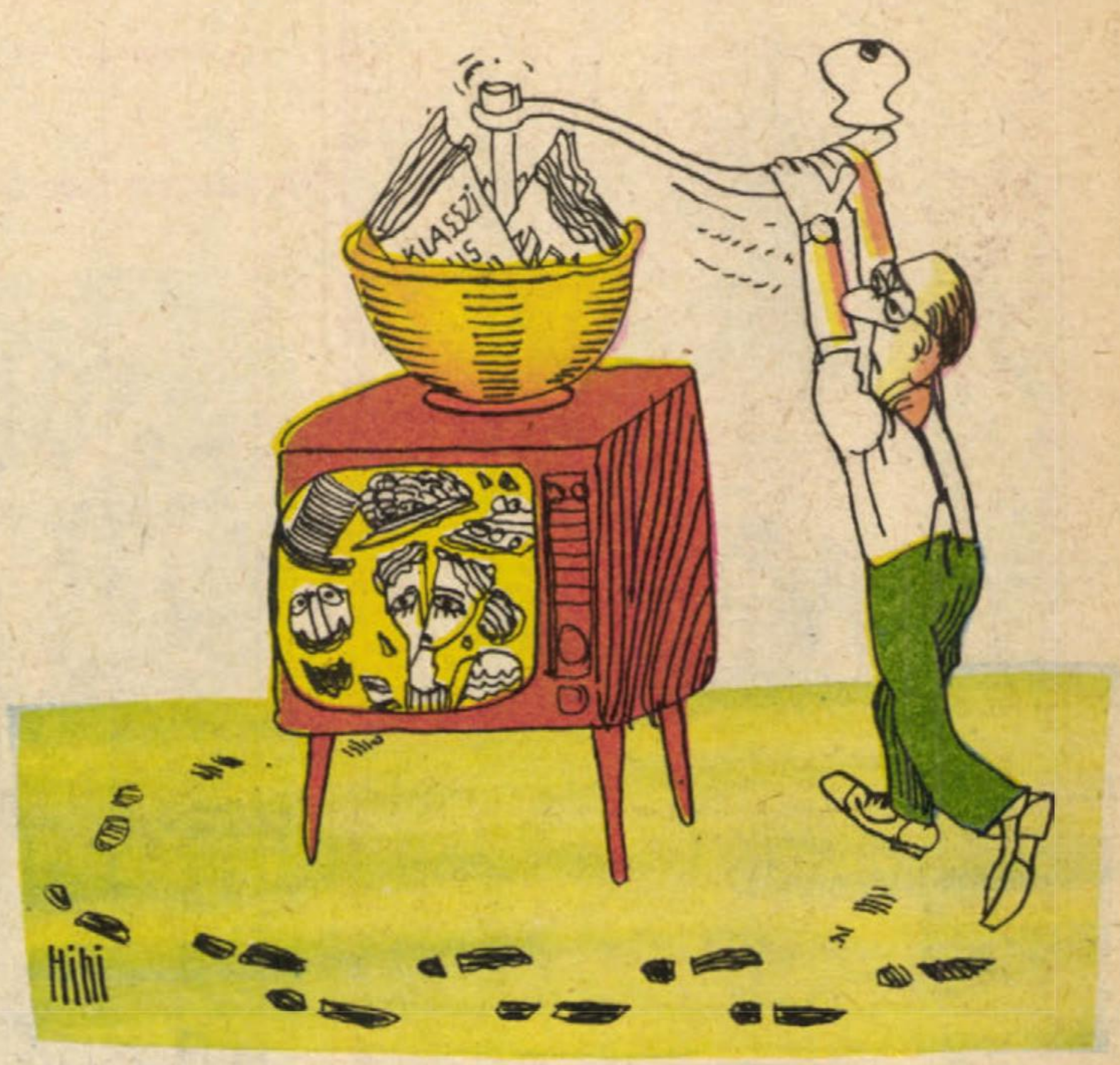

VETÉLKEDŐ

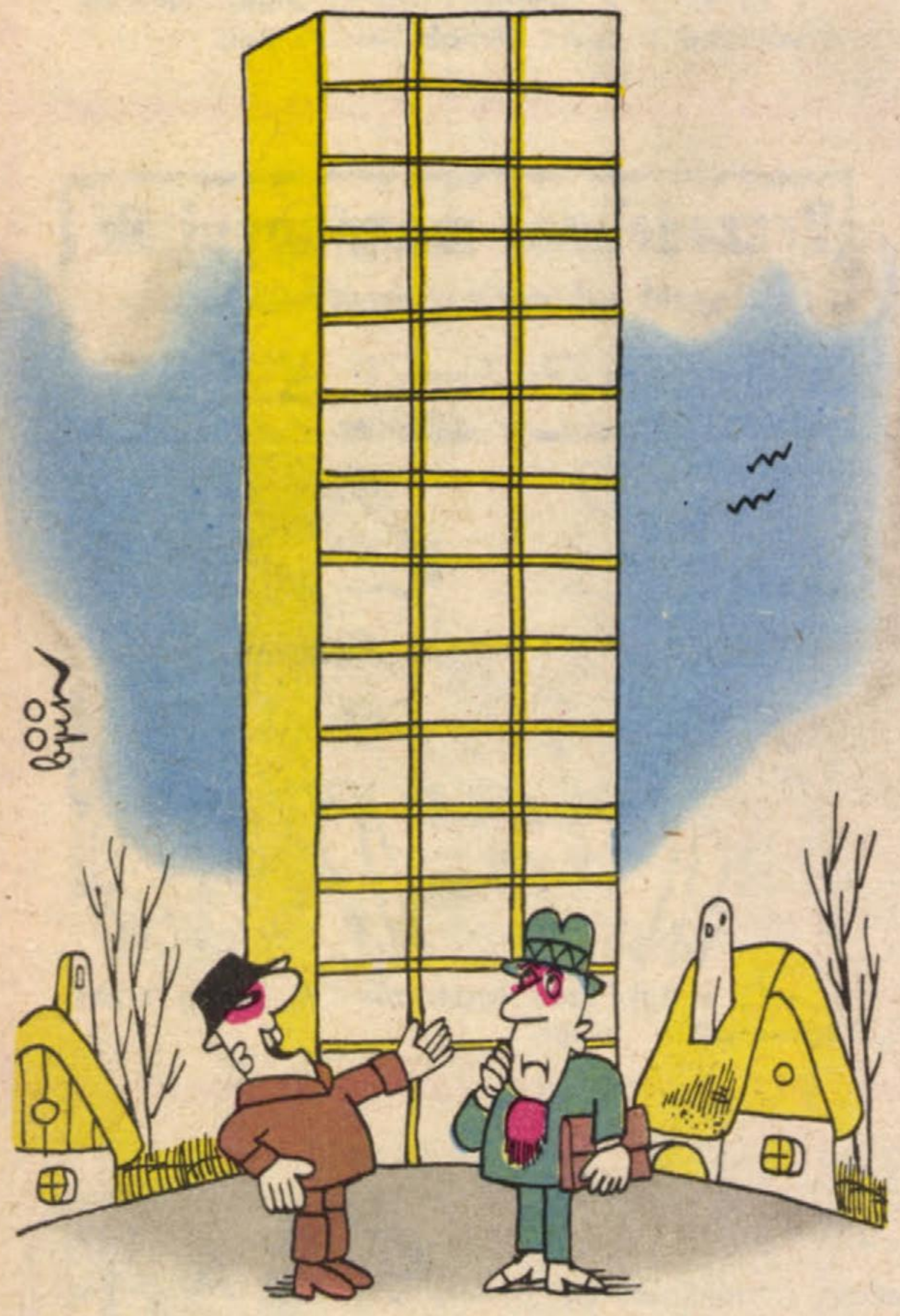

– Két emelettel sikerült lefőznünk a szomszéd falut.

MÉRKŐZÉS

– Hívjanak már egy szakembert ahhoz az órához, lehetetlen, hogy ilyen lassan múlik az idő...

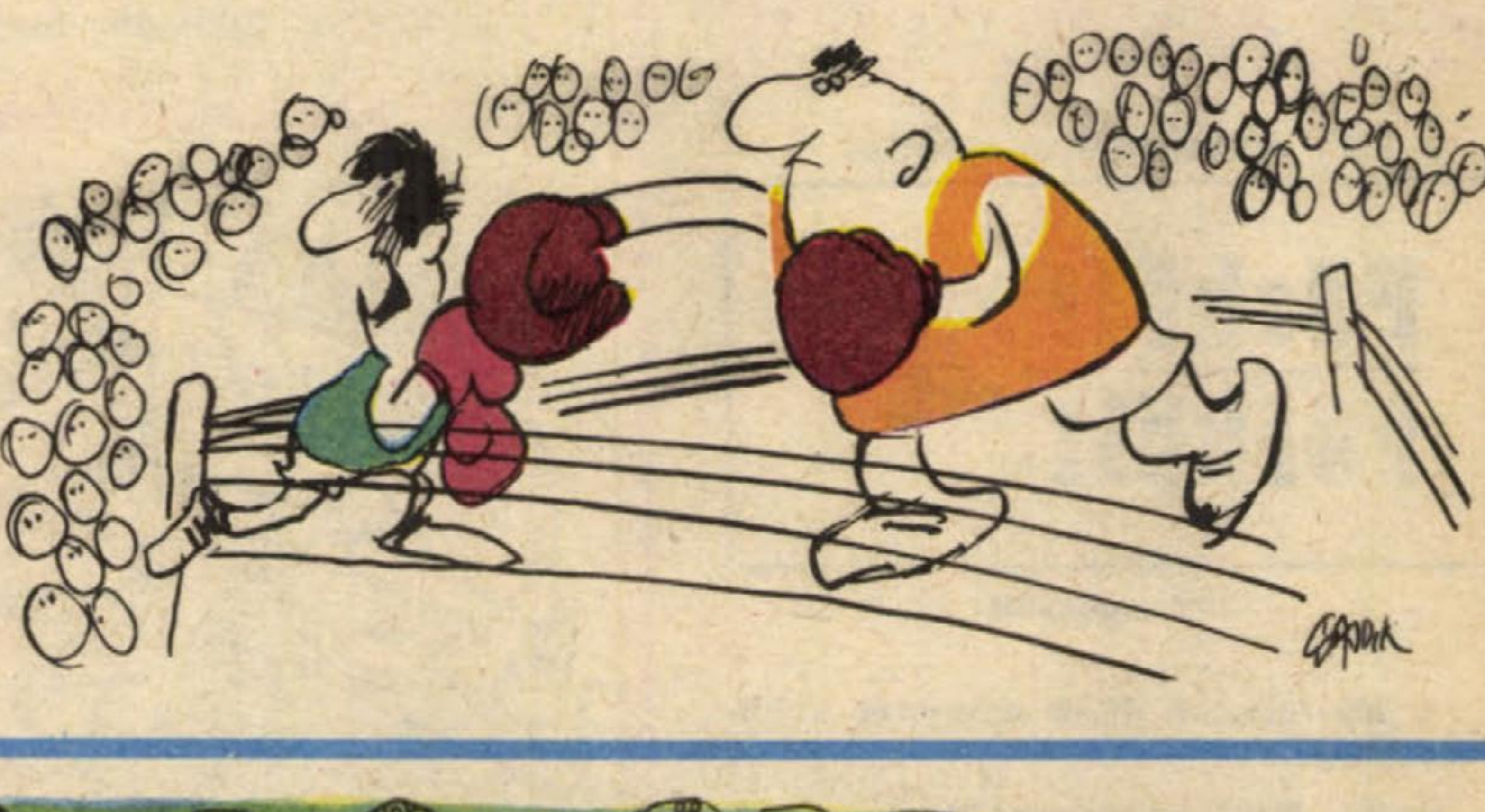

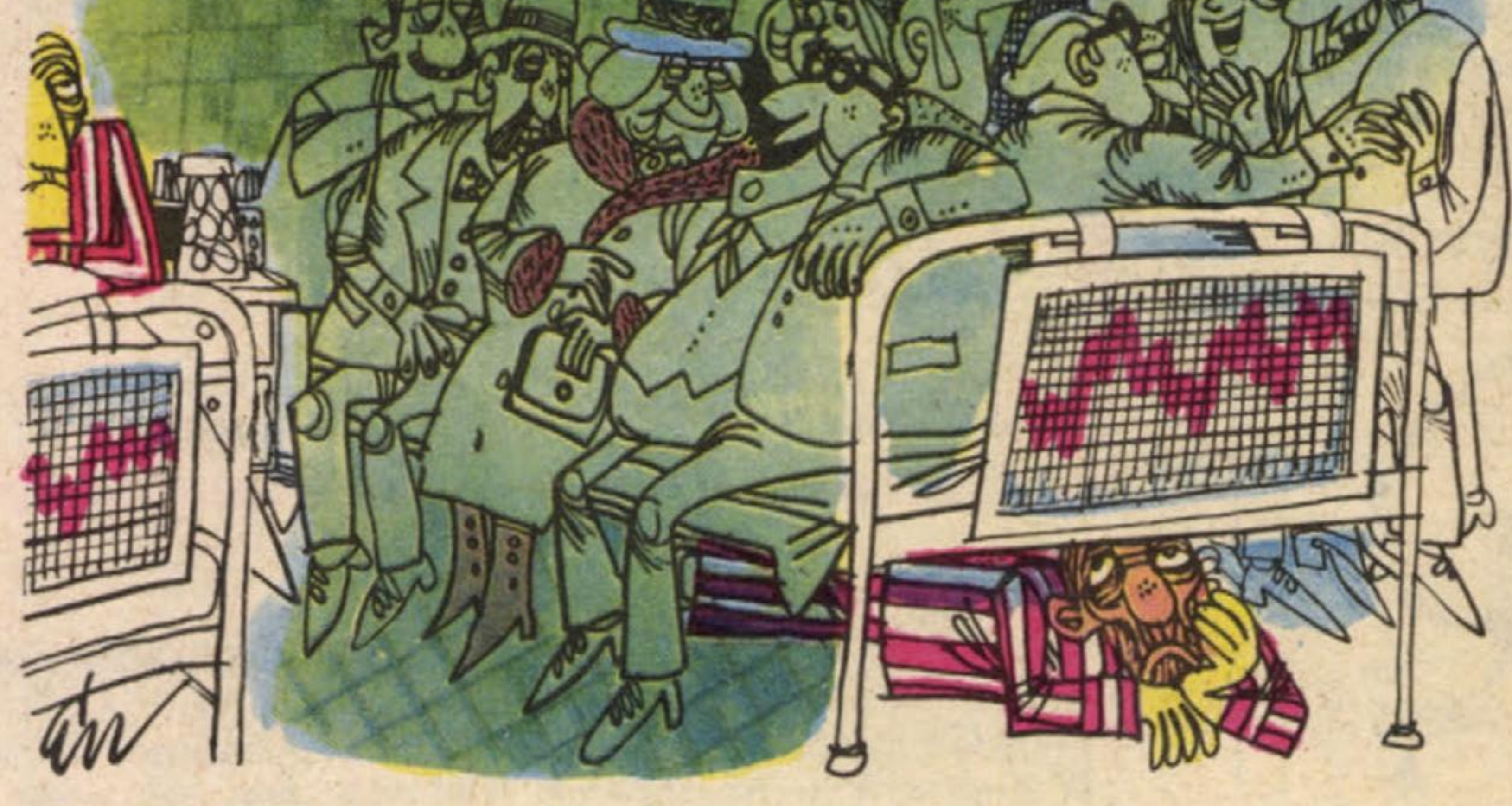

BETEG-LÁTOGATÁSON

– Na, legalább ilyenkor összejön a család...

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI * AESOPUS * NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

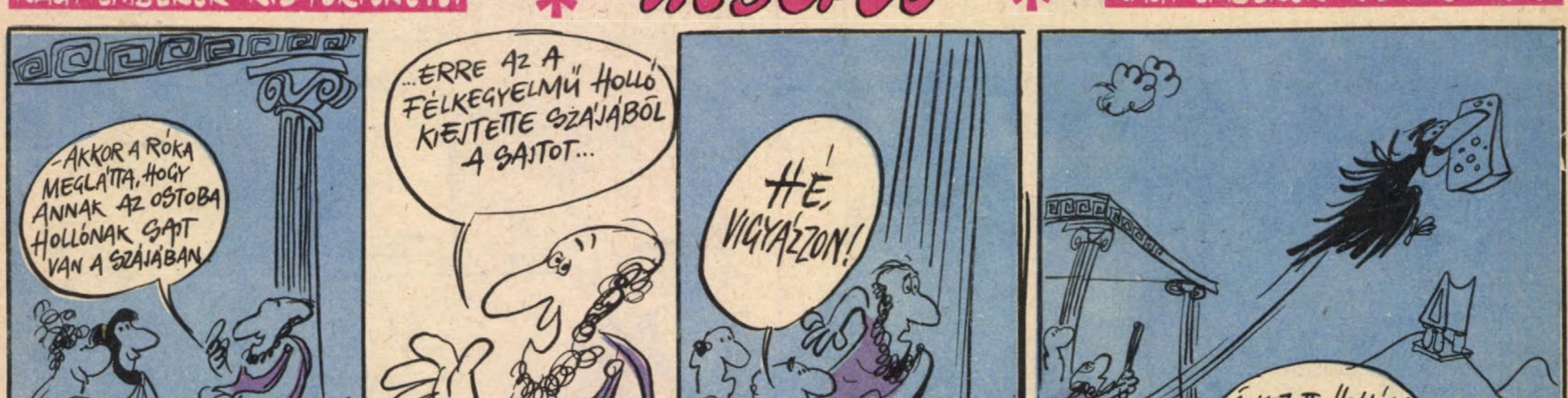
–AKKOR A RÓKA MEGLÁTTA, HOGY ANNAK AZ OSTOBA HOLLÓNAK SAJT VAN A SZÁJÁBAN.
...ERRE AZ A FÉLKEGYELMŰ HOLLÓ KIEJTETTE SZÁJÁBÓL A SAJTOT...
HÉ, VIGYÁZZON!
ÁTKOZOTT HOLLÓJA, AMÍG ÉN FECSEGEK, ELVITTE A VACSORA SAJTOMAT!